

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

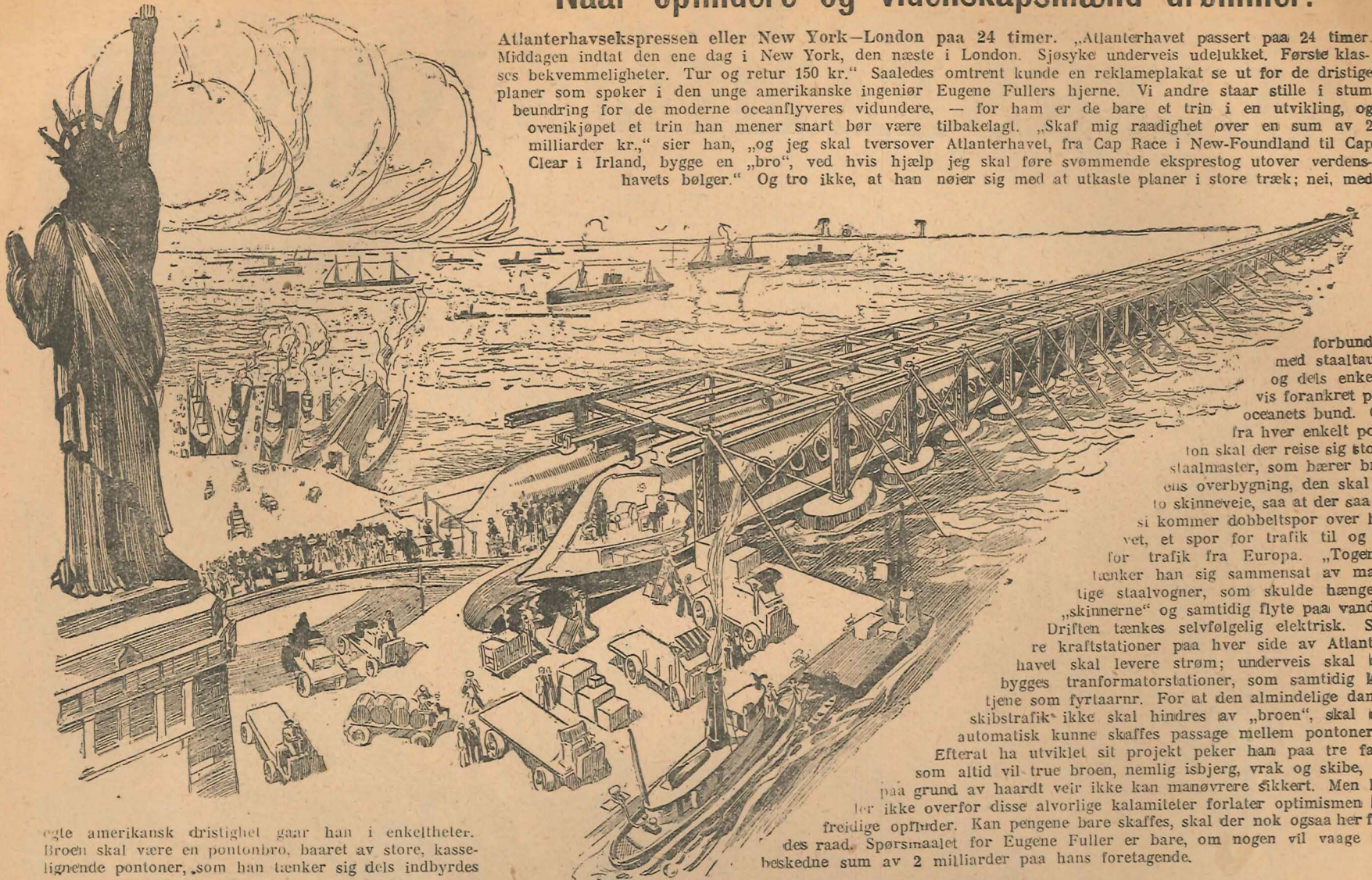
Nr. 2. 13. januar 1916

Pris 10 øre

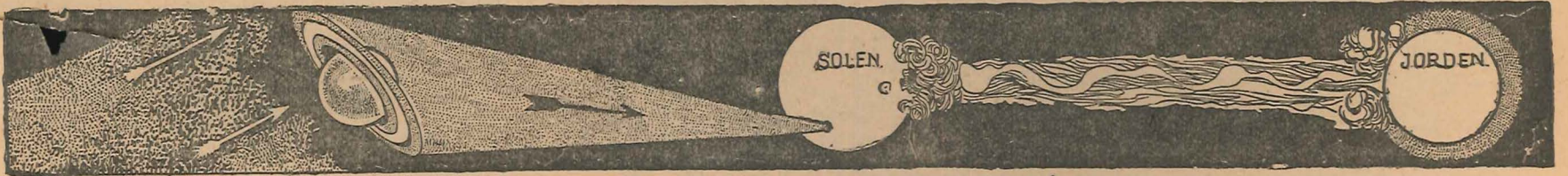
Naar opfindere og videnskapsmænd drømmer.

Atlantehavsekspressen eller New York—London paa 24 timer. „Atlantehavet passert paa 24 timer. Middagen indtat den ene dag i New York, den næste i London. Sjøsikke underveis udelukket. Første klas- ses bekvemligheder. Tur og retur 150 kr.“ Saaledes omtrent kunde en reklameplakat se ut for de dristige planer som spøker i den unge amerikanske ingeniør Eugene Fullers hjerne. Vi andre staar stille i stum beundring for de moderne oceanflyveres vidundere. — for ham er de bare et trin i en udvikling, og ovenikjøbet et trin han mener snart bør være tilbakelagt. „Skaf mig raadighed over en sum av 2 milliarder kr.“ sier han, „og jeg skal tversover Atlantehavet, fra Cap Race i New-Foundland til Cap Clear i Irland, bygge en „bro“, ved hvis hjælp jeg skal føre svømmende eksprestog utover verdens- havets bølger.“ Og tro ikke, at han nøier sig med at utkaste planer i store træk; nei, med

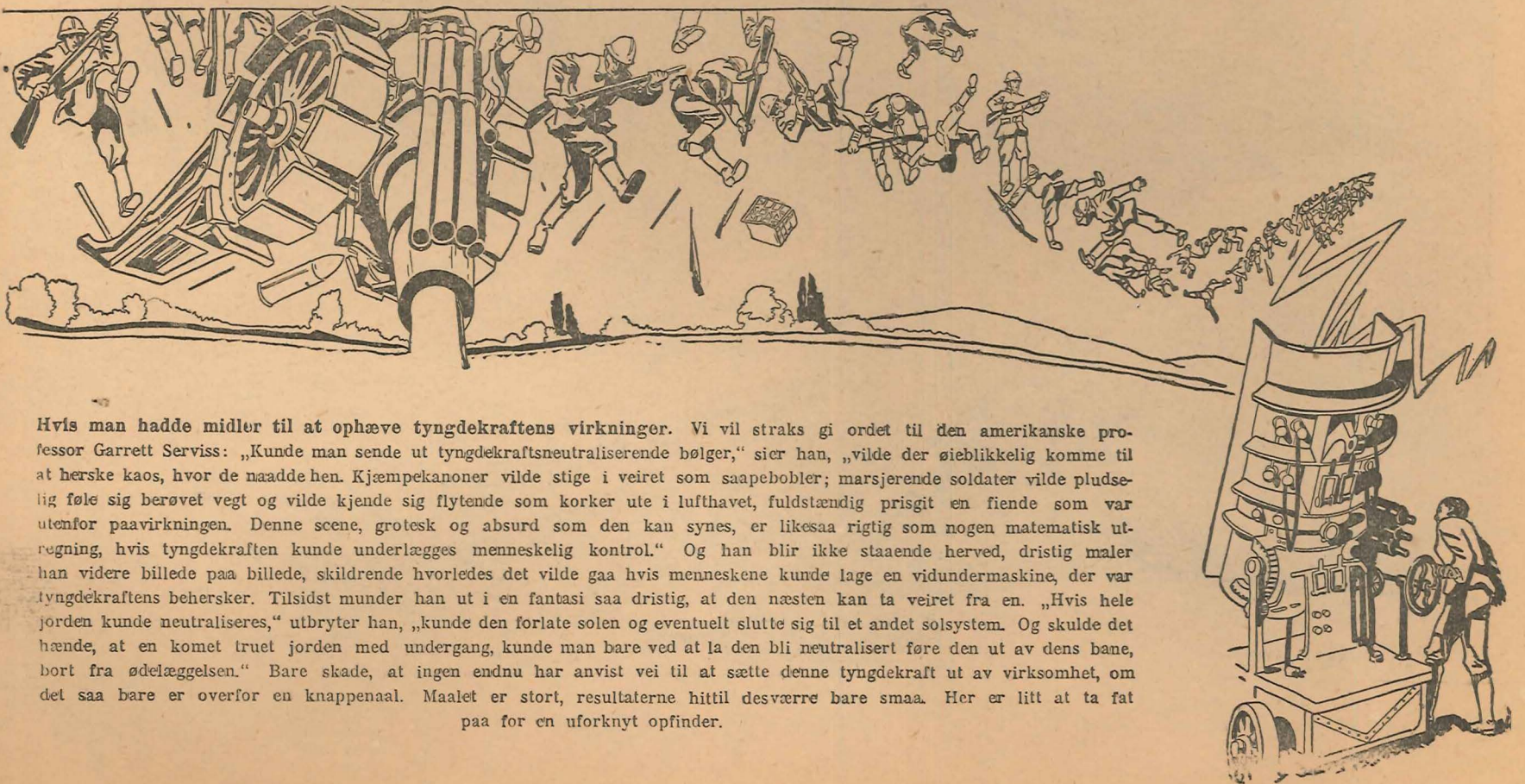

egte amerikansk dristighet gaar han i enkeltheter. Broen skal være en pontonbro, baaret av store, kasse- lignende pontoner, som han tenker sig dels indbyrdes

forbundet med staaftaug, og dels enkelt- vis forankret paa oceanets bund. Og fra hver enkelt pon- ton skal der reise sig store staaftmaster, som bærer bro- ens overbygning, den skal gi to skinneveie, saa at der saa at si kommer dobbeltspor over ha- vet, et spor for trafik til og et for trafik fra Europa. „Togene“ tænker han sig sammensat av mæg- tige staaftvogner, som skulde henge i „skinnerne“ og samtidig flyte paa vandet. Driften tænkes selvfølgelig elektrisk. Sto- re kraftstationer paa hver side av Atlan- tihavet skal levere strøm; underveis skal der bygges transformatorstationer, som samtidig kan tjene som fyrtaarn. For at den almindelige damp- skibstrafik ikke skal hindres av „broen“, skal der automatisk kunne skaffes passage mellem pontonerne. Efterat ha utviklet sit projekt peker han paa tre farer som altid vil true broen, nemlig isbjerg, vrak og skibe, der paa grund av haardt veir ikke kan manøvrere sikkert. Men hel- ler ikke overfor disse alvorlige kalamiteter forlater optimismen den freidige oppfnder. Kan pengene bare skaffes, skal der nok ogsaa her fin- des raad. Spørsmålet for Eugene Fuller er bare, om nogen vil vaage den beskedne sum av 2 milliarder paa hans foretagende.

Har Saturns ringer indflydelse paa veiret her paa jorden? Solpletterne eller — som de med et mer poetisk uttryk kaldes — skjønheitspletterne i sol- gudindens ansigt har utvilsomt indflydelse paa veirliget her paa jorden og i det hele paa en række av jordens fysiske forhold. Gamle og nye undersøkelser har tilfulde bevist dette. Men er dette tilfældet, sier det sig selv, at det vilde være av stor interesse om man kunde komme til klarhet over, hvorledes solpletterne fremkommer. Teoriene herom er mange, men alle halter de paa et eller andet punkt. Den nyeste, som kunde kaldes bombardementsteorien, stammer fra en en- gelsk professor Turner. Efter denne skulde forholdet være det, at den berømte meteorsværm Leoniderne — det er den som gir en av høstens kjendte stjerne- skudssværm — undertiden rammer Saturns rike, der selv bestaar av utallige større og mindre meteorer. Under virkningen av Leonide-bombardementet slynges der da en sværm av Saturn-ring-meteorer mot solen, hvor de frembringer mægtige „pletter“, som igjen er arnesteder for store magnetiske og elektriske uveir, som ogsaa rammer drabant jorden under dens faste kredsen om sin store hersker, solen. Saaledes har da en av himmelrummets vagabondsverme gjennom mil- lioner av mil sendt den uskyldige jord en ikke altid like behagelig hilsen, — hvis professor Turner har ret. En ny lære for menneskene om, at det ikke altid er nok at interessere sig for sine nærmeste naboer.

Hvis man hadde midler til at ophæve tyngdekraftens virkninger. Vi vil straks gi ordet til den amerikanske pro- fessor Garrett Serviss: „Kunde man sende ut tyngdekraftsneutraliserende bølger,“ sier han, „vilde der øieblikkelig komme til at herske kaos, hvor de naadde hen. Kjæmpekanoner vilde stige i veiret som saapebobler; marsjerende soldater vilde pludse- lig føle sig berøvet vekt og vilde kjende sig flytende som korker ute i lufthavet, fuldstændig prisgit en fiende som var utenfor paavirkningen. Denne scene, grotesk og absurd som den kan synes, er likesaa rigtig som nogen matematisk ut- regning, hvis tyngdekraften kunde underlægges menneskelig kontrol.“ Og han blir ikke staaende herved, dristig maler han videre billede paa billede, skildrende hvorledes det vilde gaa hvis menneskene kunde lage en vidundermaskine, der var tyngdekraftens behersker. Tilsidst munder han ut i en fantasi saa dristig, at den næsten kan ta veiret fra en. „Hvis hele jorden kunde neutraliseres,“ utbryter han, „kunde den forlate solen og eventuelt slutte sig til et andet solsystem. Og skulde det hælde, at en komet truet jorden med undergang, kunde man bare ved at la den bli neutralisert føre den ut av dens bane, bort fra ødelæggelsen.“ Bare skade, at ingen endnu har anvist vei til at sætte denne tyngdekraft ut av virksomhet, om det saa bare er overfor en knappenaal. Målet er stort, resultatene hittil desværre bare smaa. Her er litt at ta fat paa for en uforknytt oppfnder.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 2

13. januar 1916.

40. aarg.

Blomstermarked i Brüssel.

Det er bare to aar siden platen til ovenstaaende billede blev tat. To aar, — det er ikke nogen særlig lang tid i et menneskes liv, og det er et endnu kortere tidsrum i en storbys liv. Det er ogsaa et ganske dagligdags fotografi, et billede, som man vel i sin tid neppe vilde ha lagt særlig merke til. Og nu, — hvilke følelser griper os ikke ved synet av Brüssels torv, som det saa ut da dette billede blev tat for to aar siden, med blomstermarkedet straalende i alle regnbuens farver, med det gamle, pragtfulde, gotiske raadhus fra anno 1402 som den solide, lune bakgrund for en sorgløs leende og pludrende befolkning? Hvor hurtig kan ikke lys forvandles til mørke og solskin bli til skygge? Overgangen er i dette tilfælde meget hastig, — den blænder øinene, og endnu engang undres man over, hvor urimelig hurtigt ødelæggelsens hjul kan rulle. — Fot. Underwood & Underwood, New York.

En kjærlighetskomedie.

Av

Charles Garvice.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

Sybil blev blussende rød ved at høre pengene nævne.

„Jeg behøver ikke saa meget,“ sa sir Harald. Hans stemme hadde nu mistet litt av sin haardhet. „Jeg vil heller vente til alle formaliteter er tilendebragt.“

„Det behøves jo slet ikke,“ sa Shalton i samme kolde tone som før. „La os si hundre pund.“ Han fyldte ut en check og ringte paa klokken. Da en kontorist et øieblik efter kom ind, bad Shalton ham om at gaa bort i banken med den utfyldte check.

„Det vil spare Dem for alle bekymringer, sir Harald,“ sa han, „og jeg haaber, at De i slutten av denne uke har tat hele Deres eiendom i besiddelse.“

„Tak, mr. Shalton,“ sa sir Harald, og Sybil la med skræk merke til, at al styrke syntes at være forsvundet fra hendes fars stemme. Nu var den svak og skjælvende og hans ansigt bar præg av stor indre bevægelse. „Det gjør mig ondt,“ vedblev han, „hvis det ser ut som om jeg var haard mot den unge mand — min nevø — men ingen liker at vite, at man er blit bedraget og —“

„Jeg ber Dem undskylde, sir Harald, men jeg vil nødige diskutere denne sak,“ avbrøt mr. Shalton ham. „Jeg har kjendt sir Geoffrey fra han var en ganske ung gut og har aldrig set ham istand til at begaa en lav handling — ofte har hans ædelmodighet skadet ham —“

Sybil saa næsten taknemlig paa ham for denne uttalelse, og netop da hendes far vilde svare blev det banket paa døren og kontoristen kom ind med pengene. Mr. Shalton tok imot dem og kviterte for dem og rakte dem saa til sir Harald, som puttet dem i lommen.

„Tak, mr. Shalton,“ sa han. „Farvel. Jeg er glad over, at alt er ordnet.“

„Farvel, sir Harald. Farvel, miss Pennithorne.“

Mr. Shalton bukket dypt og formelt for dem begge, men lot som om han ikke saa de utstrakte hænder. Han følte, det var det eneste tegn paa høiagtelse han kunde vise den unge mand, som nu hadde mistet alt.

Imens følte Geoffrey sig næsten rent forstumlet over denne pludselige forvandling fra rik til fattig. Mens han gik hjem gjennemgik han endnu en gang i tankerne de sidste timers begivenheter, og han tænkte med stor vrede paa de beskyldninger den nye arving hadde slynget ut mot ham. Men først og fremst følte han, at tapet av formuen ikke hadde gjort ham saa stor sorg som opdagelsen av Sybils falskhet. Alle hendes bedende ord og taarer betragtet han som komediespil — men nu var han ikke saa dum at la sig fange av hendes tilsynelatende medfølelse. Han grep sig i at spekulere paa, om hun overhodet kunde være trofast — ogsaa mot Anderson — og han tvilte meget paa det.

Nei, der var ikke mer sandhet, troskap eller uskyldighet til i verden. Saa kom han pludselig til at tænke paa hvad lady Maud vilde si naar hun ved sin tilbakekomst fra reisen fik høre om den pludselige forandring i hans forhold. Endelig kom han under alle disse betragtninger til sin bolig i King Street, og han smilte bittert, da han gik opover trappen, ved tanken paa den ødsle maate, hvorpaa han hadde utstyrt dette hus i den tro at det skulde være hans hjem i mange aar. Mange av regningerne paa møbler og andre ting var ikke betalt endnu, for det firma til hvilket utstyrelsen av hans lei-

ghet var blit overdraget, hadde ingen betænkeligheter hat ved at gi arvingen til Pennithorne kredit.

Han kastet sig i en stol ved kaminen og tænkte paa, hvor længe det vel kunde være, før nyheten sivet ut blandt folk. Men en ting var sikkert: der var nok til at erstatte sir Harald alt hvad han hadde brukt av pengene, især naar han gav avkald paa sine egne private indtægter fra The Grange. I de første aar maatte han igjen opta sit kald som sakfører og leve av de klienter han kunde faa. Likefrem nød vilde han ikke komme til at lide, men den pludselige forandring fra en fornem ung mand med titel, gods og rigdom til en sakfører, som maatte arbeide strengt for sit daglige brød, var jo slet ikke behagelig eller opmuntrende. Det var derfor intet under, at den unge mand i virkeligheten var meget trist, skjönt han overfor andre forsøkte at holde modet oppe.

Endelig rev han sig ut av sine betragtninger og ringte paa Simmons. Der var jo ingen grund til at tjeneren skulde lide under den sørgelige forandring i hans herres forhold; han vilde betale ham en maanedes løn og gi ham fri, saa han kunde se sig om efter en anden plads. Simmons hadde været hos ham i mange aar, længe før han hadde drømt om at komme i besiddelse av Pennithorne, og forandring er aldrig behagelig hverken for herre eller tjener, det indsa Geoffrey bare saa altfor godt. Da nu Simmons kom ind, stod hans herre ved sin pult, og da tjeneren saa at pulten var fuld av alle slags papirer, begyndte han uvilkaarlig at spekulere paa om sir Geoffrey tænkte paa at gifte sig straks eller løpe bort fra det hele ved at reise til utlandet.

Geoffrey saa op med virkelig sorg i sine øine, for Simmons hadde været en bra og trofast tjener, og han visste at han vilde savne ham meget.

„Naa, Simmons,“ sa han saa muntert som det var mulig for ham, „jeg har en liten overraskelse til Dem.“

„Javel, sir Geoffrey,“ svarte Simmons, uten nogen anelse om hvad der vilde komme.

Sir Geoffrey tændte sig en cigar, men det var øiensynlig vanskelig for ham at faa pustet ut — kanskje hans læber var litt tørre.

„Vi maa skilles, Simmons,“ sa han pludselig bestemt.

For første gang i hans tjenestetid undslap der Simmons et utrop av overraskelse, men han undertrykte det straks, som om han skammet sig over en saadan svakhet. „Jeg har vel ikke forset mig i nogen henseende, sir Geoffrey,“ sa han ærbødig, „det vilde gjøre mig meget ondt — men vil De ikke si mig hvad det er og tillate mig at —“

„Ak nei, min ven,“ avbrøt Geoffrey, „det er ikke Dem som har gjort noget galt, men jeg selv. Jeg vil nødige miste Dem, men det kan ikke bli anderledes. Imorgen vil alle mennesker vite hvad der er hendt, saa De kan likesaa godt faa vite det først som sidst — det er bare et tidsspørmaal. Jeg er en ruinert mand.“

„Jeg forstaar ikke, sir Geoffrey —“ stammet Simmons, som begyndte at tro at hans herre hadde mistet forstanden.

„Ja, det høres litt komisk ut, ikke sandt?“ sa Geoffrey og kastet sin cigar ind i kaminen — det hjalp saa allikevel ikke at røke! „Men saaledes er det, Simmons. Det later til, at den virkelige arving, sir Harald Pennithorne, er kommet for dagens lys. De kjender jo sakens sammenheng — det gjør jo alle mennesker. Naa, jeg maa begynde igjen som sakfører, og indtægterne fra The Grange gaar med til at dække den sum jeg har brukt av de arvede penger, saa De kan forstaa, hvorfor jeg maa avskedige Dem. Jeg kommer selvfølgelig til at savne Dem me-

get, Simmons, men den sunde fornuft sier mig, at det er det bedste for Dem at ta Deres penger og søke Dem en anden plads. Jeg behøver vel ikke at si, at jeg er villig til at gi Dem de bedste anbefalinger og hjelpe Dem paa alle maater.“

„Tak, sir Geoffrey,“ sa Simmons rolig og med et aldeles ubevægelig ansigt, der ikke røbet det mindste tegn paa nogen slags sindsbevægelse.

Geoffrey følte næsten sorg ved denne tilsynelatende likegyldighet. Han visste jo godt, at han ikke kunde vente andet, og han visste ogsaa at fra nu av vilde verden være ganske anderledes mot ham end før. Folk vilde ynkes ham og ha medlidenhet med ham — de fleste vilde trække sig tilbake fra ham og alle de som hadde været saa ivrige efter at hjelpe ham med at bruke de arvede penger, vilde vel neppe kjendes ved ham nu. Beaumont, den eneste han hadde kaldt sin ven, var borte, og han visste ikke engang hvor han var. Langsomt men sikkert vilde fattigdommen bre sin skygge over hans liv.

Han utfyldte en check, underskrev den og rakte den til Simmons. „Se der, Simmons,“ sa han, „der er penger for to maaneder — jeg vet ikke om det er tilstrækkelig for Dem.“

Simmons tok checken, saa nøie paa den, som om han vilde overbevise sig om at underskriften var riktig — saa rev han den langsomt i to stykker og kastet disse ind i den brændende kaminild.

„Tak, sir Geoffrey,“ sa han ærbødig, „men hvis De ikke har noget at klage over, saa indser jeg ikke hvad forskjjel der er paa før og nu — og jeg har jo desuten altid sagt, at huset her er fugtig, for ikke at tale om al støien her.“

Geoffrey smilte svakt, for leiligheten, som laa i anden etage, var fuldkommen i enhver henseende, men han ante tjenerens hensesigt.

„Ja men, Simmons,“ sa han, „forstaar De mig da ikke? Jeg maa igjen vende tilbake til de to værelser i The Temple. Der blir saamen knapt penger til en, langt mindre til to — ikke før de penger jeg har brukt er tilbakebetalt.“

„Det er svært kjedelig, sir Geoffrey,“ sa Simmons likesaa rolig som før, „men med Deres tilladelse synes jeg ikke, at Deres argumenter er overbevisende. Hvor der er plads til en, maa der ogsaa være plads til to — og desuten, sir Geoffrey, jeg tror ikke at al denne luksus er sund i længden — man blir for tyk og makelig.“

„De er et godt menneske, Simmons, men det kan ikke la sig gjøre,“ sa sir Geoffrey rørt. Han hadde ikke ventet denne troskap.

„Hvorfor ikke, sir Geoffrey?“ var det ærbødige svar.

„Fordi — fordi — aa, der er jo mange grunde. For det første vilde det ikke være rigtig av mig —“ svarte Geoffrey, næsten irritert, for han følte mer og mer, hvor nødige han vilde miste sin trofaste tjener.

„Nuvel, sir Geoffrey,“ svarte Simmons uforstyrret, „naar De som er jurist ikke kan finde paa en bedre grund — jeg ber Dem undskylde mig — saa kan vi likesaa godt la være at tale om den ting. Der er sikkert penger nok til klienterne begynner at komme, og De vil trænge mig til at sørge for Dem. Selv om vi skal spise vor mat paa trætallerkener — saa rører jeg mig ikke av flekken — det er sikkert!“

Geoffrey rakte ham haanden. „Tak, Simmons,“ sa han lavt, dypt rørt over dette bevis paa venskap fra tjenerens side. Tjeneren tok hans haand, litt keitet og forlegen, men med et fast grep, som talte tydeligere end alle ord. „Saa tænker jeg vi forsøker at bli sammen en stund til,“ tilføiet Geoffrey.

„Ja, sir Geoffrey,“ svarte Simmons med sin gamle, værdige mine og holdning. „Ønsker De Deres te nu?“

„Ja tak,“ svarte Geoffrey, som nu følte, at han ikke hadde spist noget hele dagen.

Han følte sig litt lettere om hjertet da han litt efter satte sig til det delikate maaltid Simmons hadde gjort istand til ham. Om han nu igjen skulde til at opta kampen for tilværelsen og træ ind i de arbeidendes rækker, saa følte han, at der dog var en som holdt saa meget av ham, at han vilde staa ved hans side i kampen.

XXI.

For verden i almindelighet var „den Pennithornske roman“, som den blev kaldt, bare et kort tidsfordriv og et interessant samtaleemne, som snart blev glemt for andre, men alle de hos hvem den rike sir Geoffrey Hamilton hadde været en velkommen gjest og som hadde spekulert i hans penger, var denne pludselige sceneforandring en ubehagelig skuffelse. Og som Geoffrey selv hadde ventet blev han gjenstand for beklagelse og medlidenhet. Og da det blev bekjent at han var nødt til at flytte fra sin elegante leilighet og vende tilbake til de tarvelige værelser i The Temple, trak alle mødre med giftefærdige døtre sig skyndsomt tilbake fra ham og takket sin Gud, at han ikke var blitt gift med et medlem av deres familie.

Geoffrey hadde straks skrevet til sin forlovede og fortalt hende om sine forandrede utsigter og løst hende fra hendes ord. Det maa tilstaas, at han gjorde dette med en følelse av lettelse, for skjønt han ikke kunde overvinde sig til at tilgi Sybil, saa kunde han ikke glemme hende, og tanken paa at skulle gifte sig med en anden kvinne — om denne anden kvinne end var Maud, som elsket ham saa ømt og inderlig, hadde altid været pinlig for ham. Fra lady Macdownton, hadde han mottatt et meget deltagende brev og hun var ganske enig med ham i, at han burde opgi Maud. Æmfindtlig som han var blitt siden han hadde gjort saa mange bitre erfaringer og møtt saa mange kolde blik og haanlige smil, læste han tydelig mellom linjerne, at hans tante var yderst taknemlig over, at brylluppet ikke allerede hadde fundet sted.

Lady Maud var for første gang i sit liv usikker paa, hvorledes hun skulde optræ i denne sak. Hun hadde skrevet et overmaade velopdragent brev til Geoffrey — fuldt av vakre talemaater og ømme ord — og hadde negtet at ville betrakte deres forlovelse som hævet. Hun vilde i det mindste absolut „vente seks maaneder paa ham“.

Geoffrey var ikke saa taknemlig over dette ædelmodige tilbud som han burde ha været, og dette brev trøstet ham slet ikke saa meget som Simmons hjertelige haandtryk hadde gjort. Han kastet sig med stor iver ind i sit arbeide, og det lyktes ham — ved hjælp av mr. Shalton, som arbeidet utrættelig for ham — at faa nogen gode klienter, saa han kunde holde nøden borte fra sin dør og skaffe baade sig og Simmons en nogenlunde komfortabel tilværelse.

En ting hadde han været glad over at opdage; skjønt venner som den høivelbaarne Villie og løytnant Valford omhyggelig saa til den anden side naar de møtte ham — hvilket var yderst sjelden — saa opsøkte Richard Vynton ham, og næsten mot hans vilje gik dette bekjendtskap over til venskap. Han hadde ogsaa faat et brev fra Beaumont, skrevet fra New York. Det var bare en kort billet, og lykønskningerne til hans forlovelse med lady Maud var litt tvungne og formelle. Beaumont skrev, at han hadde været saa op-

tatt av at ordne sin avdøde onkels affærer, at han ikke hadde hatt tid til at skrive før, og han uttrykte ønsket om snart at høre fra Geoffrey. Geoffrey hadde saa skrevet til ham og fortalt ham om sine forandrede forhold, men han hadde ikke nævnt lady Mauds navn, da han trodde at uttalelser om hende ikke kunde interessere Beaumont. Men siden da — nu var det to maaneder siden — hadde han ikke hørt fra Beaumont. Men han hadde nu vænnet sig saa meget til sine nye forhold, at han bare trak paa skuldrene av Beaumonts taushet og styrtet sig ivrig op i sit arbeide.

Imens hadde sir Harald Pennithorne og hans døtre belaget sig paa at nyde de penger og den anseelse, der i saa fuldt maal var blitt dem tildelt. De hadde hittil opholdt sig i London, for merkelig nok viste sir Harald ingen iver efter at vende tilbake til sit barndomshjem; han blev i byen under paaskud av det løfte han hadde git sig selv. Men nu var der ikke længer nogen undskyldning, for doktoren paabød paa det bestemteste, at Peggy, som befandt sig i en tilstand av sterk nervøsitet, straks skulde bort fra byen og ut paa landet, og følgelig reiste de i automobil ut til Pennithorne. I dette tilfælde var Peggys drømme gaat i oppfyllelse paa den mest underlige maate, og den store automobil blev av Sybil leende døpt „Peggys rullestol“. Landet stod i sin første friske vaarskjønhet, og Peggy utstøtte et glædesskrik da automobilen sent paa eftermiddagen svingte ind gjennom de store indkjørselsporter til Pennithorne Towers og stanset utenfor hallen.

„Aa, Sybil!“ utbrøt hun næsten med ærefrygt, da den pudrede tjener rev op automobildøren for den nye herre til Pennithorne Towers.

Hele tjenerpersonalet med mrs. Vilton, Pockham, hushovmesteren og overgartneren i spidsen var opstillet i indgangshallen, alle umaadelig nysgjerrige efter at opfange et glimt av den nye eier. Der lød en deltagende mumlen blandt dem, da de saa den lille, forkroblede Peggy, men deres øine blev fæstet paa Sybil, som uten det mindste tegn paa vigtighet eller selvbevissthet gik gjennom de bukkende rækker som en dronning blandt sine undersaatte. Hushovmesteren og mrs. Vilton gik i forveien opover trapperne for at vise vei og ta imot ordrer til tebordets dækning, mens de andre tjenere spredtes omkring i huset til sine forskjellige regioner, for der at utveksle sine meninger og indtryk. Der var indrettet to værelser til søstrene i litt avstand fra hverandre, og dette arrangement betragtet Peggy med absolut misfornøielse.

„Aa, Sybil!“ utbrøt hun. „La mig ikke være alene her i dette store værelse — jeg blir jo rent borte i det! — Hvad skal jeg gjøre?“

„Vi skal naturligvis forandre det, lille søster,“ svarte Sybil uten betænkning. „Jeg har ikke tenkt paa at gi ordrer vedrørende værelserne.“

„Men det ser vist saa dumt ut,“ sa Peggy sukkende, „og de vil vist ikke like, at vi straks begynner at foreta forandringer,“ tilføiet hun nervøst.

Sybil smilte muntert.

„Men, barn, hvad er det for dumme idéer?“ sa hun. „Vet du ikke, at du er herskerinde her og at du kan faa alt akkurat som du vil ha det?“

Mens hun talte ringte hun paa klokken.

„Jo, det er vel saaledes, men —“ i dette øieblik kom husholdersken, som hadde ventet ute i korridoren for at høre om der var noget som blev ønsket, hurtig ind i værelset.

„De ringte, miss,“ sa hun i en litt overlegen tone.

„Ja,“ sa Sybil rolig. „Jeg ser, at De har alt indredet to adskilte værelser til min søster og mig. Men jeg har glemt at si Dem, at miss Peggy altid deler værelse med mig. Vil De være saa snild at la hendes seng og alle hendes saker bli flyttet ind i mit værelse.“

Husholdersken rettet sig i veiret med et lite ryk. Hele tjenerpersonalet hadde læst den romantiske historie om, at arvingen og hans døtre var blitt fundet som knyttet til et litet, tarvelig forstadsteater, for hele denne historie var blitt fremstillet i en av søndagsaviserne, og de hadde bestemt at optræ litt reservert overfor de nyankomne eiere og gjøre saa litet som mulig. Mrs. Vilton var derfor slet ikke tilfreds med at faa forkastet sine arrangementer — til og med saa sent paa dagen.

„Jeg trodde, miss —“ begynte hun litt spidst.

„Ja, jeg vet at De har gjort Deres bedste,“ avbrøt Sybil hende, og undersøkte tilsynelatende værelset, som hun i tankerne bestemte hvilke andre ting hun ønsket flyttet. „Men vær saa snild at faa forandret det straks. Hvis mit værelse ikke er stort nok til at to senger kan staa i det, saa gjør istand et andet. Saa er det ikke mer — vil De bare sende min kammerpikere op til mig.“

Den forbausede husholderske, som var blitt helt imponert av det rolige blik fra de grå øine, befandt sig utenfor døren, før det var gaat rigtig op for hende hvad der egentlig hadde hendt.

„Naa, det maa jeg si,“ mumlet hun fornærmet, mens hun gik nedover trappen til sin fortrolige, Pockham, med hvem hun diskuterte alle de kvaler og ubehageligheter som sandsynligvis ventet dem.

„Aa, Sybil, hvor makeløst du sa det!“ utbrøt Peggy, som med en blandet følelse av frygt og stolthet hadde lyttet til denne samtale — frygt, fordi hun var ræd for at støte tjenerpersonalet, for hvilke hun følte en likefrem ærefrygt, og stolthet over sin søsters rolige, værdige optræden. „Det er jo som du hele dit liv har befalet over en hel hær av tjenestefolk,“ tilføiet hun naivt.

Sybil lo igjen; hun følte sig helt let om hjertet, ti for første gang, siden hun skiltes fra Geoffrey, fik hun en følelse av fred ved at merke den magt hendes stilling gav hende. Saa bar hun Peggy til det værelse som var indrettet til hende selv, og fandt det stort nok til at kunne rumme et halvt dusin senger om det behøvedes, og at der op til det støtte et par mindre værelser, som var bestemt til paaklædningsværelser eller boudoir. Disse værelser ønsket Sybil indrettet til Peggys eget bruk for fremtiden.

Forandringerne blev snart foretat og Peggy blev mer og mer begeistret over synet av det vakre landskap og de store, parklignende haver, som strakte sig for hende saa langt hendes øine kunde naa.

„Det er jo et helt palads,“ sa hun næsten alvorlig.

Da Peggy hadde faat paa sig en av de pene, hvite silkekjoler, hvorav hun nu hadde saa mange, overlot Sybil sig til sin kammerpikes hender og var snart forvandlet til en „fornem dame“, som Peggy sa. Denne vedvarende forandring av klædedragt og opholdssted var en kilde til stadig spænding for den lille pike, og hvad Sybil angik, saa forsvandt nu helt hendes tidligere liv med alle dets kampe og bekymringer — alle de pinlige og trættende forestillinger i fedronningens rolle — som en ond drøm. Den eneste tanke, som forstyrret hendes glæde var den, at de hadde berøvet en anden alt det de eide nu, og at denne anden var Geoffrey Hamilton, hendes fætter og den mand hun elsket saa ømt og inderlig.

De fandt sir Harald i spisestuen, hvor han

ventet paa dem. Han saa op med et smil da de kom ind, men Sybil opdaget straks med kjærlighetens skarpe øine, at han hverken var lykkelig eller befandt sig vel i sine nye omgivelser.

„Aa, far,“ sa hun, da tjeneren hadde forlatt værelset. „Er du ikke glad over at være kommet tilbake igjen efter saa mange aars forløp? Imorgen maa du vise os rundt paa hele eiendommen. Jeg længter saa efter at se de værelser hvor du var som liten gut.“

Der gik en skygge over sir Haralds ansigt ved hendes ord, men han smilte venlig.

„Mit kjære barn,“ sa han, „ærlig talt, saa har jeg næsten glemt hvorledes det ser ut her! Husk paa, at det er over tredive aar siden jeg var her sidst, og dengang tilbragte jeg bare den halve tid her, men vi kommer nok gjennom det hele og venner os til det — tror du ikke, Peggy min?“

Peggy saa sig rundt i den store spisesal, fra hvis vægger sir Roger Pennithornes mørke, grætnete ansigt syntes at se næsten bebreidende ned paa det lille selskap.

„Jeg tror,“ sa hun sukkende, „at det er næsten altfor storslaaet til at være riktig hyggelig og komfortabelt her.“

Hendes far saa bifaldende paa hende og nikket.

„Ja, det synes ogsaa jeg, Peggy,“ sa han leende. „Jeg er kommet ut av vane med saadanne store forhold, saa de næsten trykker mig,“ tilføiet han henvendt til Sybil, som saa halvt vantrop paa ham.

„Far, hvorledes kan du si det?“ utbrøt hun. „Det er jo netop saa herlig at kunne puste frit ut og ikke at skulle se de frytgelige kulisser og voksornamenter mer!“

Med nydelse betraktet hun de massive, utskaarne møbler, broncestatuerne og malerierne. Men sir Harald sukket litt, idet han puttet haanden ned i lommen for at føle efter sin elskede pipe. Men det var blit ham strengt forbudt av Sybil at røke pipe, og da hun reiste sig med Peggy, bad hun hushovmesteren om at bringe ind nogen cigaretter.

Nu hadde de tilbragt en uke paa Pennithorne — syv dage i ubeskrivelig fryd og herlighet for Sybil, men det lot til, at hverken sir Harald eller Peggy kunde venne sig rigtig til de nye, forbedrede forhold. Sir Harald likte godt at trække sig tilbake til det skumle bibliotek, hvor han gik rastløs frem og tilbake, eller sat fordypet i tanker, og hvad Peggy angik, saa var tjenestefolkene tause, agtpaagivende opmerksomheter hende en kilde til stadig irritation, og Sybil var rent ængstelig for hende, for den berømte specialist som de hadde konsulert hadde tilraadet absolut ro og stilhet baade i ydre omgivelser og i sind.

Denne dag var veiret meget varmt og straalende. den klare, blaa himmel med de lette, svævende, hvite skyer lignet aldeles en sommerhimmel. De to unge piker hadde tilbragt omtrent hele dagen ute i haven, Peggy hvilende i sin rullestol. En stor, grøn, fløielsbløt græsslette strakte sig fra havetrappen ned til en stor gruppe elmetrær. Under et av disse trær sat Peggy, beskjeftiget med at arrangere en kurv blomster, hvorav nogen var plukket av havens blomsterbed og andre skaaret av i de store drivhuser — til skræk og ærgrelse for overgartneren.

Det var en meget pen plet, men der var svært stille og man hørte ingen anden lyd end den sagte raslen av vinden mellom bladene og de smaa fuglers kvinden.

For Sybil var det et bedaarende sted — næsten som et jordisk paradys. Hun hadde alltid hadet London og hun tænkte ofte med en dyp rødme paa sine fine kinder, at der bare hadde været et eneste lyspunkt der — hendes møte med sir Geoffrey, skjønt dette lyspunkt nu var blit saa formørket av hans ubegripelige opførsel.

Like før tetid kom tjeneren over græsplænen og meldte, at der var kommet besøk, ved hvilken melding Peggys lille, magre ansigt blusset hektisk, for at være sammen med fremmede mennesker var alltid en overanstrengelse for hendes anspændte nerver.

Sybil tok kortet:

„Lady Macdownton og lady Maud Macdownton,“ læste hun. „Hvor er de, James?“ spurte hun.

„I mottagelsværelset, miss,“ svarte James og tilføiet: „Jeg tror sir Harald er ute.“

„Vi skal komme straks, James,“ sa Sybil og reiste sig.

Tjeneren bukket og gik, mens hans unge frøken med en fin rødme paa sine kinder begyndte at trille Peggy op til huset.

Ved trappen ventet tjeneren for at bære op stolen — en operation som alltid blev imøteset med skræk av den nervøse Peggy. Faa minutter efter kom de to unge piker ind for at hilse paa sine nyfundne slegtninger. Peggy krøp næsten helt sammen under lady Macdowntons stirrende blik bak lorgnetten, men Sybil hilste rolig og høflig paa de to damer med den hende medfødte ynde og værdighet.

Baade tante og niece, som ganske nylig var vendt tilbake fra sin reise og straks hadde tat ut til Manor House, hadde gruet for dette besøk paa Pennithorne Towers. De hadde levende forestillinger om „baronen“ og „fedronningen“ i „Askepot“ og hadde ivrig diskutert om de overhodet skulde anerkjende denne gren av familien. Begge blev imidlertid yderst forbauset, da nu Sybil viste sig for dem.

„Det glæder mig meget at se dere,“ sa hun med sin blide, bløte stemme. Hun satte Peggy i hendes stol borte i hendes sedvanlige krok ved kaminen og vendte saa tilbake til sine gjester.

„Det er min søster Peggy, der som dere ser er patient. De maa undskylde hende.“

Begge damer hadde reist sig, og Sybil bad dem igjen om at sætte sig, og ringte efter te.

„Min far er ute, men han kommer vist snart hjem igjen,“ vedblev hun i samme høflige tone.

„Det er meget venlig av Dem — Sybil — jeg faar vel lov til at kalde Dem Sybil?“ sa lady Macdownton naadig — hun var rent smeltet over sin nye nieces indtagende væsen. „Jeg er vistnok en slags tante av Dem,“ vedblev hun smilende, da lady Maud, efterat ha vekslat haandtryk med Sybil, vendte sig om for at tale til Peggy, som stirret paa hende med en saa ufordulgt beundring, at al uvilje og fiendskap for alltid døde en naturlig død i Mauds hjerte.

Sybil smilte samtykkende, og da tjeneren kom ind gav hun ordre til at servere teen.

„Det er meget snildt av dere at besøke os og betrakte os som slegtninger,“ sa hun, da tjeneren var gaat. „Jeg har en følelse som om vi er paatrængende snyltegjester.“ Hun vendte sig om til lady Maud. „Jeg haaber, at ogsaa vi to skal bli venner, lady Maud,“ sa hun med en svak rødme paa sine kinder, fremkaldt ved mindet om den aften da hun hadde set Geoffrey sammen med hende i logen.

Mauds mørke, sydlandske ansigt blev blekt, men hun trykket varmt den unge pikers haand. „Det blir vi sikkert,“ sa hun.

Nu da det var forsont opdaget hun, at denne pike, mot hvem hun hadde intrigert paa en saa styg maate, ikke var en malet og sminket skuespillerinde, men en ung og uskyldig pike av likesaa god fødsel som hun selv. Mot sin vilje blev hun som alle andre fortryllet av Sybils indtagende personlighet. I sin vrede hadde Geoffrey anset hendes væsen for komediespil, men Mauds skarpe, kvindelige instinkt sa hende, at alt hos Sy

bil — ethvert ord og enhver bevægelse — var naturlig og egte. Hun hadde en følelse som om hun vilde ha git ti aar av sit liv for at kunne gjøre det skedde uskedd, saa hun kunde ha møtt sin kusine med aapent visir enten som ven eller fiende.

Sybil førte med stor takt samtalen ind paa andre ting og kort efter kom sir Harald ind i stuen. Han for let sammen ved synet av de uventede gjester.

„Ja, sir Harald,“ sa lady Macdownton muntert, „det er mange aar siden vi to har hørt om hverandre, ikke sandt?“

Sir Harald bukket galant og bøide sig over hendes haand. Saa vendte han sig til lady Maud, som rent forbløffet stirret paa denne fornemt utseende, graahaarede mand, som ikke i nogen henseende mindet hende om det malte og pudrede ansigt hun hadde set paa scenen hin skjæbnsvangre aften.

„Vil De ikke gi mig haanden, lady Maud? Som jeg ser er De allerede blit gode venner med min Peggy.“

Næsten helt fortumlet over den uventede maate, hvorpaa disse nye og foragtede slegtninger opførte sig, hilste Maud venlig paa ham, og et øieblik efter satte et ganske muntert, litet selskap sig til tebordet. Likesom ved fælles overenskomst blev Geoffreys navn ikke nævnt, og sir Harald undgik saa meget som mulig at tale om fortiden. Han uttrykte sin sorg over, at han ikke hadde faat se sin far eller søster igjen, og heri sympatiserte lady Macdownton aldeles med ham, for hun visste hvor inderlig Sybil Pennithorne hadde sørget over tapet av sin bror, den bror som hendes veninde, lady Macdownton — eller som hun dengang het — Constance Hamilton — aldrig hadde set før nu.

Med mange løfter om fremtidig stadig omgang tok damerne avsked med sine nye slegtninger. Sir Harald fulgte dem ut til vognen.

„Det undrer mig virkelig ikke, at Geoffrey er forelsket i hende,“ sa lady Macdownton med næsten grusom ærlighet, idet de kjørte avsted. „Hun er jo bedaarende.“

„Ja det er hun,“ sa Maud alvorlig. — „Gud vet om det bare var en forbigaaende forelskelse fra hans side, eller —“

„Det maa det vel ha været,“ sa hendes tante kort, „ellers vilde han vel ikke ha fridd til dig saa kort tid efter.“

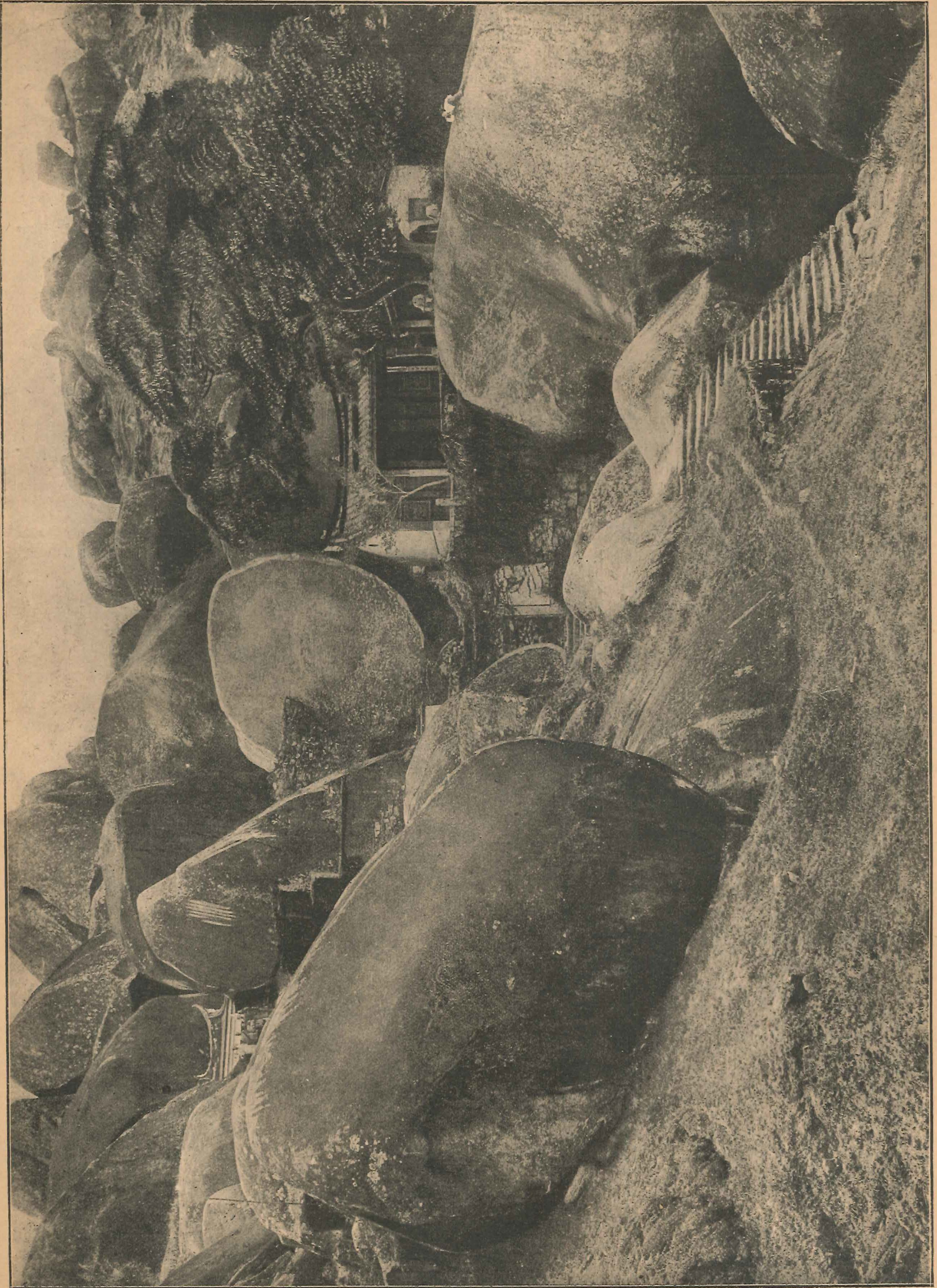
Maud rødmet, for hun hadde aldrig forklart sin tante grunden til, at hun hadde avlagt et besøk i The Signet teatret, og hun hadde likesaa litet omtalt det komplot hun hadde smedet mot sin fætter og hans lykke. Nu grublet hun i sit stille sind over, om det ikke var mulig at gjøre sin handling god igjen og gi Geoffrey tilbake hans frihet og den hans hjerte begjærte uten at røbe sin andel i saken. Hele den glødende kjærlighet hun hadde følt for sin fætter syntes utdødd sammen med opfyldelsen av hendes ønske, for hun følte, at hun aldrig vilde vinde sin forlovedes kjærlighet, hvor meget hun end anstrengte sig for det.

Den aften sat hun længe oppe i sit eget vakre værelse og tænkte over dagens begivenheter. Hendes øine faldt paa den kalender, som hang over hendes skrivebord, og under dagens dato stod dette vers:

„De travle fingre skriver, skriver, skriver, og har de endt, begynder de igjen i virksom, rastløs flid, med blæk og pen den stille, tause gjerning at forrette. Ei kan med klokskap, taarer, gode ord du lokke dem til blot en liten linje, ja blot et ord, et eneste at slette.“

Det forekom den brødebetyngede, unge pike som et ondt omen, og med en svak gysen reiste hun sig for at lægge sig.

(Fortsættes.)

De ti tusen klippers tempel. Parti fra et av Japans merkeligste landskaper. Efter fotografi.

Daggry.

Natten er fremgangen, og dagen kommet nær,
og se, i øst det hilser, det gyldne morgenskjær.
Nu lysere det blir i skog, let rødmer hvert et blad,
og fugl paa fugl, ja, fugl paa fugl istemmer kvad paa kvad.

Ja, fugl paa fugl, først enkeltvis, saa jubler det i kor,
mens morgenrødens forpostlys utsendes over jord.
Og jubelklang og jubelklang i hjertet mit faar lyd,
og angsten viker skridt for skridt for lysopgangens fryd.

Natten er fremgangen, og dagen kommet nær;
der sprænges rædsler i mit sind, som skygger mellem træer.

Og rikere, og rikere Guds skaperverk jeg ser.
Det jubler i mig: Dag gaar frem! Du skal ei grue mer.

Ja, dag gaar frem, — ja, dag gaar frem, og lyst det blir i skog.

De sidste mørke skyggemænd ut av mit hjerte drog.
Hvor tindrer, Gud, hvert blad i dugg! Og se den vesle fugl,
hvor er den skjønn, med stjerneblik, og klødning blaa og gul.

Natten er fremgangen, og dagen kommet nær.
Det er det store høitidssyn av lysets første skjær.
Den hele dag som komme skal, med dagens maal og trang,
den lever i mit hjerte nu, den bruser som en sang.

Den bruser som en mægtig sang, en lysfyldt symfoni.
De sidste skygger svandt! Se, nu er skogen skyggefri.
Og skyggen viker i mit sind for livet som vil gro,
i lys av Gud, trods nød og strid, — i tillid og i tro.

Ewald Sundberg.

Gamle minder.

Av
Lilli Brandt.

Borgermester Krag gik frem og tilbake i sit studerværelse med hænderne paa ryggen. Underlæben var skjøvet frem en smule og mellom øinene laa der en dyp rynke.

„Einar, det kan slet ikke nytte, at du vedblir at plage mig. Jeg sier dig en gang for alle, at du maa slaa Nellie ut av tankerne. Husk dog hvem du er: en fattig student, som knapt nok kan se sin egen studietid rolig imøte.“

„Ja, men onkel —“

„Her er intet jamen, min gut. Jeg har sagt dig min mening og jeg haaber, at du har forstaat mig. Vistnok er det sandt at du er min pleiesøn og at du hittil har gjort mig glæde, men derfra og til at bli Nellies mand er der dog et for langt sprang. Men nu maa du gaa, for jeg har det travelt.“

Den unge mediciner svarte ikke og gik stille ut.

„Naa, Einar, hvad blir det til? Hvad sa bedstefar? Aa skynd dig at fortælle det.“

Pleiesøsteren, som hadde staat utenfor døren og ventet, grep ham ivrig i armen.

„Det faar du saamen tidsnok vite, Nellie; men følg med mig ned i haven, saa skal jeg fortælle dig altsammen.“

„Aa, Einar, det kan da ikke være sandt! Gav bedstefar os slet ikke noget haab?“

De unge gik arm i arm ned i den ældste del av den store have. Einar Berg rystet paa hodet.

„Nei, kjære du, slet intet!“

Nellie svarte ikke og tause gik de frem og tilbake i havens ganger.

„Ja, Nell, nu er min ferie forbi for denne gang, og saa kommer jeg ikke tilbake før jul, og til den tid er det kanskje lyktes din bedstefar at faa dig overtalt til at gjøre et eller andet 'passende' parti.“

„Aa, Einar, hvorledes kan du si det! Du kan da forstaa, at jeg ikke gjør det. Saa langt rækker dog ikke bedstefars magt.“

„Man kan jo aldrig vite det!“

Det kom haardt og bittert.

„Nei, Einar, saaledes maa du ikke ta det. Du kan da forstaa, at du kan stole trygt og sikkert paa mig.“

„Ja, Nell, det vet jeg, og det er ogsaa stygt av mig at snakke saaledes, men allikevel, altsammen ser saa underlig haabløst ut. Men la os gaa ind nu. Vognen er spændt for, saa der er ingen tid at spille!“

Der var høstrengjøring i borgermester Krags store villa. Alt stod paa ende. Tepperne var tat av, møblerne sat ut i gaarden og overalt vadet man mellem skurebøtter, koster, gardinstænger og lignende. Nellie stod paa en trappetige i dagligstuen og holdt paa at ta prismet av den store lysekrone.

„Aa!“

Nellie saa bekymret ned paa gulvet. Der laa den ene av de store prismet i to stykker. Hvad vilde hendes bedstefar si til det? Hadde han ikke netop bedt hende om at gjøre istand kronen, for at ikke pikerne skulde slaa istykker noget; bedstefaren var jo altid saa ængstelig for den, fordi det var et gammelt arvestykke fra hendes bestemors hjem.

Nellie sprang ned og tok op prismet. Prøvende holdt hun de to stykker sammen. Bare de kunde limes. Men nei, der manglet et par smaastykker. Hvad skulde hun gjøre? Kjøpe en anden? Det kunde hun vist forresten slet ikke, for denslags prismet var vist ikke i handelen mer. Nellie stod og bet sig eftertænksomt i læben. Men hvorledes var det nu; laa der ikke et par reserveprismet oppe i bestemors store dragkiste? Nellie vendte sig om og skyndte sig op paa loftet. Hun tok to trin av gangen og snart efter stod hun varm og anpusten bøiet over det gamle kiste. Hun tok fat i loket, men slap det igjen. Hvor tungt det var! Hun strøk med baksiden av haanden haarét bort fra panden og forsøkte igjen. Nu gik det! Stønnende skjøv hun det tunge lok tilbake. Hun begyndte at undersøke indholdet. En underlig stemning grep hende ved synet av de gamle ting som hadde tilhørt hendes avdøde bestemor. Forsiktig tok hun fat i de gammeldage kjoler med en underlig gjemt lavendelduft, paa bøker med gulnede blade og paa likesaa forældede brever og papirer. Hvad var forresten dette for brever? Nellie veiet prøvende en liten pakke i haanden. Bare hun turde! Aa pytt, skulde ikke hun som bestemors eneste barnebarn ha lov til det? Resolut skjøv hun silkebaandet tilside og aapnet pakken.

„Min egen lille Inga!“ læste hun. Bestemoren hadde jo hett Inga og skriften var hendes bedstefars. Altsaa aabenbart brever fra hendes besteforældres forlovelsestid! Hun fór hurtig gjennom dem. En varm blodbølge skjøt op i hendes kinder. Hvor kjærlig og pent hendes bedstefar hadde skrevet og hvor han hadde tilbedt hendes bestemor. Det gik gjennom alle brevene, som nu for eksempel her:

„Efterat jeg kom hjem fra dig igaar, laa jeg længe paa min sofa og tænkte paa dig, min lille pike. Jeg kunde slet ikke faa sig ut av mine tanker. Flere ganger forsøkte jeg at ta fat paa en eller anden juridisk lovbook, emn hver gang jeg begyndte, skjøt billedet av dig med dine leende, blaa øine og dit skøieragtige smil frem mellem linjerne, og som i en drøm saa jeg hele sceneriet fra igaar for mig — saa dig sitte bøiet over broderiet, mens lyset fra bordlampen kastet et bløtt, varmt skjær over din bøiede nakke. Du forekom mig i din lette, lysegrønne

kjole saa bedaarende vakker, saa let og fin, at jeg, da jeg lydøst hadde lukket døren halvt igjen bak mig, blev staaende som fortryllet, halvt ængstelig for at begaa den helligbrøde at forstyrre dig, halvt længselsfuld efter at gripe dig og holde dig fast — — —“

Nellie lot brevet synke ned og sat et øieblik ganske stille og saa drømmende hen for sig. Hvor vakker bestemoren maatte ha været og alle sa, at hun var hendes utrykte billede. Skulde det virkelig være mulig? Men at hendes bedstefar, som selv hadde elsket og tilbedt paa en saadan maate, at han kunde nænne! Men det gjaldt vel bare at holde standhaftig ut, hendes bedstefar maatte da engang gi efter.

Undres hvad det var for noget tungt som laa inde mellom brevene? Nell trak det frem. Beundrende stirret hun paa to smaa, ovale pastelbilleder med svakt avblekede farver. Det var som om hendes besteforældre traadte lyslevende frem for hende fra det mathvite elfenben. Men se, var ikke det netop den lysegrønne dragt, som hendes bedstefar hadde beundret saa meget i brevet? Nellie betraktet den nøie. Hvor vakker bestemoren hadde været, og hvor netop empirekjolens svakt grønne farve paa en eiendommelig maate fremhævet hendes fine blondhet. Og saa bedstefaren! Tænk at han virkelig hadde set saaledes ut. Nellie kom uvilkaarlig til at smile ved sammenligningen mellem den litt stive, embedsmandsagtige borgermester og den ungdommelig spænstige skikkelse, mellem bestefarens likesom haarde, indesluttede træk og billedets drømmende uttryk. Og saa denne gammeldage dragt: den blaa snipkjole med de blanke knapper, kalvekrydset og de stramtsluttende, graa benklær! Nellie saa beundrende fra det ene billede til det andet. Det var som om hun følte sig fra virkeligheten hensat til en fjern drømmeverden.

„Naa, det gaar vel ikke an at sitte her og drømme.“ Nellie reiste sig hurtig og begyndte at lete efter prismet. Undres om de slet ikke var der? Nu hadde hun jo næsten haadd bunden. Der var de vist! Hendes haand støtte mot noget haardt. Hun tok fat i det tøy som laa over og tok det op. Men hvad var det hun holdt i haanden? Bestemorens lysegrønne empirekjole! — Der kunde ikke være nogen tvil. Her hadde altsaa bestemoren gjemt den som et minde om sin mands kjærlige beundring. Prøvende holdt Nellie den ned foran sig. Hvor pen den var! Bare hun turde prøve den. Aa pytt, det kunde da ikke gjøre noget. Hun tok hurtig av sig det store ærmeforklær og trak den paa sig. Men den sat jo som om den var støpt! Tænk at hendes og bestemorens skikkelser var saa like! Nellie saa nedover kjolen, som fra brystet faldt ned i dype, bløte folder. Smilende sammenlignet hun sig selv med miniaturbilledet. Hvor var egentlig forskjellen mellem den gamle og den nye tid? Stod hun ikke netop her som legemliggjørelsen av en tidsalder som var forsvundet? „Nu mangler jeg bare min kalvekrydsklædte ridder,“ tænkte hun. — Pludselig opklartes hendes ansigt. Det var som om hun hadde faat en lys idé. Bare det kunde la sig gjøre? Det var jo altid et forsøk værd! Hurtig tok hun av sig kjolen, la den sammen, gjemte brevet og de smaa pastelbilleder i sin forkløomme og skulde netop til at lukke igjen loket, da hun i det samme kom til at tænke paa prismet. Nu hadde hun nær glemt det aller viktigste. Ivrig gav hun sig igjen ifærd med at lete. Endelig! Frem fra bunden trak hun snart det søkte og skyndte sig med sin rike høst ned for at fortsætte det avbrutte arbeide.

Det lugtet av peppernøtter og brune kaker overalt i villaen. Inde i dagligstuen gik Nel-

lie og pyntet op med kristtorn og gran. Hun stod stille litt foran det store ungdomsbillede av bedstemoren. „La mig nu se, at du hjælper mig, kjære bedstemor,“ og kjærlig la hun en stor grangren bortover rammens kant. — Undres om han forresten ikke kom snart? Nellie gik bort til vinduet og saa gjennem haven ut mot den brede landevei som førte til stationen. Lars hadde jo kjørt for over en time siden. Men toget var vel endel forsinket. —

„Hvorfor staar du og stirrer ut gjennem vinduet hele tiden, Nellie?“ Bedstefaren stod i den aapne fløidør med avisen i haanden. „Har du virkelig ikke andet at bestille?“

Nellie gik tilbake i stuen.

„Aa, jeg saa bare paa skyerne. Det kunde være morsomt at faa sne til jul.“

Bedstefaren satte sig og Nellie fortsatte med sit arbeide, idet hun av og til skottet bort mot vinduet. Bare der ikke hadde hendt noget med vognen! Men hør, var det ikke Lars som knaldet med pisken, og var det ikke giggens ramlen hun kunde høre paa den stenlagte gaardsplads? Nellie skulde netop til at fare ut, da hun merket bedstefarens øine hvile paa sig, og febrilsk begynte hun at ordne med bøkene paa bordet.

„Det er sandt, jeg har glemt at gi Marie besked om julekaken,“ og hun skyndte sig ut.

„Einar, har du hørt, at bedstefar har git mig lov til at arrangere tableauer ved juleselskapet?“

Man sat ved frokosten.

„Det var da morsomt!“ Det hørtes ut som om han nærmest var likeglad med det hele. „Hvad skal de forestille og hvem skal være med?“

„Ja, det samme har ogsaa jeg spurt om,“ kom det fra bedstefaren, „men Nellie er ikke til at faa et ord ut av. Hver gang jeg spør, sætter hun bare op et hemmelighetsfuldt ansigt og svarer ikke.“

„Ja, men bedstefar, du maa huske paa, at du har git mig 'carte blanche'!“

Han nikket smilende.

„Ja, ja, gjør som du vil, min pike, la det bare bli pent og stilfuldt.“

„Ja, bedstefar, det garanterer jeg for!“ Hun lo skøieragtig.

Frokosten var forbi og man reiste sig.

„Einar, kom over til mig et øieblik, jeg har noget at vise dig!“ Nellie sa det ganske lavt, idet hun bøide sig halvt over mot pleiebroren, da de reiste sig.

En halv time senere kom Einar Berg ut fra Nellies værelse. I øienkrokene og omkring mundvikene lurte der et underfundig smil. Nellie var dog et pokkers pikebarn. Bare det vilde lykkes, bare det vilde!

Vogn efter vogn kjørte op foran borgermesterens villa, og snart efter var hele byens honoratiorens forsamlet ved julemiddagen.

„Hør, borgermester, hvad er det i grunden frøken Nellie og hendes veninder har fore? I de sidste fjorten dage har de jo ikke bestilt andet end hemmelighetsfuldt at stikke hoderne sammen!“

Det var presten som spurte.

„Spør ikke, pastor Hammer,“ kom det fra borgermesteren; „jeg vet saamen ikke stort bedre besked, men vi faar det nok opklaret efter middagen.“ —

Nede ved den anden bordende sat doktors ældste datter Erna og hendes veninde.

„Kitty, kan du forstaa, hvad det er Nellie har fore? Vi er med paa de fleste av tableauerne, men om det sidste vet vi slet ingen besked. Har hun betrodd noget til dig?“

Den anden rystet paa hodet.

„Nei, ikke det mindste. Det blir virkelig spændende!“

Efter middagen samledes de unge inde hos Nellie, hvor det likefrem svømmet med tøj overalt, baade paa stoler, borde og ellers hvor der overhodet var plads. Der var en hvisken og en tiskan, en snakken og en fnisen derinde. Prestens datter stod ved speilet og sminket sig. Erna og Kitty holdt paa at ta paa sig dragterne, et par andre stod og satte paa sig parykkerne, og Nellie stod borte ved sit toiletbord og lette i en skuf.

„Hvad er dette for hemmelighetskræmmeri, Nellie?“ Kitty tok fat i hendes armer og tvang dem om paa ryggen av hende. „Skynd dig at rykke ut med sproget og si os hvad du har fore!“

„Slip mig nu, Kitty, hører du. Vi maa skynde os, hvis vi skal bli færdige i ret tid. Ser du ikke hvor mange klokken er?“

„Det er ikke mulig at komme nogen vegne med dig!“ Kitty slap hende.

Inde i den store spisestue var der blit opstillet en scene i den ene ende. Bak denne var flygelet anbragt og foran stod der rækker med stoler. — En av pikerne aapnet fløidørene til dagligstuen og under livlig snakken fyldtes rækkerne. Et par akkorder blev slaat an og alle tidde forventningsfulde. Teppet blev skjøvet tilside, og man saa det kjendte billede av dronning Blancha med den lille gut paa sit fang levendegjort oppe paa den lille scene. Gjesterne klappet begeistret og teppet blev igjen skjøvet for. Litt efter blev det igjen draget tilside, denne gang for den lille pike med fyrstikkerne, som sal paa den kolde stentrap og forsøkte at gjemme sine bare ben under den korte kjole. Musikken slog over i Marseillaisen, og teppet blev trukket tilside for keiserinde Marie Louise, som sat ved siden av sin sovende søn, den lille konge av Rom. — Saaledes avløste det ene pene og stemningsfulde tableau det andet, og gjesterne blev mer og mer begeistret. —

Døren til dagligstuen gik lydløst op, og en pike gjorde ubemerket et tegn til Einar Berg, som sat paa den aller bakerste rad. Sagte reiste han sig og listet sig ut. Med nogen akkorder gik musikken over i en gammeldags potpourri, som fyldte stuen med en hyggelig stemning. Mer og mer bløtt og indsmigrende vældet tonerne frem, og gjesterne grep sig i forventningsfulde at stirre paa forhænget. Hvorfor fik de disse gamle, kjendte melodier? Hvad vilde der komme nu?

Borgermester Krag sat med halvt lukkede øine og nød musikken. Hvor hadde Nellie faat fat paa disse gamle, kjendte hefter? Det var som om der steg op de gamle, kjendte minder fra hans ungdomstid fra flygelet og talte til ham paa en egen gripende maate. Langsomt blev teppet skjøvet tilside. Det gav et sæt i gamle borgermester Krag. Hvad var dog dette? Forvirret strøk han sig over øinene. Drømte han? Nei, umulig! Men deroppe paa scenen saa han jo sig selv lyslevende og sin længst avdøde, unge hustru. Borte ved et litet bord midt i den gammeldags møblerte stue sat hun bøiet over broderiet, mens lyset fra bordlampen sendte et varmt, bløtt skjær henover hendes bøiede nakke og over den lette, lysegrønne empirekjole, som i dype, bløte folder faldt ned fra brystet. Og i bakgrunden av stuen stod han, klædt i blaa snipkjole med blanke knapper, kalvekryds og stramt sittende benklær, med den ene haand hvilende paa den næsten lukkede dør, mens den anden var halvt fremstrakt. Over det unge, drømmende ansigt laa der et uttrykk av stille beundring og længselsfuld forventning.

Gjesterne holdt næsten pusten. Hvilket motiv, hvilken egte gammeldags stemning! Borgermesteren sat aldeles ubevægelig.

Øinene var fugtige og hans mund skalv. Minderne strømmet ind over ham med en overvældende magt. Hvor tydelig han husket det hele! Ja, det var dengang! Men hvilken tid hadde det ikke været, lykkens og kjærlighetens tid! Hvad var vel i grunden livet værd uten kjærlighet?

I det samme blev teppet trukket for og alle lysene tændt. Tableauerne var forbi. Man strømmet leende og passierende ind i dagligstuen. Gamle borgermester Krag stod aldeles ubevægelig et øieblik. Det var ikke saa let uten videre at ryste de gamle minder av sig. Atter og atter strøk han sig over øinene, og stille gik han bak de andre ind i stuen.

Tjeneren gik omkring og skjænket i champagne. Borgermesteren grep sit glas.

„Jeg vil bare gjerne med det samme be dere alle med mig om at drikke en skaal for de unge nyforlovede, min lille Nellie og min pleiesøn Einar Berg. Jeg er sikker paa, at dere vil være med paa av hjertet at ønske de unge al den lykke og velsignelse der følger med sand, opriktig kjærlighet, og haabe, at denne kjærlighet maa gi dem mange gode og lyse minder at leve paa, naar de som jeg er blit gamle og graa.“

Bevægelsen holdt paa at overmande ham. Alle gjesterne strømmet sammen om de to unge, som forvirret og betat tok imot de hjertelige lykønskninger. Borgermesteren banet sig vei henimot dem.

„Gud være med dere, kjære barn,“ sa han stille, og idet han bøide sig ned mot Nellie, hvisket han stille: „Inderlig tak for iaften!“

Bevæget slog Nellie armene om hans hals.

Litt hodebrud.

Schakoppgave nr. 1490.
Av Svend Overbeck, Ebeltoft. (Original.)
Sort: K, 2 S, 2 L, 3 B = 8 br.
Hvit: K, D, 2 T, S, 2 B = 7 br.
Hvit begynder og gjør mat i 3 træk.

Løsning av schakoppgaven i nr. 1.

- Hvit:
- A. 1. Springer e 7 — f 5, 2. Springer d 7 — e 5 † mat.
- B. 1. (Springer e 7 — f 5), 2. Springer d 7 — c 5 † mat osv.
- Sort:
- A. 1. Konge b 5 — c 4,
- B. 1. Konge b 5 — c 6.

Løsning av schakoppgave nr. 1488.

1. D a 2 — a 5, S × D. 2. T f 6 — e 6 † †.
1. T g 8 × g 7. 2. T f 6 — f 5 †.
1. K e 5 × d 4. 2. T f 6 — d 6 † †.
1. b 7 — b 6. 2. D a 5 × b 5 †.
1. S c 4 — b 6. 2. D a 5 — b 4.
1. T g 8 — d 8. 2. T f 6 × f 7 †.
1. T g 8 — c 8. 2. D a 5 — b 4.
1. , ellers. 2. D a 5 — c 7 †.

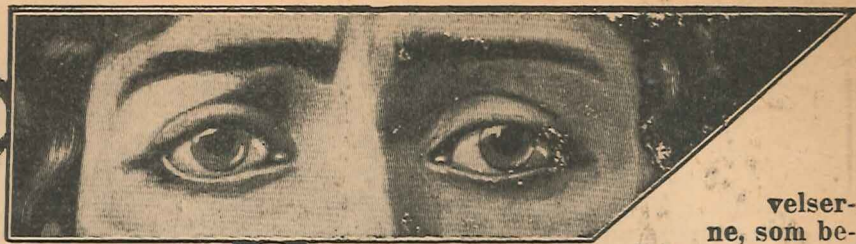
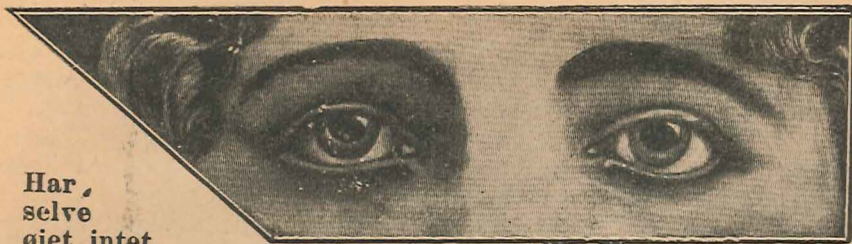
Løsning av gaadespørsmålene i forr. nr.:

1. Noterne. 2. Eva. 3. Sult. 4. Tungen paa veggen.
5. Et lys. 6. En gaade.

Gaader.

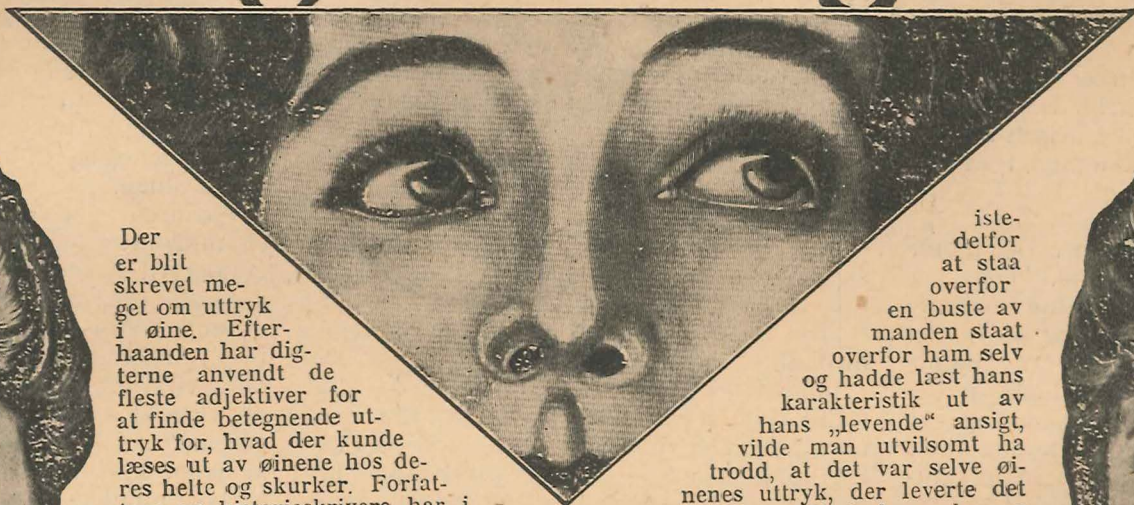
1. Naar man tar den første stavelse av et firføttet dyr og sætter den ind efter den første stavelse i et kvindenavn, saa fremkommer derved en farlig sygdom, og tar man saa den første stavelse av dette kvindenavn og sætter den bak den samme stavelse som man indskjøtt i kvindenavnet, saa fremkommer det dyr, hvorfra man tok den. Hvilket kvindenavn og hvilket dyrenavn menes der?

2. Ordet forandres hver gang bare ved at ombytte det med den angitte bokstav, de andre bokstaver beholder sin plads. Med s som anden bokstav er det en gudinde, med b som anden bokstav er det en fugl, med r som anden bokstav er det en blomst. Nævn gudinden, fuglen og blomsten.

Har selve øiet intet uttryk, men er det alene musklerne og omgi-

velserne, som bestemmer, om et øie er „varmt“, „koldt“, „bedrøvet“, „funklende“, osv.

Overraskelse.

Der er blit skrevet meget om uttryk i øine. Efterhaanden har digterne anvendt de fleste adjektiver for at finde betegnende uttryk for, hvad der kunde læses ut av øinene hos deres helte og skurker. Forfattere og historieskrivere har i utstrakt grad karakterisert de personer de beskrev ved deres øines uttryk. — Richelieu hadde „en følelsesløs, kold stirren“, som vakte frygt hos dem som stod ham imot. Nikolai I av Rusland kunde, skjønt han hadde vakre Romanoffske øine, „se med slikt underlig, koldt, dødbringende blik paa mistenkte personer, at de, hvis de var skyldige, straks tilstod“. Runjeet Singh, „Løven fra Lahore“, der var legemlig ubetydelig og med et ansigt vansiret av kopper, kunde, skjønt enøiet, „beherske mænd med sit skrækindjagende blik“. Cæsar Borgia hadde øine, der „funklet som ild“. — Ofte var det uttryk, digteren fandt, unegtelig søkt, men naar han vilde være original, maatte han anstrenge sig; der var i forveien gjort saa rikkelig bruk av sprogets former, at det ikke var let at finde nye uttryk. Betegnelser som: kolde, varme, milde, haarde, blide, grusomme, glade, bedrøvede, lynende, fyrige, feige, flakkende osv. træffer man jo overalt og det ikke alene i bøker, men ogsaa i daglig tale.

istledetfor at staa overfor en buste av manden staa overfor ham selv og hadde læst hans karakteristik ut av hans „levende“ ansigt, vilde man utvilsomt ha trodd, at det var selve øinenes uttryk, der leverte det væsentligste til bedømmelse av ansigtets præg. — Sir Lauder Brunton, den store, engelske læge, erklærer, at et øies „uttryk“ avhænger væsentlig av den maate, øinene og øieomgivelserne sættes paa, og ikke av øieeplet selv. Han fortæller, hvorledes han kunde vise dette ved billeder. Et forestillet en madonna, et andet „vrede“. Ved siden av disse hadde han nu etpar ganske almindelige „øine“ og anvendte dem paa hvert av de omtalte billeder istedetfor billedernes „øine“; resultatet var, at uttrykket i de to ansigter bare i meget liten grad forandredes. Han fortæller ogsaa, hvorledes han kunde fremstille et „træt øie“ ved bare at sænke øielokene over et opvakt og vaakent øie. En bekræftelse paa at det er øieomgivelserne, som først og fremst gir øiet dets karakter, har man ogsaa i den kjendte lek, der gaar ut paa, at man ved at se en række personers øine gjennom huller i et teppe skal avgjøre, hvem disse personer er. De, som har prøvet denne lek, vil kunne tale med om, hvor overmaade vanskelig det er at gjette riktig.

Overlegenhet.

Hvor ofte bidrar ikke øielokenes stilling over øieeplet til at gi øiet uttryk. Hævede øiebryn og øielok er saaledes et utpræget træk for øine som viser foragt, mens sænkede lok gir uttryk for beskedenhet eller skam.

Ja, i alt dette kan der kanske nok være noget sandt, vil nogen kanske si, men det er nu ikke bare klaret med at si at øiets uttryk avgjøres av omgivelserne og de stillinger, musklerne bringer dem i. Ingen vil dog benegte at øiet selv kan være mat eller funkende. Nei, det er utvilsomt sandt, men, sier videnskapsmanden, om et øie viser sig mat eller funkende, skyldes igjen, hvor livlig blodcirkulationen foregaar. Forholdet er ganske som ved en liten gummiballon.

Jo sterkere den er blaast op, des mer reflekterer den lyset. — Dette var litt om, hvad den nøgterne videnskap fortæller, men det kunde jo tænkes, at den her ikke var helt paa sikker grund, og at det gamle ord om, at øiet er sjælens speil, allikevel rummer litt av en sandhet i sig, ogsaa hvad angaar selve øiet. Der er jo — heldigvis vil mange si — strenge i livets store, mangartede spil, som ikke helt toner efter videnskapens love.

Vrede.

Beslutsomhet.

Den praktiske og upoetiske videnskapsmand kommer imidlertid og fortæller, at selve øiet ikke har noget uttryk — i alle tilfælder ikke noget at tale om. Farve, størrelse, klarhetsgrad — det kan man tale om, men ikke om uttryk. Her er der saagodtsom bare tale om muskler. Et dyrs øie kunde straale som Lesbias og være melankolsk som Manfreds, hvis musklerne, som dirigerer blodets pres og ansigtets uttryk, virket og var som menneskers. — At selve øinene spiller en mindre rolle end almindelig antat ved bedømmelsen av et ansigts uttryk, kan man erkjende ad forskjellig vei. Tænk for eksempel paa statuer av fortidens store mænd. Man staaar overfor en portrætbuste av Cæsar, av Napoleon, av Voltaire, av Goethe, av Gladstone eller en anden av fortidens kjæmpeskikkelser paa øiets plads er bare en fordykning i det kolde marmor eller et modellert øie, liv er der i alle tilfælder ikke i øiet, og dog kan man straks gi uttryk for hvad man finder betegnende for vedkommende hode. Man betænker sig ikke paa at fastslaa, at det var en lærd mand, en sterk mand, en blid mand, eller hvad det nu kan være, og somoftest vil man ha dømt rigtig. Ansigtets muskulatur, som tydelig fremgaar av kunstnerens verk, har talt sit sterke og sande sprog. Men hadde man

Latter.

Medlidenhet.

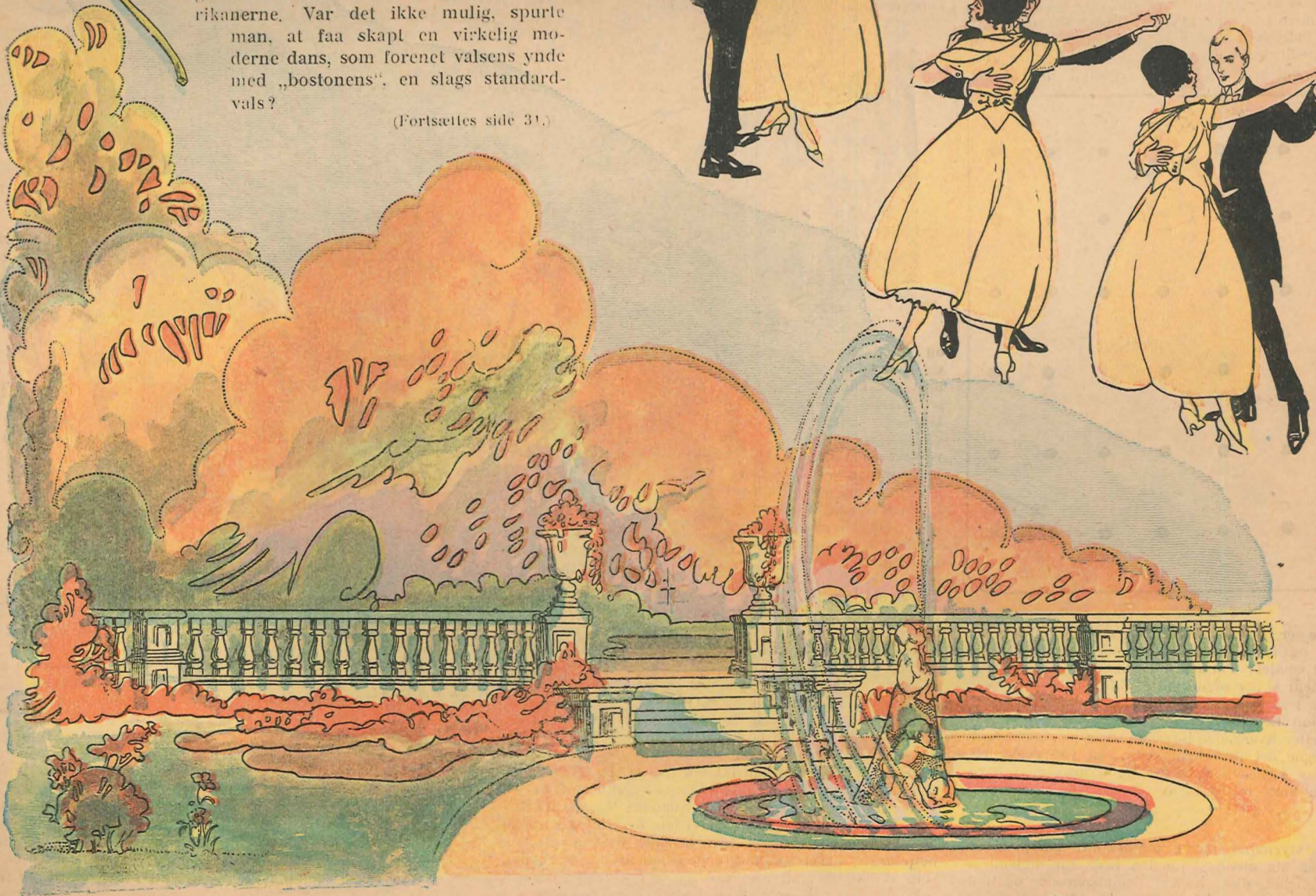
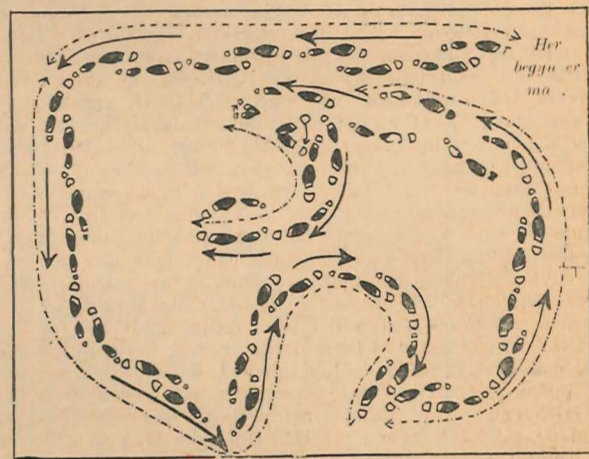
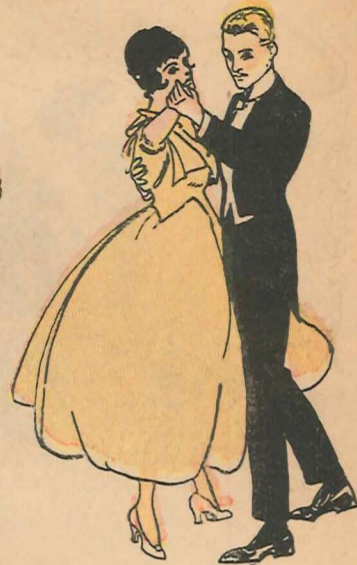
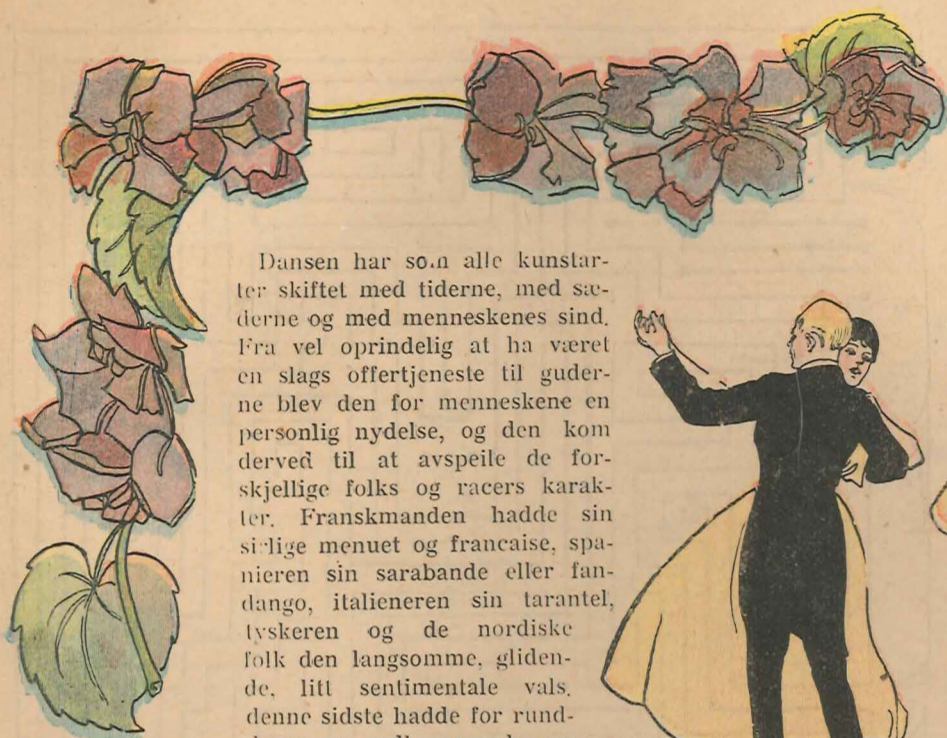

Skræk.

DEN MODERNE DANS.

Dansen har som alle kunstarter skiftet med tiderne, med sædrene og med menneskenes sind. Fra vel oprindelig at ha været en slags offertjeneste til guderne blev den for menneskene en personlig nydelse, og den kom derved til at avspeile de forskellige folks og racers karakter. Franskmanden havde sin sirlige menuet og francaise, spanieren sin sarabande eller fandango, italieneren sin tarantel, tyskeren og de nordiske folk den langsomme, glidende, litt sentimentale vals, denne sidste havde for runddansens vedkommende nu fortrængt saagodtsom alle de andre danse, da „den moderne dans“ kom og holdt sit indtog i alle balsale. Likesom den moderne sport, den moderne komedie, delvis ogsaa den moderne lettere musik, kom ogsaa den moderne dans fra Amerika. Det var One step og Two step, og enten det nu var, fordi man var kjed av de litt anstrengende gamle danse, eller det bare var, fordi man gjerne vilde ha noget nyt, saa kom og seiret den moderne amerikanske dans. Men den amerikanske dans satte forskjellige vilde skud i form av baade tango, bjørnegang, storketrit osv., og ingen var mer lei over det end selve amerikanerne. Var det ikke mulig, spurte man, at faa skapt en virkelig moderne dans, som forenet valsens ynde med „bostonens“, en slags standardvals?

(Fortsættes side 31.)

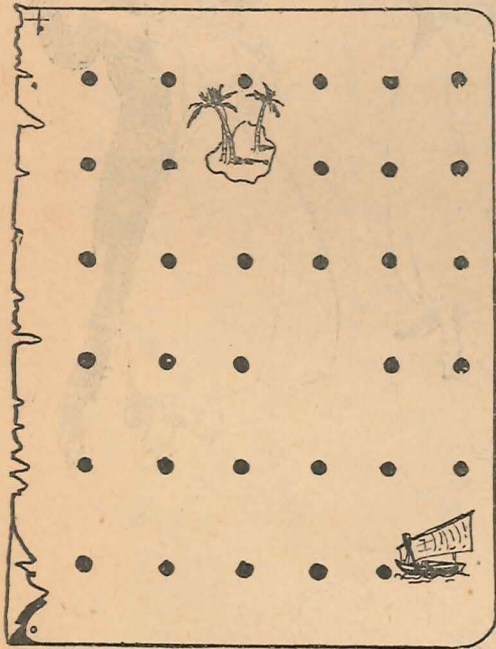

Den lille tildragelse ligger endel aar tilbage i tiden. Det var kjølvandet fra P. & O. damperen „India“, der fik flasken til at spille i sollyset, og det var tredje styrmand som fik den halet ombord nede ved Sumatrankysten.

En flaskepost vækker altid opsigt ombord paa en passagerdampere, og denne gjorde med sin lakoniske bon om hjælp ingen forskjel fra regelen. Den fortalte en kort, trist beretning om en ung europæer, som var drevet iland paa en af disse uhyggelig ugjestfrie kyster i Det indiske ocean, var blit fangt af de indfødte, kanske ved marterpælen. De sparsomme oplysninger han var istand til at gi om sit opholdssteds beliggenhet var kradset op paa seddelens bakside. Hvorlænge den hadde ligget i vandet fremgik ikke af indholdet, men den syntes at være af ganske ny dato.

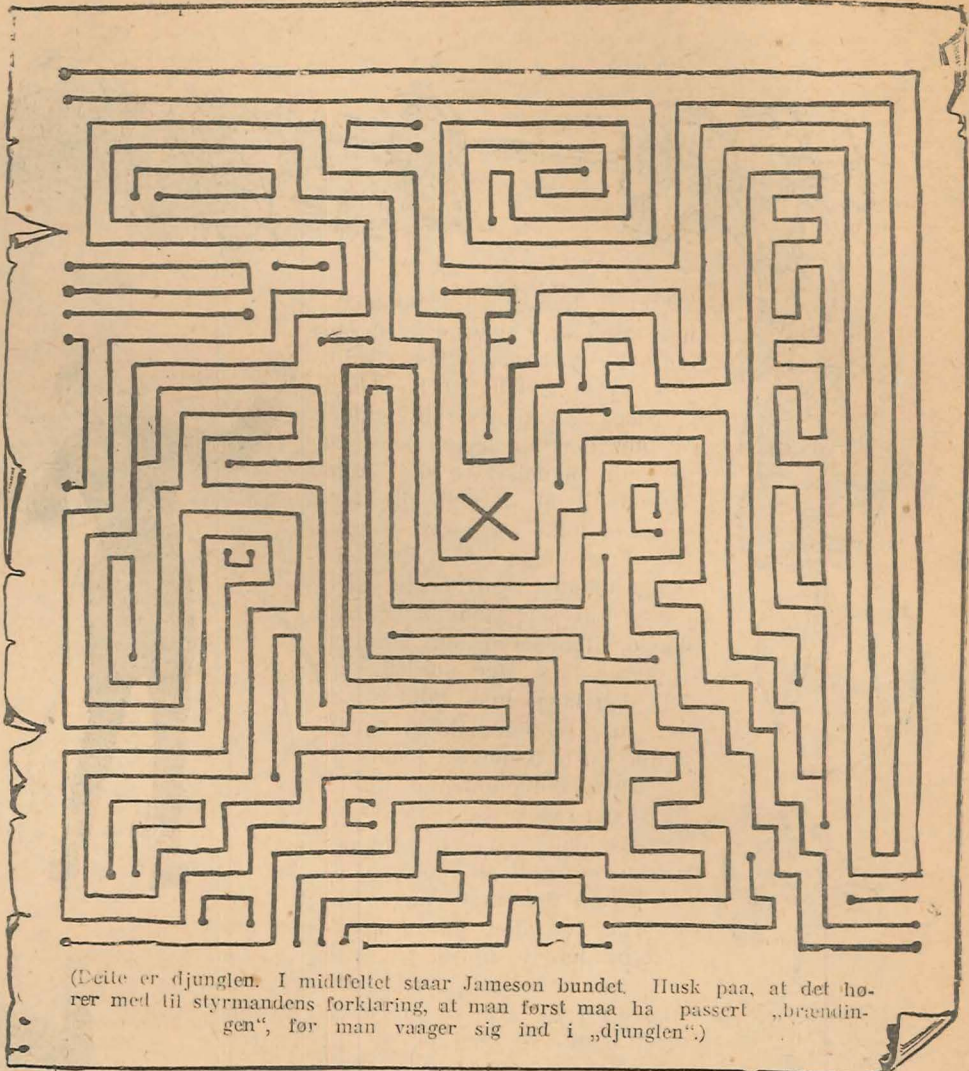
Idet vi springer over utrustningen av den lille hjælpeekspedition, gjenfinder vi tredje styrmand som fører av en liten malajisk djunke, forgjæves sokende et seiløp ind gjennom en skummende brænding. Gang paa gang lægger han roret om, gang paa gang staar han tilsjos, og gang paa gang skyter djunken ind mot nye punkter av brændingen, men alt forgjæves. Natten falder paa, og igjen staar de utover for at vente paa morgenen. Febrilsk foldes det lille, fattige budskap fra flaskeposten ut, men hvad de end søker at lægge ind i ordene, flere op lysninger om indløpet, end dem de allerede har, gir det ikke.

Og imens flyver timerne. Dagen gaar hen i den seige kamp for at naa igjennem. — og kanske netop disse timer er de som skal avgjøre om de skal naa frem i ret tid. Om ikke tragedien derinde i kystlandets djungel holder paa at fuldbyrdes. Saa med et er det som korallrevene gjør plads, og djunken løper sin runde boug fast i en stille kystlagunes sammengroddede overflate. Og første kapitel av besværlighetene er forbi, men bare for at gjøre plads for nye. At foreta befrielsen med magt er allerede paa grund av ekspeditionens ringe antal udelukket, bare ubemerket og hemmelig er et resultat mulig. Og

(Dette er brændingen. Nedentil tilhøre djunken, og inde mellem koralskjærene vil man finde maalet: Palmøen. Det gjælder nu at naa gjennom skjærene til øen. Man maa foreta seilasen i „kryds“, hvert paa fire træk, det vil si, man tæller 1, 2, 3, 4, idet man peker paa fire efter hverandre følgende sorte prikker uten at regne det med man staar paa ved begyndelsen av krydset. I hvert kryds maa man bare skifte kurs en gang og da bare i ret vinkel — allsaa ikke paaskraa.)

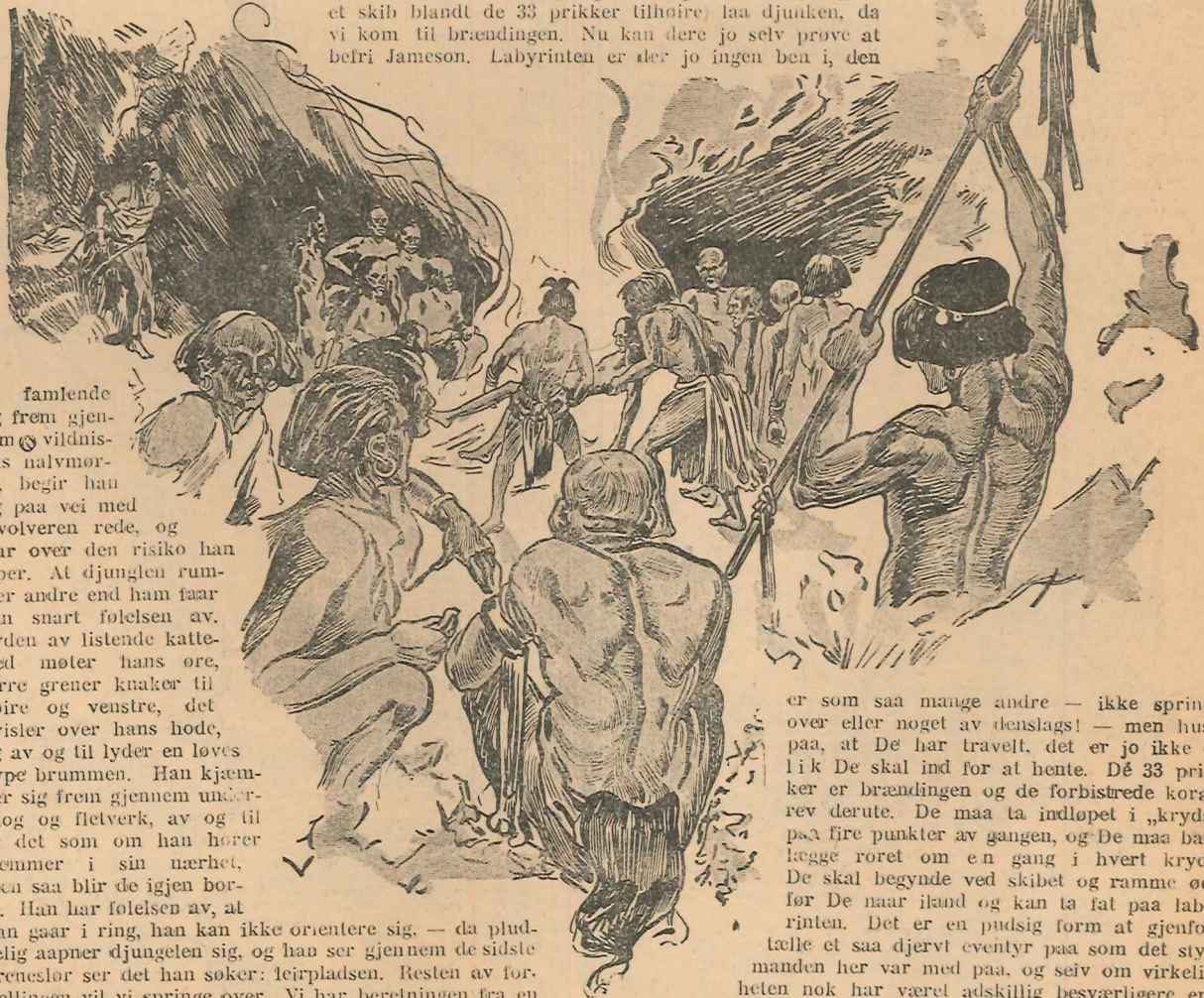
tredie styrmand tar i sammenbitt energi hvervet paa sig alene. Djunglen brer sin uigjennembrængelighet for ham. Sammengrodd og indfiltret er det som en kjempemæssig labyrint,

(Dette er djunglen. I midtfeltet staar Jameson bundet. Husk paa, at det hører med til styrmandens forklaring, at man først maa ha passert „brændingen“, før man vaager sig ind i „djunglen“.)

eventyret end savnet av de to sidste led paa venstre lillefinger, som under det sidste haandgemæng var blit tilbake paa leirpladsen i djungelen.

Se, det var nu det som hændte dengang nede i Det indiske ocean, og det var vel ikke like hyggelig altsammen, men tredje styrmand pleide i klædelig beskedenhet — saaledes fortæller vor meddelelser — at forklare hele affæren for videbegjærlige ved at tegne 33 prikker og en labyrint paa et stykke papir, og saa sa han, idet han satte fingeren paa midtrummet i labyrinten: Se, her stod Jameson bundet, og her (her satte han en anden finger paa den primitive tegning av et skib blandt de 33 prikker tilhøre) laa djunken, da vi kom til brændingen. Nu kan dere jo selv prøve at befri Jameson. Labyrinten er der jo ingen ben i, den

og famlende sig frem gjennem vildnisets nalmørke, begir han sig paa vei med revolveren rede, og klar over den risiko han løper. At djunglen rummer andre end ham taar han snart følelsen av. Lyden av listende katterfjed moter hans øre, tørre grener knaker til høire og venstre, det hvisler over hans hode, og av og til lyder en løvsdype brummen. Han kjemper sig frem gjennem underskog og fletverk, av og til er det som om han hører stemmer i sin nærhet, men saa blir de igjen borte. Han har følelsen av, at han gaar i ring, han kan ikke orientere sig. — da pludselig aapner djungelen sig, og han ser gjennem de sidste greneslor ser det han søker: leirpladsen. Resten av fortællingen vil vi springe over. Vi har beretningen fra en av passagererne paa en hjemgaaende Kinadampere, og han hadde været sammen med baade tredje styrmand, som skulde „ta“ sit eget skib igjen i Bombay, og den lykkelige reddede, som ikke hadde værre minder fra

er som saa mange andre — ikke springe over eller noget av denslags! — men husk paa, at De har travelt, det er jo ikke et lik De skal ind for at hente. De 33 prikker er brændingen og de forbistrede korallrev derute. De maa ta indløpet i „kryds“ paa fire punkter av gangen, og De maa bare kugge roret om en gang i hvert kryds. De skal begynde ved skibet og ramme øen før De naar iland og kan ta fat paa labyrinten. Det er en pudsigt form at gjenfortælle et saa djervt eventyr paa som det styrmanden her var med paa, og seiv om virkeligheten nok har været adskillig besværligere end hvad styrmanden i sin beskedenhet vil ha sine tilhørere til at tro, kan vi dog ikke overvinde os selv til at undlate at gjengi hans to skisser. Og de følger derfor hermed.

Redigert av

Kristian H. Holtvedt

Krigen ved aarsskiftet. Den blodige utgang paa det gamle aar bragte ingen begivenheter av særlig betydning paa nogen av krigsskuepladsene. Som saa ofte før artet kampene sig som orkesløse ofre av menneskeliv og værdier. I Elsass stod der voldsomme kampe om det nu i saa lang tid omstridte Hartmannsweilerkopf. Først tok franskmændene det fra tyskerne, idet de gjorde 1300 fanger, men derpaa gjenerobret tyskerne det og tok 1400 fanger. Det gik altsaa omtrent op i op, og hele resultatet blev bare, at parterne mistet 3-4000 mand. Forresten gjenoptok franskmændene ved aarets utgang sin aktion her, likesom der ogsaa ellers langs fronten

En geværkules virkninger. Under krigen har man hørt mange Læretninger om vidunderlig frelse fra døden. Her ser man et nyt eksempel: En tysk soldat bar sin portemonæ paa brystet, og den blev rammet av en kule. Soldatens liv frelstes derved, men hans smaapenger fik solide merker efter kulen. — Fot. Brünnlein, Berlin.

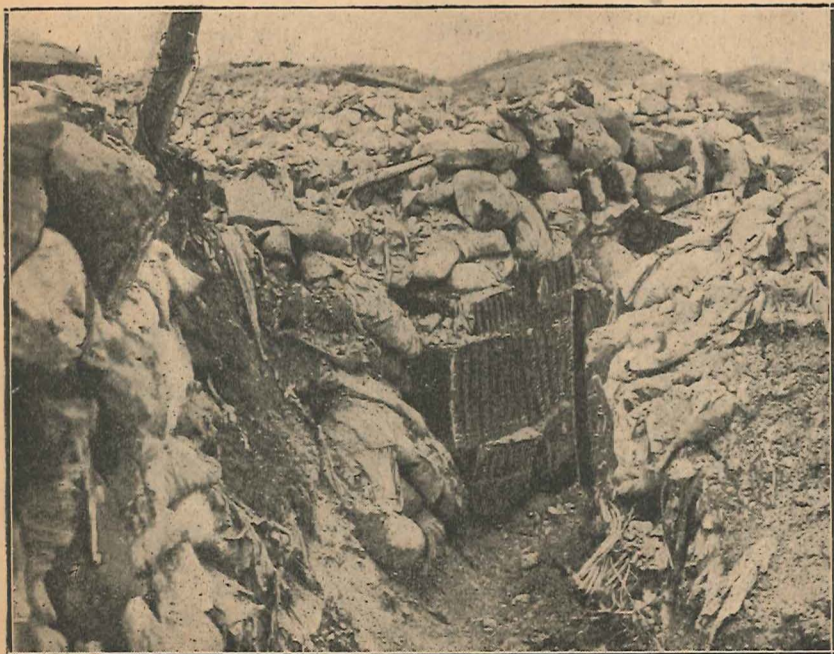
Dagligdags scene i en erobret fransk by. Tyske cyklister rider i patrulje gjennom byen Noyons gamle, smale gater for at forvise sig om at der hersker ro og orden overalt. Beboerne taler ikke med soldaterne, men de søker heller ikke at lægge dem hindringer iveien. — Fot. D. U. D., Berlin.

Det første engelske krigsmonument. Det skal reises paa den 24-aarige loitnant Reginald Warners grav. Han var flyver, og fra sin maskine skjøt han i juni maaned en zeppelin ned i Belgien. Nogen dage senere omkom han selv ved en flyveulykke paa en flyveplads ved Paris. Fot. Topical, London.

— særlig i Belgien og i Artois — hersket en ganske livlig aktivitet, væsentlig ved hjælp av artilleri og haandgranater. I øst utfoldet russerne en paagaende offensiv ved den bessarabiske grænse, men uten bemerkelsesverdige resultater tiltrods for de betydelige menneskeofre. Paa den østerriksk-italienske front blev den italienske hær stadig holdt i schak av 3-400,000 østerrikere, og paa Balkan var det merkværdig nok temmelig rolig — bortset fra kampene i Montenegro, hvorunder det lyktes montenegrikerne at sætte litt farve paa sin stakkede jule-

glæde ved en smuk liten seir ved Loponatz. Det formodede angrep paa Saloniki hadde endnu ikke indtruffet ved aarets utgang. I den vel befæstede by hadde de allierte med bortimot en kvart million mand og et mægtig artilleri indrettet sig ganske efter eget ønske. Saalænge de allierte staar her, over de ikke bare pres paa Grækenland, de binder ogsaa en anseelig del av Bulgariens og centralmagternes tropper paa Balkan. Hertil kommer at jernbanen nordover fra Saloniki gjennom Serbien paa lange strækninger er saa grundig ødelagt, at transport av proviant og krigsmateriel falder meget vanskelig, og uten en god bane i ryggen kan det neppe nytte de forbundne at ta kampen op med de allierte i Saloniki. For at assistere v. Mackensen, som fører overkommandoen dernede, med at finde løsningen paa de vanskeligheter som saaledes har taarnet sig op for de forbundne paa Balkan, er det formentlig at selveste general Hindenburg skal besøke fronten ved den græske grænse. At disse vanskeligheter vil volde avbræk i centralmagternes aktion mot Ægypten er vel sandsynlig og noget englænderne har regnet med. I hvor høi grad det vil lykkes de allierte at avbøte det uveir, som nu truer med at gjøre Ægypten til et nytt stormcentrum, vil dog først fremtiden vise. Allerede ved aarets utgang meldtes der om kampe ved den ægyptiske vestgrænse, hvor senussiernes sheik for alvor skal ha proklamert krigen mot de vantro. Er dette tilfælde, sker det sandsynligvis mindre av hensyn til tyrkerne, som i senussiernes øine ogsaa regnes for vantro, end for at tjene sine egne interesser. For tyskerne blir det dog „eins Bier“, bare det engelske herredømme i Ægypten kan bli bragt til at vakke. Hovedaktionen dernede maa imidlertid rettes mot Suezkanalen og over denne, men et felttog ad denne vei er forbundet med mange

En skyttergrav, som blev forlatt efter et bombardement paa fire og tyve timer i et træk. Opholdet var blit utaalelig for soldaterne. De maatte tilslut søke bort fra den.

Franske flygtninger vender tilbake til sin ødelagte by og mellom ruinerne av sit hus bygger de sig et skur, hvor de foreløbig kan bo. Byen blev erobret tilbake av de franske tropper — Fot. Meurisse, Paris.

Indvielsen av Rjukan kirke forleden blev en vakker høitidelighet. Kirken er et helt kunstverk bygget efter arkitekterne Berners tegning.

Opdal nye sykehjem pr. Støren, som nu er tat i bruk og betyr en stor vinding for bygden.

og store vanskeligheter, selvom tyrkerne av sine tyske forbundsfæller er sat istand til at bringe langt større forstyrrelser end ved det mislykte felttog for omkring et aar siden. Ogsaa englænderne staar nu langt bedre rustet dernede end dengang. Store troppemasser, angivelig en halv million mand, befinder sig langs Suezkanalen. Det er væsentlig australske og indiske tropper — deriblandt de indiere som stod paa vestfronten. Deres pladser i Frankrike er besat med nyuddannede soldater, hvorpaa der nu er stadig økende tilgang efter lord Derbys saakaldte rekrutteringsfelttog og den britiske regjering forslag om indførelse av tvungen vernepligt for ugifte mænd i England. Dette forslag skal i den nærmeste fremtid fore i parlamentet — forinden man henvender sig til de mange gifte mænd, som har meldt sig frivillig, mens store skarer av ugifte holdt sig tilbake. Det er Lloyd George, der har fremtvunget denne ordning, som endelig har bragt den engelske nation til skilleveien i vernepligtssaken. Man følger overalt denne krise i det engelske samfundsliv med megen interesse.

Rjukan kirke, som blev indviet til jul, markerer en begivenhet i vor kirkebygning, forsaavidt som det er første gang at en nyere kirke hos os er bygget og utstyrt efter helt gjennomførte kunstneriske prinsipper fra først av. Det er en vakker stenkirke opført i korsform efter arkitekterne Berner & Berners tegning og med omkring 850 sittepladser. Den koster omkring en kvart million kroner, er i det hele et kunstverk, som vidner om de rummelige forhold i den nye telemarkske industriby og geraader sognestyret, menigheten, de forskjellige givere, arkitekterne og de andre samvirkende kræfter til megen ære. Indvielsen foregik ved biskop Støylen og 8 prester. Den blev en gripende høitidelighet i de stemningsfulde omgivelser.

Trondhjems sjømandshjem skal igangsættes i ovenstaaende bygning til vaaren. A. H. Sundstrøm fot.

Ullevaal nye medicinske avdeling er nu færdig — omtrent et aar senere end oprindelig planlagt. Det er et i alle henseender tidsmessig bygget og utstyrt sykehuskompleks, hvis oprindelige byggesum 1,273,000 kroner paa grund av tillægsarbeider etc. er overskredet med omkring 90,000 kroner. Utvidelsen betegner en betydelig forbedring av sykehusforholdene i Kristiania.

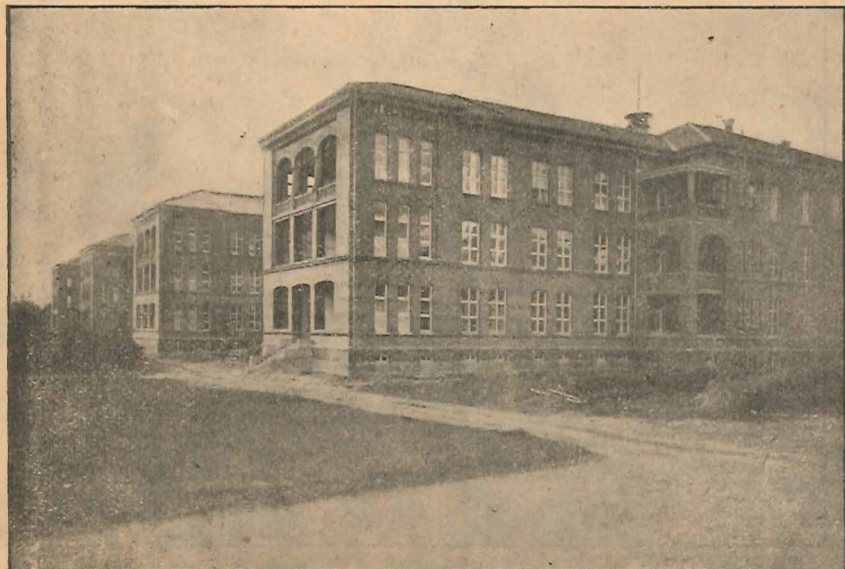
I Opdal pr. Støren har man for kort tid siden faat sig et nyt sykehjem. Det ligger tæt ved Opdal kirke og den vordende jernbanestation. Der findes flere avdelinger paa hjemmet, deriblandt en for tuberkulose, og det er bra utstyrt med bad, operationsværelse etc.

I Trondhjem har man nu gaat ivei med igangsættelse av et sjømandshjem. I det øiemed er Missionshotellet i Thomas Angells gate indkjøpt for 150,000 kroner. Bygningen skal undergaa forskjellige forandringer, og der blir i sjømandshjemmet læseværelse, kafé, spisesal etc. Det nuværende læseværelse for sjømand, som i de sidste aar har været besøkt av optil 13,000 sjøfolk, skal slaas sammen med sjømandshjemmet, og den hele institution vil sikkert gjøre sin store nytte i den gamle nordenfjeldske havneby.

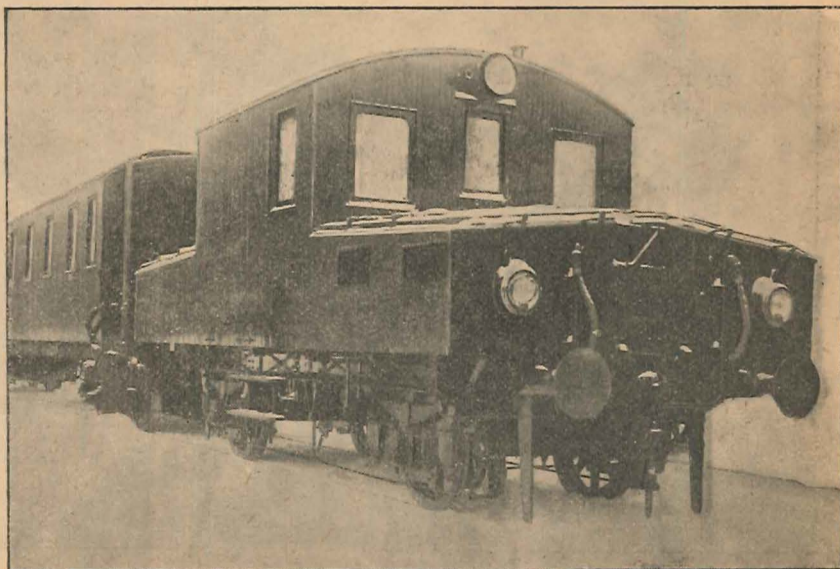
Elektrisk jernbanedrift vil nu av statsbanerne bli iverksat paa strækningen Fredriksstad—Sarpsborg—Skjeberg. I motsætning til de eksisterende privatbaner, som bruker strømtilførsel ved luftledninger, skal statsbanerne benytte akkumulatorlokomotiver, hvorav det første nu er anskaffet. Det er statsbanernes første praktiske tiltak i retning av vor jernbanedrifs elektrifisering.

Aktuelle bilder

ledsaget av oplysende meddelelser bedes indsendt til vort blad.

Den nye medicinske avdeling ved Ullevaal sykehusanlæg, Kristiania. Fot. Skarpmoen.

Statsbanernes første elektriske lokomotiv. Det skal trafikere en liten banestump i Smaalene. — Fot. Skarpmoen.

Nellie.

Av

Charles Garvice.

Autorisert oversættelse av Edda Kragh.

(Fortsat.)

Han stanset brat, næsten som om han var skamfuld over at tale saa meget om sine egne anliggender til fremmede mennesker. Men allesammen var venlige mot ham og ønsket ham tillykke.

„Men hvorledes er det gaat til, Algy? Hvorledes har du faat den posten?“ spurte jeg straalende.

„Jo, ser du,“ forklarte han, „forleden dag møtte jeg tilfældigvis en av fars gamle venner — mr. Jepherson — kan du huske ham? Og han sa noget om, at han muligens om en tid vilde hjelpe mig til en plads som sekretær eller noget lignende ved et selskap, som han hadde noget at gjøre med, og leiligheten til det kom hurtigere end han hadde tænkt sig. Var ikke det et held? To maaneders ferie om aaret ovenikjøpet — og hver lørdag fri! Nu kan vi reise tilbake til villaen, Nellie: du vil vist gjerne hjem, ikke sandt? Jeg skal skrive ditut iaften. Jeg tror ikke den er leiet ut endnu.“

Hjem til huset — tilbake til det kjære, gamle hjem! Det var næsten altfor megen lykke — jeg kunde ikke si noget. Alting i værelset gik rundt for mig og jeg besvimte.

„Ovrraskelsen kom for pludselig; det har været altfor meget for hende. Jeg skal bære hende bort paa sofaen,“ hørte jeg sir Laurence si, og saa husker jeg ikke mer.

XXI.

En maaned senere, en maaned efter den aften, da Algy bragte mig den glædelige nyhet, som jeg var saa dum at besvime over, befandt jeg mig i det gamle hjem paa tepetet foran kaminen, med hodet næsten helt inde i ilden, for at benytte skjæret av ilden til mit arbeide — jeg stoppet et rift i en av Addies kjoler.

Bare en maaned! Det var for mig som om jeg aldrig hadde været borte fra det kjære, gamle hjem. Hele den ubehagelige tid, da jeg hadde levet inde i Londons larm og tummel, stod kun for mig som en ond drøm. Hvis vi bare hadde hat far endnu! Det var undertiden litt ensomt — naar Algy og Addie var ute, som de var denne om-talte aften, og jeg savnet endog Vally, den Vally, som det lot til hadde forlatt os for bestandig, skjønt London bare var nogen faa mil borte.

Algy var gaat ut, han hadde ferie fra kontoret i denne tid, Addie var i prestegaarden og jeg var alene hjemme.

Hvis jeg bare hadde villet kunde jeg ha tilbragt al min fritid paa „Elmely“, hvor jeg var velkommen til enhver tid, og jeg hadde ogsaa været der en hel del, med undertagelse av de sidste dage — indtil sir Laurence kom ditut. Han kom ikke saa ofte ditut, hans gods krævet hans nærvær, sa han, og naar han kom, var det bare for nogen faa dage, et flygtig besøk, som fik mig

til at flygte hjem til vort eget hus, hvor jeg saa blev, indtil han var borte igjen.

Nu vilde han snart komme endnu sjeldnere, og saa vilde ogsaa Winifred være borte; de skulde ha bryllup — mrs. Harmon var i det mindste ivrig for at fremskynde det. De skulde ha giftet sig nu ihøst, men nu var høsten snart forbi. Brylluppet var hele tiden blit forhindret saa av et, saa av et andet — undertiden var det noget med godset, og til andre tider var det Winifred selv som fik utsat det. Men nu skulde brylluppet virkelig finde sted, og før november maaned var forbi, vilde de være mand og kone.

Siden den aften, da han inde i Burton Street bar mig i sine armer gjennom stuen, hadde jeg bare set meget litet til ham, fordi jeg selv syntes det var bedst saaledes. Jeg hadde foresat mig, at jeg vilde forsøke at glemme ham — glemme ham, skjønt jeg hver time paa dagen saa hans ansigt for mig og syntes at høre hans stemme i hvert vindpust. Det var et haardt hverv, og jeg hadde ingen til at hjelpe mig, for Algy snakket ustanselig om ham — la altid planer til en eller anden utflugt, naar han skulde komme — og sang ustanselig hans pris. I Algys øine var der ingen i hele verden som Laurence Trafford.

Ilden flammert op et øieblik, og jeg blev saa varm, at jeg ikke kunde taale at se paa den store rift i Addies kjole; jeg lænet mig derfor tilbake mot ryggen av en stol og tænkte — selvfølgelig paa ham.

Et øieblik efter for jeg sammen ved at det banket paa det franske vindu. Det var naturligtvis Algy.

„Kroken sitter ikke paa vinduet,“ ropte jeg. „Du kan godt komme ind, hvis ikke dine støvler er altfor sølet.“

Vinduet blev aapnet, saa der kom et pust av den kjølige aftenluft, og en stemme, som ikke var Algys, sa:

„Jeg haaber mine støvler ikke er altfor sølet.“

Jeg saa op, og det var ikke Algy men Laurence Trafford.

Der stod han, halvt nølende, stor og vakker, belyst av ilden med sin bøsse i haanden, og saa ned paa sine gamasjer og tykke jagtstøvler.

„La Dem ikke forstyrre,“ sa han og gik bort til ilden, men uten at gi mig haanden. „Bli sittende, ellers gaar jeg. Jeg er ikke kommet for at forstyrre Dem.“

„Jeg visste ikke — jeg trodde det var Algy,“ mumlet jeg.

„Er han ikke hjemme?“ spurte han, næsten som om han godt visste at han var ute. „Jeg — jeg kom tilfældigvis forbi og syntes værelset saa saa indbydende ut, da jeg saa ind gjennom vinduet, saa jeg vaaget at banke paa; jeg følte mig som en hjemløs vandringsmand,“ tilføiet han smilende.

„De er meget velkommen,“ sa jeg forvirret. „Nu skal jeg skaffe lys.“

„Aa — la det være; denne belysning er aller bedst.“

Han lænet sig mot kamingesimsen og saa sig om i stuen.

„Er De lykkelig nu?“ spurte han og saa ned paa mig.

Idet jeg saa op blev hans ansigt oplyst av et stykke kul, som jeg hittil forgjæves hadde forsøkt at faa til at flamme op, og jeg kunde se at det saa endnu mer trist og forpint ut, end da jeg sidst hadde set ham.

„Ja,“ svarte jeg; „jeg er svært lykkelig over igjen at være i det kjære, gamle hjem.“

Han saa underlig tankefuld paa mig, og der blev et øiebliks taushet — en taushet som fyldte mig med en svak uro.

„Hvorledes har Winifred det?“ spurte jeg.

„Meget godt,“ svarte han kort.

„Har De hat godt utbytte?“

„Utbytte?“ Han saa paa sit gevær. „Nei, intet.“

„Vil De drikke te med mig?“ sa jeg med forcert muntherhet. „Den kommer straks ind.“

„Nei tak, jeg ønsker ikke nogen te. Jeg ønsker ikke noget — jo jeg ønsker at gjøre Dem et spørsmal.“

„Gjør det ikke,“ sa jeg hurtig med en nervøs latter. „Sæt at jeg ikke vil svare paa det?“

„Jeg vil bare gjerne faa vite,“ sa han med rynkede bryn, „hvorfor De undgaar Elmely naar jeg er der?“

„Jeg — jeg vet ikke, at jeg nogensinde undgaar Elmely,“ svarte jeg med en svak, liten latter.

„Jo, det tror — det vet jeg at De gjør,“ sa han. „De undgaar — mig — som om jeg hadde pesten! Hvorfor gjør De det?“

„Det er bare et par dage siden jeg var der,“ svarte jeg lavt.

„Akkurat, og De reiste den dag jeg blev ventet.“

„Jeg kan ikke være der bestandig,“ lyktes det mig at si; jeg visste neppe hvilken undskyldning jeg skulde finde paa.

Et øieblik sa han ikke noget, saa blev han blussende rød.

„Vet De,“ sa han omsider, „at vi — Winifred og jeg — skal ha bryllup i næste maaned?“

„Ja,“ svarte jeg og stirret ind i ilden, mens jeg undret mig over at han saa koldt kunde gjøre mig dette spørsmal. „Ja, og jeg vil haabe at — at dere begge maa bli meget lykkelige!“

„De haaber!“ gjentok han med et bittert smil. „Er det ikke at føie en fornærmelse til en uret? — De kan spare Deres gode ønsker for den enes vedkommende. Naar De vil være opriktig, mener De heller ikke, at De kan ønske mig nogen lykke. Synes De at jeg ser lykkelig ut?“

Jeg saa paa ham. Han var meget blek og saa samtidig alt andet end lykkelig ut.

„Tror De at jeg vil faa det videre morsomt, naar jeg vet at De — De sitter her alene?“

„Tænk ikke paa mig,“ mumlet jeg med lav stemme.

„Det er let nok sagt,“ svarte han bittert, „det er let nok sagt, men jeg maa tænke paa Dem. Jeg kan ikke la være. Jeg har tænkt paa Dem like siden den aften — den for-dømte aften. Det er jo ikke alle som faar den lod at bageret blir slaat bort like foran læberne, før man endogsaa har nippet til det.“

„Aa, De maa ikke si mer —“

„Jo, jeg vil si det, jeg er kommet for at si. Jeg kom ikke tilfældig forbi, jeg visste godt at Algy var ute, og jeg visste at De var alene —“

„Saa skulde De ikke være kommet,“ sa jeg med svak stemme.

„Jeg besluttet at ville gjøre et sidste forsøk — Nellie —“ hans stemme blev pludselig bløt, og han laa paa knæ ved siden av mig med haanden paa min arm, mens hans brændende blik ivrig søkte at møte mit. „Nellie, det nytter ikke noget at kjæmpe

imot sig selv, mot sit eget hjerte. Jeg elsker dig endnu. Jeg kan ikke rive dig ut av mit hjerte. Det — det som jeg er ifærd med at gjøre er en usand, uhæderlig, bedragerisk handling, — og ved Gud i himlen — jeg vil ikke gjøre det — dersom du vil lægge din haand i min og si, at hvad der før er hændt mellem os, skal være gjemt og glemt — se, Nellie, det er mig som er den bedende, mig som er villig til at glemme alt med undtagelse av de faa delige timer den aften — Nellie, jeg elsker dig! Si det jeg venter paa og red mig!“

Et øieblik fik hans stemme, som bævet av den dype klang av en mands sterke, lidenskabelige kjærlighet, magten over min bedre dømmekraft og lot mig glemme den store uret han hadde tilføiet mig, lot mig glemme den ærlige, varmhjertede pike som hadde været saa trofast en ven for mig i motgangens time, lot mig glemme alt undtagen at han laa for mine føtter, at jeg bare behøvde at bøie mit hode for at motta hans kys, bare behøvde at falde i hans arme! — Men saa — saa vaaknet jeg op og maatte med hjerteskjærende smerte si til mig selv, at det ikke maatte ske, at jeg nu i det mindste kunde forhindre ham i at bryte sit ord to ganger, at selv om der var sat en plet paa hans ære — kunde jeg dog hjelpe ham til at bevare den. Han hadde gjort uret imot mig, hvis jeg kunde forhindre det skulde han nu ikke ogsaa gjøre uret mot den anden kvinde, som ogsaa elsket ham.

„Nellie!“ sa han hæst og saa bedende paa mig. „Si det ene ord, saa skal alting være gjemt og glemt — vil du?“

I sin iver la han armen om mig og drog mig ned imot sig, men med pludselig kraft rakte jeg hænderne frem og holdt ham tilbake.

„Nei, nei!“ ropte jeg fortvilet, men med fast stemme. „Det maa ikke ske! Det ord maa aldrig bli sagt! De kan kanskje glemme, men jeg vil aldrig kunne det!“

„Nellie!“ hvisket han ivrig. „Tænk over hvad du sier. Jeg sier dig jo at jeg kan og vil glemme — og hvis du ikke vil tænke paa mig, saa tænk paa hende. Al kjærlighet mellem hende og mig vil bare være tomme fraser. Du vet jo at jeg aldrig har elsket hende —“

„Hys!“ sa jeg bedende, men han blev ved: „Det vet du, du vet hvordan det er gaat til, hvordan strømmen blev mig for sterk. Fra det første øieblik av, da jeg kom til dette forbandede — nei, velsignede — sted — du kan gjøre det velsignet, Nell, hvis du vil — har min mor lagt planer om at faa os gift. Jeg har aldrig elsket hende — og naar du vet det, vil du da virkelig at jeg skal gaa tilbake til hende?“

„Ja,“ sa jeg, blek men bestemt. „De kan ikke andet end holde av hende; det kan ingen la være som kjender hendes milde, kjærlige natur. De har en gang tat feil — en høist ulykkelig feiltagelse maa De huske, nu tar De kanskje feil igjen. Den gang indbildte De Dem, at De elsket, og opdaget at det ikke var tilfældet. Nu tror De, at De ikke elsker, og vil kanskje en gang opdage at De allikevel har elsket hende nu — og hele tiden.“

Min stemme svigtet mig ved slutten av dette snedige argument, som indeholdt en bebreidelse. Det var muligens altfor snedig, for han saa urolig og forvirret paa mig.

„Hvad mener du?“ spurte han. „Mener du at jeg aldrig har elsket dig?“

„Det er det samme,“ sa jeg træt. „la os ikke snakke mer om det. Jeg — jeg skal prøve at glemme at De har sagt — alt hvad De har sagt nu iaften, og De vil ogsaa prøve at glemme det og ønske, at de ord aldrig var uttalt. Nu ikke mer, sir Laurence.“

Han reiste sig langsomt og stod og saa

ned paa mig med sammenpressede læber og alvorlige øine. Hvad mente han med det?

„Himlen vet hvad jeg led den nat! Da jeg forlot dig følte jeg mig som det lykkeligste menneske i verden, opfyldt av planer for fremtiden, straalende av lykke. Tænkte du paa hvilket slag du tilføiet mig, da du sendte mig dit brev?“

„Brev?“ gjentok jeg mekanisk.

„Betænkte du dig ikke et øieblik og ventet med det ulyksalige brev i din haand for at overveie den synd du holdt paa at tilføie mig? Jeg antar at du trodde, at mit hjerte og min karakter var likesaa overfladisk som din egen, at de ord som var faldt mellem os og de kys du hadde mottat og git var av likesaa liten betydning i mine øine som i dine, ubetydeligheter til fornøielse og adspredelse paa en vaat, kjedelig kjøretur, smaa ting som bare var til at angre paa og glemme, saasnt du fik riktig tid til at tænke over følgerne.“

Han tidde og lot haanden stryke henover panden. Saa bøide han hodet og trak et dypt suk.

Hvorfor sa jeg ikke noget? Jeg kunde bare sitte og stirre paa ham og spørre mig selv om han hadde mistet forstanden, eller om det var mig som drømte.

„Jeg har ofte studert paa,“ vedblev han med lavere stemme og øinene fæstet paa gulvet, „hvorfor — hvorfor — du fandt det umaken værd at bedrage mig. Store himmel! Jeg stolte saa fuldstændig paa dig! Hvis nogen skulde ha sagt, at en som er saa ung, saa — saa barnslig og aapen som du var, kunde lokke og narre mig til at tro at du elsket mig, saa vilde jeg ha ledd foragtelig av en slik tanke. Nu vet jeg, at kvinderne er falske like fra vuggen av, ellers kunde du — du — ikke ha handlet saaledes. Jeg har undertiden ogsaa tænkt mig, at du virkelig den korte sommeraften har trodd, at du elsket mig og at du — ikke — hadde mod til at trodse verden som en stakkars, ubemidlet mands hustru; jeg har tænkt mig, at du, saasnt mine kys var blit kolde paa dine læber, har vaaknet op og har indset, hvilken daarskap du hadde indlatt dig paa og saa har byttet din kjærlighet — din korte sommeraftens lykke — bort for et prægtig rikt egteskap med — Fische. Det var jeg jo overbevist om, da jeg fik høre at du skulde gifte dig med ham!“

Han tidde igjen, og jeg sa fremdeles ingen ting, da jeg var altfor overvældet til at kunne ytre et eneste ord.

„Da jeg saa kom tilbake og fandt dig ugift fremdeles — og at du hadde git ham løpepas, som du har git mig det — saa indbildte jeg mig — stakkars blinde dumpap som jeg var — at du hadde angret paa det og at du endnu hadde nogen følelser tilovers for mig. Jeg tok feil; det indser jeg nu. Hvorfor du har kastet bort den pris, for hvilken du har git avkald paa mig forstaa jeg ikke og kommer heller aldrig til at forstaa det. Men en ting vet jeg, og det er ogsaa tilstrækkelig for mig — at du aldrig har elsket mig. Skal vi skilles nu? Godt, det skal bli sidste gang. Du skal faa det som du vil ha det, siden du saa uttrykkelig forlanger det. Jeg skal gifte mig med Winifred. Gud give, at jeg kan komme til at elske hende; jeg skal i det mindste gjøre hvad jeg kan for at glemme dig,“ tilføiet han vildt. „Den dag vi holder bryllup forlater jeg vil aldrig mer utsætte mig for at bli fristet til at tænke paa dig uten som paa en grusom og falsk kvinde, der har git sig utseende av at være en opriktig og sand, ung pike.“

Da han holdt op at tale, tok han sit gevær og vendte sig mot vinduet; saa tok han

noget frem fra sit bryst og kom bort og rakte det til mig.

„Dette har jeg baaret paa mig nat og dag, like siden jeg fik det,“ sa han med en forening av bitterhet og sorgmodighet. „Det er paatide, at De faar det tilbake igjen. Det holdt næsten paa at gjøre mig forstyret fra først av; det har forfulgt mig som et spøkelse like fra den aften og til nu — nu skal det ikke plage mig længer. Ta det!“

Han rakte mig et flekket og sammenkrøllet stykke papir. Jeg tok mekanisk imot det uten at si noget, og likesaa mekanisk bøide jeg mig ned over det og læste ved skjæret fra ilden.

Saasnt jeg fik se det for jeg sammen. Jeg hadde aldrig set dette papir før, og dog — dog var haandskriften min. Nei, ikke min. Der var nogen likhet i trækene med min hurtige, klodsete skrift, men det var dog ikke min. Hvad kunde det være?

„Det later til, at De har glemt det,“ bemerket han bittert. „Læs det igjennem og si mig saa, om De ikke, hvis De den aften hadde faat et saadant brev fra mig, hadde kunnet la Dem forlede til en eller anden overilet handling saaledes som jeg. Det er dette brev og ikke nogen kjærlighet fra min side, som Winifred kan takke for sit bryllup næste maaned.“

Uten at si et ord la jeg mig paaknæ foran ilden og læste følgende:

„Kjære kaptein Trafford!

Det gjør mig meget ondt at maatte skrive dette, for jeg vet ikke hvilke tanker De saa vil faa om mig. Det vi snakket om igaar-aftes kan aldrig bli til noget; jeg faar helst si det like ut, selv om jeg derved risikerer, at De tror jeg er falsk og hjerteløs. Men De sa jo selv, at jeg kanskje vilde komme til at indse, at det var en feiltagelse, og jeg føler, at De har ret i det. Vi vilde virkelig aldrig, aldrig kunne gifte os. Spør mig ikke om grunden, men tro mig naar jeg sier, at det er aldeles umulig. Det er min bøn, at De maa bli meget lykkelig nu og i fremtiden og finde en som er mer værdig til at bli Deres hustru.

Deres altid oprigtige ven

Nellie Leigh-Bryan.“

Saaledes lød brevet — usammenhengende og med avbrutte sætninger og forvirret mening, og det var skrevet med en haandskrift, som lignet min saa meget, at jeg næsten ikke kunde faa i mit hode, at jeg virkelig ikke selv hadde skrevet det. Jeg stirret paa det med et spørrende, forvirret blik, altfor overvældet til at kunne si noget.

„De kan gjerne beholde det,“ sa han. „Farvel!“

Jeg hørte næsten ikke hvad han sa, men vedblev at stirre paa brevet. Det var ikke fra mig — men fra hvem var det saa?

„Farvel!“ gjentok han.

Han gik gjennem stuen bort til mig og la sin haand paa mit hode, mens der lød som en stønnen fra hans fast sammenbitte læber.

„Farvel — og Gud velsigne Dem!“

Som i drømme hørte jeg lyden av hans tunge støvler gjennom værelset, en svak klirren av vindushaspen og derefter langsommelig fottrin paa gruset utenfor.

Og nu, da det var forsent, sprang jeg op med et pludselig utrop. Nu hadde jeg fundet løsningen paa gaaden!

Vally — Vally hadde skrevet brevet!

XXII.

Ja, det var Vally som hadde skrevet det! Jeg gav mig hverken tid til at finde beviser for det eller tvile paa det — overbevisningen om det paatvang sig mig med uimotstaelig magt.

Med en underlig tydelighet viste alle begivenheterne fra hin uforglemmelige aften sig for mit øie som i et panorama. Jeg husket hvorledes hun skjendte fordi jeg hadde git en ubemidlet mand min kjærlighet — hvorledes hun haanlig hadde ledd av den tanke, at han kunde mene det alvorlig — og være mig tro. Jeg husket hvorledes hun hadde pint mig med med at si, at han maatte ha gjort erfaring med kvinder av hendes slags, da han endog hadde mistænkt mig for lunefuldhed, og hadde sagt at jeg kanske vilde skrive til ham for at fortælle ham, at det hele hadde været en feiltagelse. Ja, jeg husket ogsaa det pludselige glimt som var kommet op i hendes øine da hun hadde faat mig til nøiagtig at gjenta hans ord. Og saa — la mig tænke mig om! — Ja, saa hadde hun gaat fra mig og hadde sagt, at jeg kunde gjøre som jeg selv vilde; men ti minutter efter hadde jeg set Marys bror springe nedover bakken. I løpet av de ti minutter hadde Vally — den snilde Vally — skrevet dette falske, løgnagtige brev, der vilde ødelægge to menneskers liv, og sendt det til ham!

Altsammen var næsten latterlig klart. Jeg for bort til vinduet med et litet, hysterisk latterutbrud og vilde til at lukke det op, men trak mig igjen nølende tilbake.

Aa! Aa! Det var forsent! Vallys verk var altfor godt gjort, altfor fuldkomment. Jeg kunde da ikke til gjengjæld for Winifreds kjærlighet tilføie hende et saadant slag, som det vilde være for hende, hvis sandheten kom for dagen.

„Nei, Vally — min vakre, kloke søster — dit verk er altfor godt gjort — det vil vare for hele livet! Hverken ved ord eller handling vil jeg være skyld i, at Laurence Traffords og Winifred Warners forlovelse skal gaa overstyr; de skal gifte sig med hverandre, og han vil nok lære at elske hende. Hvad mig angaar — nuvel! — Jeg sank ned i en stol med hænderne for ansigtet. — Min elendighet hadde ialfald mistet sin brod. Han var i det mindste ikke troløs! Han elsket mig og hadde været mig tro, indtil dette avskyelige brev hadde jaget ham fra mig.

Aa, min kjærlighet, min elskede! Med denne søte trøst kunde jeg bære det altsammen! Du har ikke bedraget mig; det var min søsters haand som har utført bedrageriet! Du hadde ikke forlatt mig, nei, du elsket mig likesaa høit som jeg elsket dig; det maa være mig nok.

„Det er bedre at ha elsket og tapt, end aldrig at ha elsket engang.“

Nu forstod jeg betydningen av disse linjer. Det var bedre at ha elsket Laurence Trafford og at ha mistet ham end aldrig at ha kjendt kjærligheten! Men — ak dette „men“! — hvis skjæbnen hadde villet det anderledes, hvis min søster ikke hadde bedraget os, hvor lykkelige kunde vi saa ikke ha været!

Langsamt råndt taarerne nedover mine fingre — taarer, ikke bare av bedrøvelse, for vissheten om, at han ikke hadde været falsk, opfyldte mig med en høitidelig glæde, og jeg sat endnu med det krøllede bevis paa Vallys slefhet i haanden og undret mig over, hvorledes hun hadde kunnet bekvemme sig til at gjøre det.

Jeg blev vækket ved pludselige fottrin. Det var ikke Allys. Det maatte være ham som kom igjen. Jeg puttet den lille seddel

ind paa brystet, tørret hurtig mine taarer — han maatte for enhver pris ikke faa vite sandheten — og reiste mig, og i det samme blev vinduet aapnet.

„Er det Dem, miss Bryan?“

Mit hjerte holdt op at banke. Det var Walter Maynards stemme.

„Kom ind,“ lyktes det mig at si med et forceret smil, hvorpaa han kom ind i stuen.

Han var meget blek, hvilket jeg selv i den dunkle belysning kunde se, da han tok min haand. Midt i mine egne stormfulde tanker la jeg dog merke til, hvor forandret og bekymret han saa ut.

„De ser saa træt ut,“ sa jeg.

„Det er jeg ogsaa — meget. Jeg gik forbi, og da jeg fik se skjæret av ilden, tænkte jeg at De vist ikke vilde ha noget imot at jeg kom indenfor.“

„Det glæder mig,“ sa jeg mekanisk og forsøkte at tvinge mig selv til at være opmerksom.

„Tak,“ svarte han og saa trist ind i ilden. „De er altid saa venlig og hensynsfuld, miss Bryan; det er som Winifred — miss Warner — sier, at der ikke findes nogen som har et bedre hjerte end De. Har — har hun været her i eftermiddag?“

„Nei,“ svarte jeg og forsøkte at gjenvinde min fatning.

„Ikke? Jeg møtte Laurence Trafford da jeg kom opover bakken og derfor trodde jeg, hun hadde været her —“

„Hvem?“ spurte jeg, saa forvirret i hodet, at jeg allerede hadde glemt hans første spørsmål.

„Wini — miss Warner,“ svarte han og sukket igjen.

„Nei, hun er ikke her. Vilde De gjerne ha truffet hende?“

„Ja — nei,“ svarte han og tok haanden op til panden.

Der blev et minuts taushet. Saa sa han pludselig:

„Miss Bryan, jeg reiser fra Nestbury.“

„Saa,“ svarte jeg uten interesse, som om han bare hadde fortalt, at han vilde gaa sig en tur opover bakkerne.

„Ja,“ svarte han tungsindig; „nu har jeg endelig tat min beslutning. De husker kanske, at jeg hentydet til det da vi var sammen i London. Jeg — jeg burde ha reist herfra før — for længe siden; men baade aanden og kjøttet er skrøpelig — begge dele. Men nu føler jeg, at jeg maa reise.“

„Det gjør mig ondt,“ mumlet jeg.

„Det vet jeg,“ sa han taknemlig. „Vi har alltid været gode venner, miss Bryan, og — og jeg skulde ønske jeg kunde si Dem det; men det er ogsaa det samme. Der hører undertiden mer mod til for at flygte end til at gjøre motstand. For mig blir det en flugt. Jeg kunde ikke bli her — efter — efter —“

Han stanset brat. Det interesserte mig ikke videre. Men pludselig sa han, som om ordene blev ham paatvunget:

„Sa sir Laurence noget om, naar brylluppet skulde staa?“

Det gav et sæt i mig. Det var den første sætning jeg rigtig hadde opfattet og som interesserte mig.

„Jeg tror det skal staa snart,“ sa jeg og smilte mekanisk. — „Skal ikke De vie dem?“

Han stirret paa mig, saa reiste han sig og krammel sin hat sammen mellem hænderne.

„Nei,“ sa han hæst; „det skal jeg ikke. Jeg vet hvor langt mine kræfter rækker, men saa vidt gaar de ikke. Jeg reiser til Afrika i næste uke.“

Jeg uttrykte hverken min forundring eller beklagelse. I det øieblik hadde jeg ikke tanker for andre end mig selv.

„Da jeg muligens ikke faar se Dem mer,“

sa den unge kapellan og rakte frem haanden, „vil jeg si Dem farvel nu.“

„Farvel!“ sa jeg likefrem.

Han saa litt forbauset ut, næsten litt støtt, da han vendte sig om for at gaa.

Jeg hadde næsten ingen idé om hvad han hadde sagt. Mens jeg blev sittende ved ilden, kom Mary ind og lukket skodderne, veltet en stol og raket op i ilden. Uret i entréen slog timeslag. Mine ører opfanget alle disse lyd paa en dunkel, meningsløs maate. Saa hørte jeg Allys skridt i entréen, og litt efter aapnet han døren.

„Nell, er du der?“ spurte han. Hans klare stemme lød litt mer ophidset end den pleide.

„Ja, jeg er,“ svarte jeg med tankerne endnu fraværende. De gjennemgik bestandig de uforglemmelige timer hin lykkelige, skjæbnesvangre regnveirsaften.

„Jeg kan ikke komme ind, for jeg er smudsig overalt.“

Jeg saa op. Likesom Laurence hadde han jagtdragt paa sig, og hans støvler og gamasjer var fulde av søle.

„Gi mig en kop te — jeg kan ta den selv,“ sa han og lot utaalmodig gjerning følge paa ordene. „Teen er jo kold; du er da en underlig pike som sitter her i mørket! Er Mary ute i kjøkkenet?“

„Hvad ønsker du?“ spurte jeg aandsfraværende.

„Det er det samme,“ svarte han hemmelighetsfuld, idet han gik bort til et skap og tok frem en flaske konjak. „Kom hit og fyld denne flasken for mig, din haand er sikrere end min.“

Jeg tok flasken og fylde den, hvorpaa jeg spørrende saa op paa ham.

„Hvad skal du med det?“ spurte jeg.

„Jo, ser du —“ svarte han med en kort latter — „jeg tror jeg blir temmelig sent ute, og da er det godt at være forsynet med den slags saker.“

„Hvor skal du hen?“ spurte jeg, da han puttet flasken i lommen og tok sit gevær.

„Ned i plantagen,“ svarte han muntert.

„Hvorfor? Har du ikke været der i hele dag?“

„Jo omtrent,“ svarte han, „og jeg kunde likesaa godt ha været hjemme, for jeg har ikke utrettet noget. Det er rent ut skandaløst! Der burde ha været fuldt av vildt og det er det ogsaa, men selv fuglene er saa vilde som zebraer. Jeg tror der er krybskytter ute baade dag og nat. Jeg har hat en mistanke om det længe, og nu iaften er det blit bekræftet. Det er paatide at der blir sat en stopper for dette vildttyveri, og jeg tror at vi kan faa ram paa de fyrene inat.“

„Faa ram paa hvem?“ spurte jeg.

„Paa Lange Jack — han er den værste — og alle de andre,“ sa Allys, idet han tok en haandfuld kjæks og puttet dem i lommen. „Barker sier, at han har grund til at tro, at de vil opsøke plantagen iaften, og derfor har vi tænkt at være der for at ta imot dem og se om vi i det mindste ikke kan fange en av slubbortene.“

„Aa, la være at gaa dit,“ sa jeg bedende.

„Hvad har det at si?“

Han saa forbauset paa mig et øieblik og saa lo han.

„Hvad! Har ikke det noget at si, om fire femtedele av fuglene blir fanget av de slyngelagtige vilttyve? Nell, hvad tænker du paa? Du sitter vist og halvsover. Vi skal nok vise nogen av dem iaften om vi synes det har noget at si eller ikke. Nell, du maa ikke bli sittende oppe; hvis det drar længe ut, saa kan jeg sove paa 'Elmely' inat. Godnat.“

Saa tok han sit gevær og kysset mig — jeg hadde mekanisk rakt op mit ansigt til ham — hvorpaa han gik plystrende ut. En halv time senere kom Addie hjem, opfyldt av sit besøk i prestegaarden.

„Der var en laterna magica, Nell — ikke en av de dumme tingester med komiske hoder og lignende, men en med prospekter fra Venedig og Rom. Aa, du kan tro det var pent! Bare du hadde været med — aa, jeg er saa træt!“

Hun gjespnet og gik saa op for at lægge sig, og jeg var igjen alene.

Alene — med ro til at tænke paa den aabenbarelse av sandheten som var blit mig tildel — til at drømme om den lykke, som kunde ha været min, hvis ikke Vally hadde skrevet det brev og sat mit navn under. Mens jeg sat og stirret ind i ilden spurte jeg mig selv om hun kanske, hvis alt hadde gaat efter hendes ønske og jeg hadde giftet mig med mr. Fische, nogensinde vilde ha fortalt mig hvad hun hadde gjort — for mit bedste — selvfølgelig for mit bedste! Jeg studerte ogsaa paa hvad der vilde ha hændt, hvis jeg hadde git efter for Laurences bøner og latt det forbigangne være glemt. Saa vilde han ikke ha giftet sig med Winifred, og jeg — jeg vilde ha blit hans brud.

Hans brud! Mit hjerte banket og mit ansigt blusset ved tanken paa det! Hans brud! Jeg var mig bevisst at jeg elsket ham, at hvert av hans ord gik mig til hjertet og at enhver berøring av ham fik mig til at skjælve. Gud hjelpe mig! Jeg hadde aldrig elsket ham som jeg gjorde det nu — nu da jeg visste at han aldrig hadde været trolos mot mig — nu da jeg visste, at det var et bedrag som hadde ført ham til Winifred Warner.

Alt dette var det jeg sat og tænkte paa og gjennemgik atter og atter.

Mary kom ind og spurte om der var noget jeg ønsket, og efterat ha mottat et beneggende svar trak hun sig tilbake for at lægge sig.

Hvorfor la ikke ogsaa jeg mig? Jeg hadde en dunkel forestilling om, at Algy var ute og at jeg skulde vente paa ham, og derfor blev jeg sittende sammenkrøpen paa kamineteppet og ventet.

Litt efter kunde jeg merke, at jeg holdt paa at sovne, og drømte paa en eiendommelig, halvvaaken maate, at jeg gik gjennem en umaadelig stor skog, hvor jeg forgjæves lette efter en sti — forgjæves, fordi Vally bestandig flagret foran mig som en lygtemand og lokket mig fra sporet ind i den tætte skog. Jeg bad hende om at la være, men hun lo og pekte paa en veirbidt veiviser av træ, som hadde en svak likhet med mr. Fische. Saa vaaknet jeg pludselig og fandt mig selv sittende foran en sluknet kaminild med et brev i haanden — Vallys brev — som hadde bragt mig saa megen ulykke. Jeg reiste mig op, stiv og følelsesløs, og lette omkring efter fyrstikker.

„Jeg skulde ønske, at jeg hadde lagt mig!“ mumlet jeg angerfull.

Saa kom jeg til at tænke paa, at jeg sat oppe for at vente paa Algy, som sandsynligvis hadde ligget i sin seng i flere timer.

Efterat ha famlet omkring et par minutter, hvori det lyktes mig at velte en stol og et litet bord, hvorpaa der fandtes i det mindste ti gjenstande, fandt jeg omsider en fyrstikæske. Somoftest i lignende tilfælder var den tom. Nu husket jeg, at jeg hadde set Algy ta fyrstikkerne ut av den og fylde sin egen æske med dem, og belaget mig med et resignert suk paa at maatte finde veien opover i mørket. Da jeg gik forbi vinduet kom der et svakt lysskjær gjennem gardinen, hvorfor jeg blev staaende og se ut. Skyerne drev hurtig henover himlen og forbi maanens tynde sigd; vinden hadde lagt sig og sukket sagte gjennem de næsten bladløse træer, som om den hviskende indbød mig til at komme ut.

Mit hjerte samstemte med disse drivende skyer og jeg følte trang til at gaa ut i den

friske luft. Stille og adspredt aapnet jeg vinduet og tok et sjal, som Addie med sin sedvanlige ringeagt for orden hadde latt ligge paa en stol, knyttet det om hodet og gik ut. Jeg gik bortover den bugtede vei og holdt med hænderne sjalet fast under haken. Det var ikke en nat som indbød til at gaa langsomt — jeg kunde ialfald ikke ha gaat langsomt. Det var mig en likefrem lindring at fare avsted med vinden i ansigtet under den vilde, urolige himmel, med tankerne bestandig opfyldt av, hvor bittert mit liv var blit ødelagt av en altfor begavet og opfindsom søster! Og ikke bare mit liv, men ogsaa hans.

Jeg gjennemgik det altsammen, mens jeg stadig gik fremover, og uten at jeg visste om det var jeg kommet halvveis nedover bakken og ind i plantagen. Ved at snuble over en nedfalden gren for jeg sammen — jeg kan næsten si, at jeg vaaknet — og vendte hurtig om for at gaa hjem igjen, forbauset over, at jeg var kommet saa langt. Naar alt kom til alt, tænkte jeg, var det dog bedre at trække frisk luft om dagen end om natten. Maanen var nu helt skjult av skyer, og det var for alvor mørkt, men jeg kjendte godt veien ut og ind og kunde ha gaat den iblinde; desuten var jeg altfor opørt i mit indre til at være nervøs.

Hurtig — endnu hurtigere end jeg var kommet — banet jeg mig vei mellem høie, slanke stammer av lerke- og grantrær, og var omtrent kommet ut paa veien igjen — men bare omtrent; for pludselig blev jeg staaende som rotfæstet ved lyden av en stemme — en mandsstemme. Det var en stemme jeg ikke kjendte, og dertil var den raa og ubehagelig. Den kom med det spørsmåal:

„Er det dig, Harry?“

Jeg blev staaende uten at røre mig og ventet paa svaret; det var som om mit hjerte pludselig var blit til is.

„Er det dig, Harry?“ gjentok den raa stemme, og derpaa fulgte svaret saa nær ved mig — like bak mig — at jeg vilde ha faret sammen, hvis jeg ikke hadde været som lammet av skræk.

„Ja, det er,“ lød svaret — „hvor er du? — Det er saa forbigstret mørkt, at jeg ikke kan se en haand for mig. Tænd paa en fyrstik!“

Nu visste jeg nok til at indse den fare som truet mig. Der var to eller flere mænd i plantagen, og jeg stod midt mellem dem! Pludselig kom jeg til at tænke paa Algys ord — da jeg hørte dem hadde jeg ikke oppfattet meningen. Det maatte være vildtyvene. — Harry? — Ja, det maatte være Harry Summers. Og den anden?“

Spørsmålet blev besvaret i næste øieblik, da manden rev av en fyrstik, saa flammen oplyste hans ansigt. Det var Jack Dartwell. „Lange Jack“ som han kaldtes — vist det farligste subjekt som fandtes i byen.

XXIII.

Uvilkaarlig lot jeg mig falde ned paa hænder og føtter og krøp sammen bak en busk, som lysskjæret hadde vist mig, og der laa jeg og lyttet efter med bankende hjerte.

„Snaren maa være et eller andet sted her,“ sa „Lange Jack“ og støtte med kolben av sit gevær mot den løvbedekte skogbund; „men hvem kan finde den? Er det ikke det jeg altid har sagt — Ted er det største fæ som findes paa jorden til at sætte op snarer; naar han først har anbragt den, er den ute av hans tanker med det samme, og saa kan hverken han eller nogen anden finde den igjen. Kan du se den?“

„Nei,“ svarte Summers og rotet i løvet. „Det er ogsaa det samme — vi har faat nok

for iaften.“ Han lukket op en rummelig sæk, som hang ved hans side. „Det er paa-tide, at vi gaar hjem.“

„Jeg vil ha den snaren,“ brummet „Lange Jack“ og holdt næsten paa at støte til mig med sit gevær.

„Kom nu,“ sa den anden og gjespnet. „Det er bedst vi ser at komme væk nu.“

„Hvem sier det?“ svarte Jack i en grættende tone. „Man skulde sandelig tro, at du var ræd iaften.“

„Det er jeg slet ikke!“ sa den anden kort. „Men jeg kan ikke indse hvad nytte det er til at vi driver det saa vidt, at vi blir nappet. Ted saa den unge baronet og master Bryan gaa nedover bakkerne like efter solnedgang —“

„Lange Jack“ avbrøt ham med en ed, som fik mig til at gyse, men hans næste ord fyldte mig med en lettet følelse, som lignet glæde.

„De er gaat hjem igjen uten at være blit en smule klokere, undtagen at de er blit vaate til skindet! Hvis de var gaat litt før og hadde latt os være i fred hadde vi ligget lunt i vore senger. Hvorfor vil den baronetten blande sig op i en fattig mands fornøielse? Han savner saamen ikke de par fasaner, naar han først er blit herre over det hele.“

„Par stykker!“ utbrøt den anden med en hæs latter. „Det er ikke saa faa endda, Jack; vi har omtrent tyndet ut hele ynglen. Men nu er jeg træt — la os gaa hjem.“

Til min usigelige lettelse la „Lange Jack“, efter først endnu engang at ha rotet med sit gevær i løvet, sit vaaben over skulderen, og de skulde netop til at gaa, da der hørtes hurtige, raslende skritt i det visne løv, og en mand — jeg kunde se det var Ted Wright, en ung arbeidsmand paa lord Decklands avlsgaard — kom fort bortover.

„Jack — er det dig, Harry?“ stønnet han. — „Opsynsmændene — det er en hel mængde derute — og de har tat Charley Blake!“

„Lange Jack“ lot geværet falde ned fra skulderen og grep hidsig om det, mens han stirret paa den nyankomne.

„Tal ham — men du var jo sammen med ham?“

„Ja — ja,“ svarte den anden. „Vi var nede i hulningen da de kom over os; de maa være blit pudset paa os og har ligget og ventet paa, at vi skulde komme. Jeg gav en av dem et slag og slap bort, men Blake fik de fat i, og hvad mere er,“ han sænket pludselig stemmen, „de kommer denne vei. Avsted med dere, kammerater!“

„Ikke jeg!“ sa „Lange Jack“ med en vild ed. „Jeg er ikke av denslags mennesker som vil la en ven i stikken. Hvis de kommer her forbi og de har Charley med sig, vil vi forholde os ganske stille og saa fare mot dem. Saa slipper de ham nok, og vi kan komme bort.“

De to andre saa et øieblik litt tvilraadige ut, og jeg opsendte i mit stille sind en tak, fordi Algy — og — selvfølgelig ogsaa sir Laurence var gaat hjem.

Men nu gjorde „Lange Jack“ med en frygtelig ed ende paa deres nølen.

„Bak bregnene,“ mumlet han, „nu har vi dem.“

I det samme blev maanen skjult av skyer og det blev belgmørkt. Der var noget — store himmel, det var en av dem — som krøp like bort ved siden av mig og la sin haand eller sit knæ paa min kjole, saa jeg bokstavelig var tjoret til jorden. Saa lød der trampen av tunge støvler og lyden av stemmer.

Med et skrik var jeg paa benene og ropte høit de to ord:

„Pas paa!“

Der lød et høit brøl til svar, og manden ved siden av mig grep efter min kjole, og

da jeg i det samme sprang tilside, saa at han beholdt en halv meter av tøiet i sin haand, saa jeg et ildglimt og hørte knaldet av et gevær. I neste øieblik lød der et virvar av eder, trusler og advarsler, en forvirret larm av trampende føtter og høie rop — og — store Gud! Det var altfor mørkt til at se hvad der foregik.

Ubevægelig og med hænderne foldet stod jeg og stirret henimot stedet hvorfra støien lød, og bad inderlig til Gud om lys — bare et øiebliks lys.

I det samme skiltes skyerne, og maanen skinte ned paa en vild, kjæmpende skare av halvmørke skikkelser, og midt iblandt dem fik jeg øie paa Algy og Laurence!

Like ved dem laa en utstrakt skikkelse, som en opsynsmand holdt nede med sit knæ — det var Charley Blake, som kjæmpet voldsomt for at komme op, og slog om sig med de sammenbundne hænder.

Algy var indviklet i en rasende kamp med Ted Wright, to andre opsynsmænd slog efter Lange Jack med kolberne av sine geværer, og Laurence hadde tak i kraven paa Summers og avverget med den anden haand slagene fra dennes stök, mens han samtidig forsøkte at kaste sin motstander overende. Pludselig — mine øine var i det øieblik fæstet paa de to — saa jeg Laurence likesom med kjæmpemæssig anstrengelse løfte manden op og slynge ham til jorden.

Jeg hørte hans brøl da han faldt og blev næsten vild av glæde. Men det var bare for et øieblik; for mens Laurence knælte ved siden av ham og bandt hans hænder, saa jeg to av opsynsmændene segne under slagene fra „Lange Jack“, som øieblikkelig med en drøi ed vendte sig om for at befri sin fangne kammerat.

Laurence sprang nu op og stod med hævet gevær for at ta imot sin fiende.

„Kom ikke nær mig!“ ropte han og hans dype stemme lød rolig og advarende. „Kom ikke hit! De kan ikke gjøre noget for ham! Pas Dem!“

„Lange Jack“ gav ikke en lyd fra sig og nølte et øieblik; saa styrtet han frem, og ned kom det tunge gevær. Jeg lukket øinene, da jeg var overbevist om, at dette slag vilde slaa slyngelen til jorden; men det gik ikke saaledes. „Lange Jack“ hadde været altfor ofte i slagsmaal til ikke at vite, hvorledes han skulde bruke sine fif. Spranget fremover var bare et bluff, ikke før hadde geværet faldt uskadelig ned paa det visne løv istedetfor paa hans hode, før han for alvor sprang ind paa Laurence, og nu brøtes disse to i et fast favntak. Saa for jeg gjennom de vaate bregner med et høit rop om hjelp, og øi-

nene stadig fæstet paa de to kjæmpende skikkelser.

Laurence hørte min stemme og mistet for et øieblik sin aandsnærværelse. Jeg kunde se at han aapnet munden, kunde næsten høre han sa mit navn; jeg saa hans forskrækkede uttrykk — for min skyld — og at han advarte mig mot at komme nærmere. Den fordel jeg herved — ak ja, det indsa jeg nu — hadde været skyld i, at „Lange Jack“ fik, var den rasende vildttyv ikke sen om at benytte sig av. Han la begge sine lange armer om livet paa sin motstander og kastet Laurence til jorden. Faldet alene vilde ha bedøvet enhver, hvis ikke det tykke løvlag hadde været; dette reddet Laurence, som dreiet sig om paa siden og gav Jack et slag i hans ophetede, sortsmudskede ansigt. Med en ed saa „Lange Jack“ sig omkring. Nu var jeg like ved siden av dem — jeg visste hvad det var uslingen saa sig om efter, og kom ham i forkjøpet. I min vilde ophidselse grep jeg det tunge gevær, svingte det over mit hode og slog ham til jorden.

Jeg har aldrig riktig visst, hvad der fulgte efter. Jeg saa, at Laurence igjen stod paa benene. Jeg vet ogsaa, at „Lange Jack“ laa utstrakt paa jorden og at Laurence knælte ved siden av ham, og dernæst fik jeg likesom i en ond drøm øie paa noget blinkende, som for opover i maanelyset og saa Laurence strække armene i veiret og falde bakover. Jeg maa ha sprunget frem i det samme, for han faldt mot mig og grep mig med haanden om armen.

I samme øieblik forsvandt Jack og alle de andre fra min bevissthet.

„Laurence — Laurence!“ ropte jeg, idet jeg bøide mig ned over ham og fortvilet følte efter hans haand. „Hvad — hvad er der hendt? Aa himmel! Hvad har han gjort?“

Han slog op øinene og saa paa mig — og der kom et bløtt uttrykk op i hans ansigt.

„Er det dig, Nell!“ sa han stønnende. „Hvad gjør du her? Gaa — gaa hjem! Hvor er Algy?“

„Du er saaret!“ ropte jeg og trykket ham tæt ind til mig, mens jeg med skjælvende haand følte efter hans hjerte.

„Aa!“ — mine fingre blev pludselig vaate — „det er blod!“

„Ja, jeg syntes nok jeg kunde føle det. Den feige hund har brukt sin kniv —“ han stanset for at trække pusten og saa derpaa smilende op.

„Du skal ikke være ræd. Ta mit lommetørklæ.“

„Hjælp! Hjælp!“ ropte jeg høit, men vi var alene.

„Hvor er Algy?“

„Her — her!“ kom svaret.

„Gud være lovet!“ hørte jeg de bleke læber mumle.

„Her er jeg. Hvor er De, Laurence? Har De faat fat paa en av dem? De slap fra os! Det var paa et hængende haar — jeg kjenner hver eneste en av dem, tror jeg. „Aa!“ utbrøt han og var i det samme paaknæ ved siden av ham. „Store himmel! Var det din stemme jeg hørte, Nell! Er han kommet tilskade? Hvad — hvorledes — det er jo blod!“

„Ja — ja,“ ropte jeg vildt. „Han er blitt stukket med en kniv — og holder paa at dø.“

„Nei, saa galt er det ikke — bare litt mat,“ hvisket han med et smil og trak øienbrynene smertefuldt i veiret. „La hende ikke ængste sig saa, Algy.“

„Det er rigtig, Larry. Hold Dem stiv, saa skal vi se at faa Dem hjem paa et øieblik. Barker! Walton! Her er de!“ ropte Algy, da opsynsmændene aandeløse kom springende til.

„Saaledes er altid „Lange Jack“,“ mumlet den ene av dem; „han trækker kniven, bare man ser paa ham!“

„Vi maa se at faa ham hjem straks,“ sa Algy.

„Straks, straks,“ stønnet jeg, hvorpaa de løftet ham forsiktig op og bar ham mellom sig.

„Til vort hus!“ sa Algy i feberagtig ophidselse — „det er det nærmeste sted. Forsiktig — forsiktig!“

Det hadde ikke tat mange minutter at komme nedover bakken — men det forekom mig, at det varte flere timer før vi kom opover den. Hele veien — den besværlige vei — holdt jeg hans haand i min og holdt lommetørklædet trykket mot saaret med øinene fæstet paa det kjære, bleke ansigt. Aa, Gud, kom vi da aldrig hjem!

Endelig var vi der.

„Her, la ham ligge her,“ sa Algy hurtig, da vi kom ind i dagligstuen, og forsiktig blev han lagt ned.

„Og nå,“ sa Algy til en av mændene, „De vet jo hvor hesten er bundet til grinden? Gud ske lov, at vi tok den med! Rid efter doktoren som om det gjaldt Deres liv.“

„Jeg skal skynde mig alt hvad jeg kan, sir,“ sa manden og sprang ut gjennom vinduet.

„Og De maa springe ned til Elmely og fortælle —“

Langsamt aapnet han øinene og bevæget læberne; jeg bøide mig ned over ham.

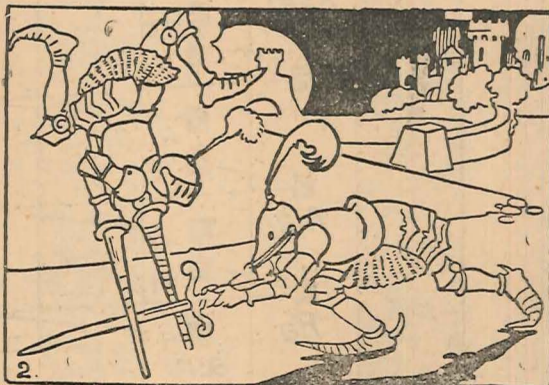
„Nei,“ hvisket han, „ikke der. Vent til doktoren kommer — vær ikke ræd. Saksen!“

(Fortsatt.)

Tvekampen.

1. I panser og plate og med fældet visir gaar de løs paa hverandre, mens den skjønneste bak borgens blindfattede ruter i spænding avventer kampens utfald; hun vet, at hun er kampens pris. Med et lyder et forfærdelsens skrik fra hende; hun ser, hvorledes den forhadte ridder Arg i et eneste drabelig hug splintrer begge lanserne for hendes hjertes utkaarne. Alt er tapt.

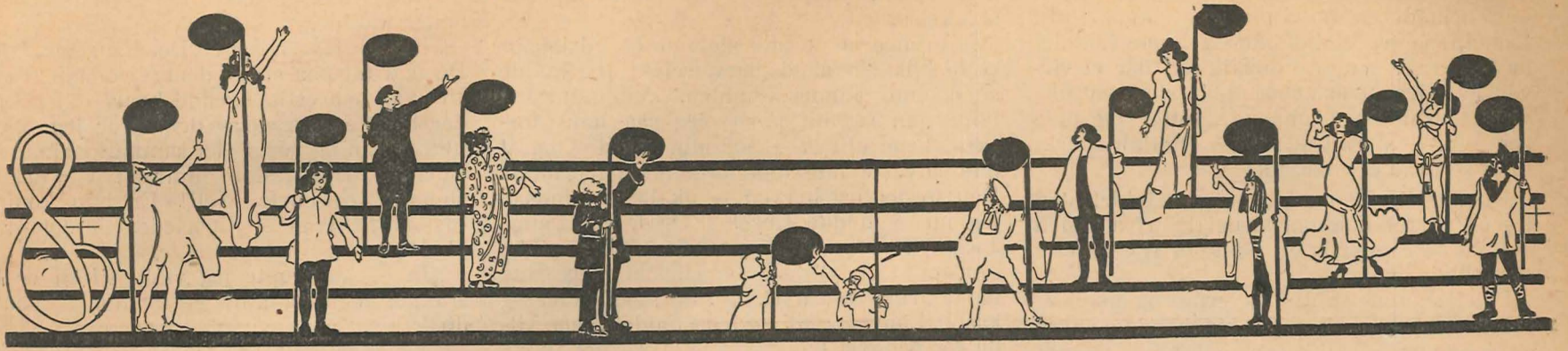
2. Men nu hænder der noget som forbauser hende paa det aller høieste. Idet ridder Arg — tvi ham — samler sig til et endnu drabeligere hug, som skal gi den foretrukne medbeiler naadestøtet, ser han pludselig denne ta et kort tilløp og i et sæt reise sig paa de to brutte lansestumper, han hugger til, men rammer bare den tomme luft. Med skjælvende hænder lar jomfru Lisbet rosenkransen gli mellom sine fingre

3. Ridder Arg hører sin motstanders rustning klirre i luften over sig, føler saa et tungt bumb paa sin staalklædte ryg — og strækkes hjælpeløs til jorden. Sverdet flyver ut av hans hænder. Han er overvundet. Men jomfru Lisbet lukker vinduet op og lar sit blaa silkeskjert flagre seierherren imøte.

Det er nogen som sier at det var den første anvendelse av springstokke; men det er kanskje allikevel en overdrivelse.

Noter for dem som ellers ikke kan spille. (Se indledningen i forr. nr.)
 „Aa kjøre vatten, og kjøre ved —“

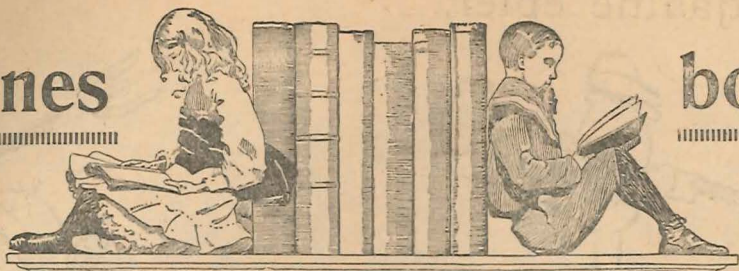

Notebladet stikkes ned bak de sorte tangenter, mens den øverste del bøies ned bak loket

A musical notation system consisting of vertical lines (staves) and horizontal lines connecting notes. The notes are represented by small black squares. The text labels for the notes are as follows:

- Staff 1 (top): Aa, kjø-, vat-, re, kjø-, aa, ve', kjø-, mer, o-, a!, hej-, aa, kjø-, re, døm, kjø-, re, va, Vi', je, rer, gjen-, ta
- Staff 2: ver, a!, hej-, a., De, rø-, de, ro-, ser, aa, øj-, ne, de, mi, ej-, blaå,
- Staff 3: vak-, re, gjen-, ter, haal-, je, ut-, ler, aa, naar, helst, faar, je, den,
- Staff 4: ha, vi', saa, ær, 'e, mar-, ro-, samt
- Staff 5 (bottom): aa, ve., le-

Barnenes

bok

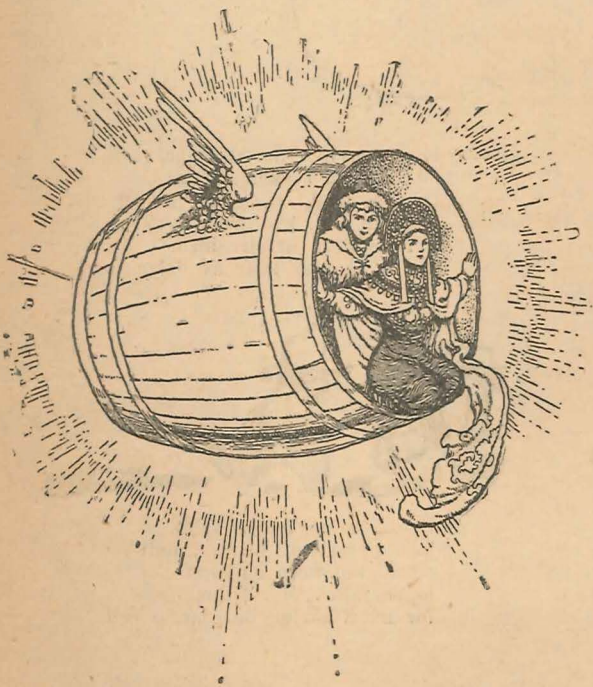
Dovenlars.

Et russisk folkeeventyr.
(Sluttet.)

Saa tok han sin forlovede i haanden og gik, som hun hadde ønsket, med hende til hendes

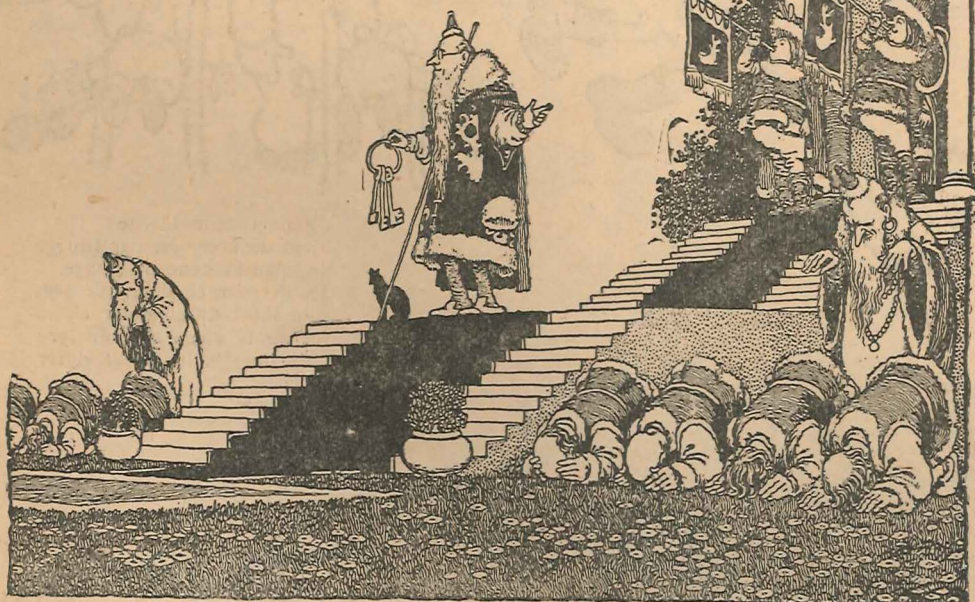
Saa blev der holdt bryllup, og det gik saa storartet til ved det, at man snakker om det landet den dag idag.

Og det unge par levde lykkelige i sit vakre slot indtil der kom den dag, da den gamle konge erklærte at han var træt av at regjere og kundgjorde for alt folket, at han valgte sin svigersøn til konge i sit sted, da han var den

„Jeg ønsker at bli ført til et deilig slot, hvor prinsessen kan faa det som hun pleier.“

fars hof, hvor han og hun kastet sig for kongens føtter og bad om tilgivelse. Kongen merket snart, at den unge mand hverken var dum,

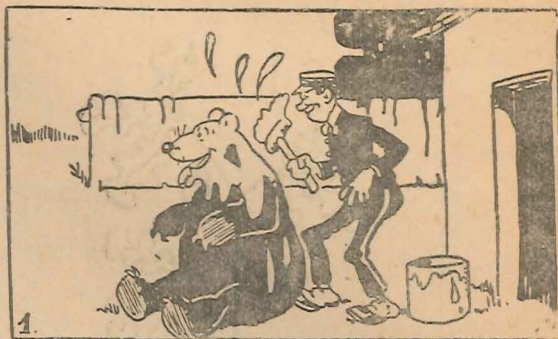
Kongen forkyndte for folket, at han overlot regjeringen til sin kloke svigersøn.

klodset eller simpel mer, saa han tilgav det unge par og anerkjendte den fordums Dovenlars som sin svigersøn.

klokeste og flittigste mand, han nogensinde hadde truffet.

Saa er den historie ute.

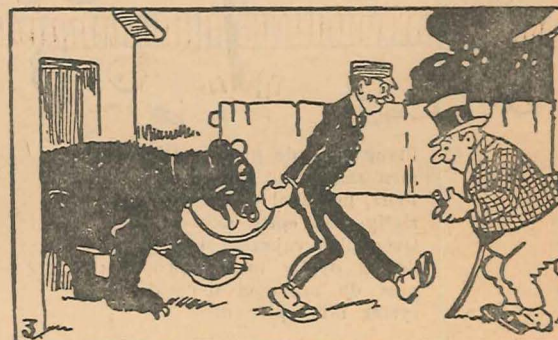
Da isbjørnen var løpet væk fra zoologisk have.

1. Dyrepasserer Nairdolk var i en frygtelig forlegenhet: Isbjørnen var løpet væk, og hvert øieblik kunde han vente direktøren, og saa var skandalen der: Ubehageligheter, avsked paa graat papir etc., etc. Men saa fik han en god idé — dem faar man som bekjendt altid i sidste øieblik.

2. Han trak den sorte bjørn frem og malte dens ene side hvit! (Det var, i parentes bemerket, godt det ikke var med honningfarve, for saa hadde det vist ikke holdt længe!) Da saa direktøren umiddelbart efter kom for at inspicere, trak dyrepasser Nairdolk stolt procession dyret forbi den intet anende direktør.

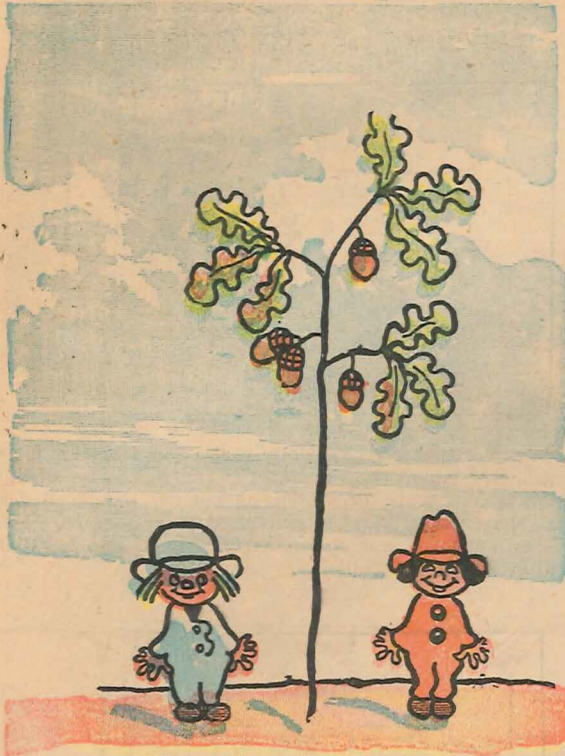

3. „Ja, det er godt, min gode Nairdolk, men la mig saa med det samme kikke litt paa den sorte bjørn; den har det vel godt?“ „Udmerket, hr. direktør, nu skal jeg hente den.“ Og Nairdolk forsvandt ind i bjørnehuset og kom et øieblik efter tilbake, trækkende den sorte bjørn efter sig — men rigtignok den motsatte vei.

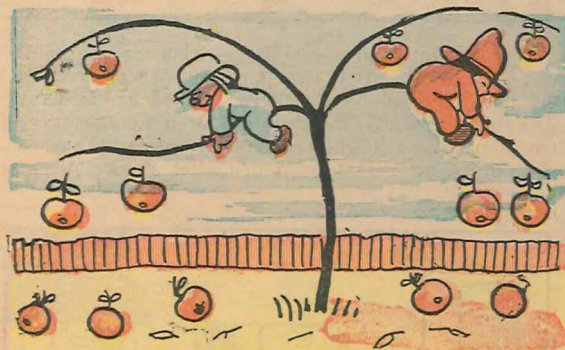

4. Og direktøren gik fornøiet bort, mens „Bine“ danset kankan, og Nairdolk glædet sig over ikke at være blit opdaget denne gang, men hadde direktøren vendt sig om, saa hadde han vist ikke sagt: „Min gode Nairdolk,“ men snarere det omvendte! (Prøv selv.)

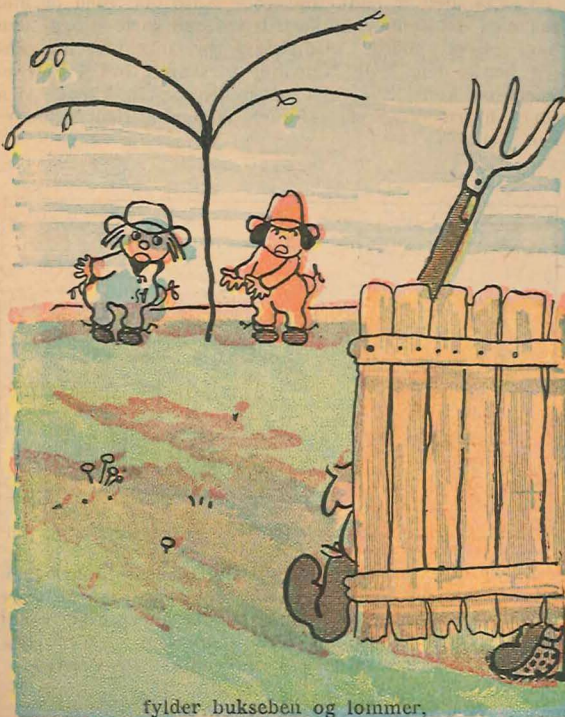
De stjaalne epler.

Fritz og Hans, de faar en dag
paa et saftig eple smag,
i et træ de kryper op,
plukker „epler“ i dets top,
spiser dem, de bittert smager.
Fritz og Hans forsent opdager,
at det er et eketræ,
de har plyndret, de smaa fæ.

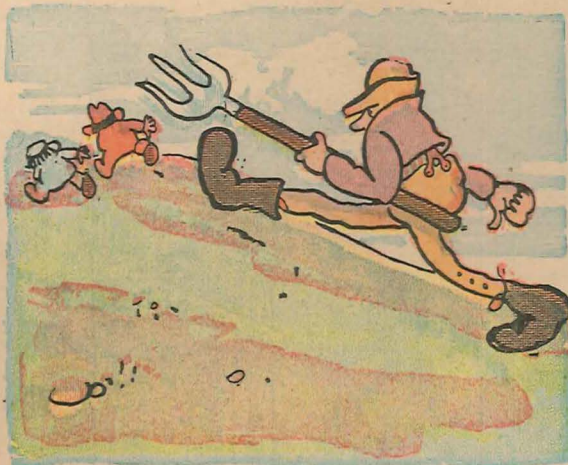
Flauē gaar de nu sin vei;
men saa roper Hans: Pst, hei,
Fritz, her skal du se, her er
rigtig søte epler der!
Over plankegjærdet hopper
de og dygtig maven propper;
men de nøies ei dermed,
ryster alle epler ned,

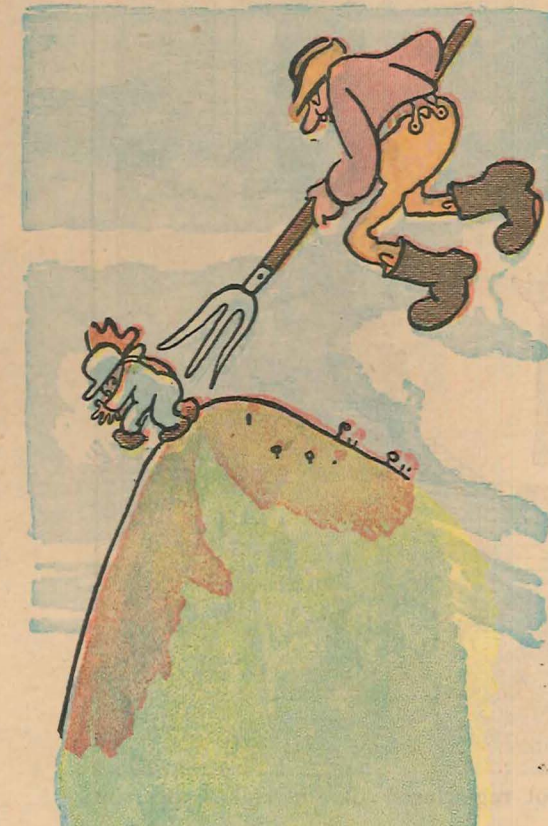
fylder bukseben og lommer,
indtil træets eier kommer,
gram i hu og med en fork
og langbenet som en stork.

Fritz og Hans forfærdet iler
bort, se, hvor avsted de kiler,
springer over stok og sten,
men de har for korte ben.

Fienden er i deres hæle:
Jeg skal lære jer at stjæle
epler fra en ærlig mand!
Fritz og Hans til klippens rand

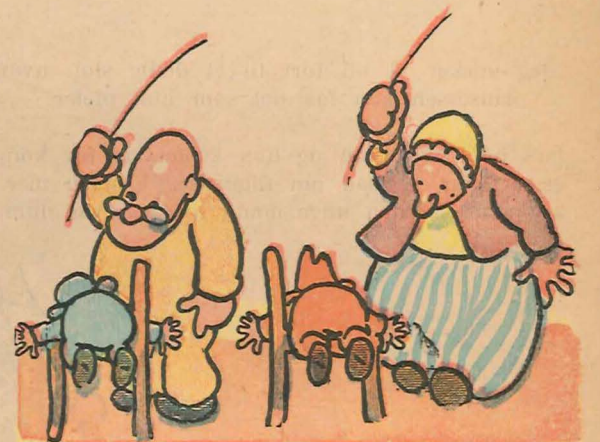
naet er, de kan ei vende
om, for der er deres fiende,
de betænker sig og gruer,
men ei noget valg de har,
og den fæle fork dem truer;
saken er desværre klar;

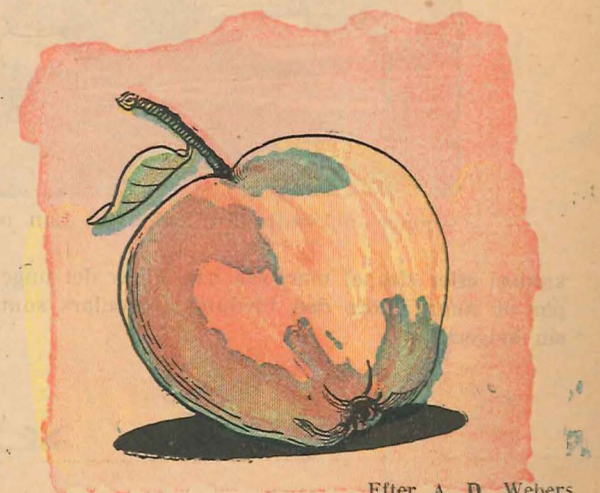
ei det nytter nu at tinge,
de maa ned i dalen springe.
Og som tænkt, saa gjort, her ser
du, min ven, hvordan det sker.
Der er flere hundre alen,
før de bunden naar av dalen.

Heldigvis de falder blødt,
men hvert eple bliver „stødt“,
og ad bukseben og sømme
løper saften ut i strømme
for hvert skridt, de gaar, o ve!

Og da til forældrene
hjem de kommer, har tilbage
de spanskrørene at smage.
Jo, det var en dag, tror jeg,
som ihast de glemmer ei,
for de to smaa slemme fyre
blev de stjaalne epler dyre.

Den anden søn.

Av Jan Grosvenor.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

„Hjælp mig! For Guds skyld, hjælp mig!“
Mary Dacre for sammen ved at høre den hæse stemme; hun vendte sig brat om og saa ind i et uttæret, fortvilet ansigt. Rædselen som stod malet i de dybe, blaa øine og mandens fangedragt fortalte hende tydelig hele sammenhængen.

„For Guds barmhjertighets skyld, gi mig litt mat!“ utbrøt den flygtede tugthusfange, idet han utmattet lænet sig op mot den aapne havedørs karm. „Jeg har aldrig før tigget, men nu holder jeg paa at dø av sult!“

Mary hadde fattet sig, og hendes skræk var blit avløst av dyp medfølelse. Hun saa, at manden holdt paa at falde sammen, og hun følte en medlidenhet med ham, som om han hadde været et hjelpeløst, litet barn.

„De er vel den fange, som brøt ut for to dage siden?“ spurte hun.

„Ja,“ svarte han og sank kraftesløs ned i en stol. „Syv aar lød min dom paa, og jeg har været der et aar. Jeg vil ikke spilde tiden med at forsikre, at jeg er uskyldig — det forsikrer de jo alle derover. Jeg vil bare be om et stykke brød — jeg vilde ikke be om det, hvis jeg ikke holdt paa at dø av sult.“

Han faldt helt sammen og blev askegraa i ansigtet, og hun skyndte sig at hente litt portvin, støttet hans hode mot sit bryst og gav ham det at drikke.

„Drik et glas til,“ hvisket hun, „efter to dages sult trænger De til noget stimulerende. Her er nogen kjæks, det kan hjelpe litt paa Dem, indtil jeg kan faa hentet litt bedre mat.“

„Mange tak, frøken!“

Han spiste graadig, mens hans øine uttrykte hans taknemlighet. Hendes sjeldne skjønhet og inderlig medfølelse gjorde et sterkt indtrykk paa ham; for hende maatte man kunne gjøre, hvad det skulde være, syntes han, og paa samme tid rødmet han dypt av skam over skjendelsesdragten, han bar. Han slog øinene ned og tømte glasset, mens hun paa samme tid undret sig over, at sønnen av en av Englands mest berømte officerer kunde ha sunket saa dypt. Hun hadde dagen iforveien læst hans historie i aviserne. Neppe seks og tyve aar gammel, pen og begavet var han blit forbryder uten nogen paa-viselig grund, ialfald hadde han under forhørene haardnakket negtet at gi nogen opplysning om en saadan.

„De har dog før været en gentleman —?“

Mary tidde og rødmet dypt. Hun kunde gjerne ha bitt sin tunge av, fordi dette tankeløse spørsmål var undsluppet den.

„De har ret, miss, jeg var det engang,“ sa han langsomt og satte glasset tilbake paa bordet — „men jeg ophørte at være det, da jeg blev en — tyv.“

Der var en viss trods i maaten, han sa dette paa. Det kunde næsten lyde som om han vilde prale av sin forbrydelse; men det smertelige blik i hans øine motsa dog dette indtrykk.

„Hvad vil De gjøre nu?“ spurte Mary. „De kan ikke slippe bort i disse klær.“

„Jeg maa — jeg skal!“ mumlet han hæst og stirret ut i taaken. „Jeg maa naa ind til London, før jeg blir grepet. Jeg tror, jeg kunde selge min sjæl for at kunne naa derind iaften; for der har jeg en ven — min mor.“ Han rødmet av skam, da han nævnte dette navn. „Deres vin har gjort mig godt, og jeg maa avsted

igjen. Fandt nogen mig her, vilde De jo efter landets lov bli straffet, fordi De har hjulpet en flygtet tugthusfange.“

„Jeg vilde ikke ta mig nær av det, om det hændte.“

„De er en sjelden ung dame,“ sa han og rødmet av beundring. „De vil kunne gjøre en egtemand lykkelig; men jeg vilde være en slyngel, hvis jeg utsatte Dem for nogen ubehagelighet for min skyld.“

„Jeg har jo sagt, at jeg ikke vil bry mig om det,“ sa Mary stolt, skjønt hun maatte slaa øinene ned for hans beundrende blik. „Det er umulig for Dem at slippe bort i disse klær. Der er bare en maate at naa London paa — i en automobil. Hvad sier De om at bli kjørt derind i en saadan?“

Et øieblik for der en mistanke gjennom hans sind, men et blik paa hendes øine forjog den straks igjen.

„De mener —?“ spurte han.

„At jeg vil kjøre Dem derind,“ svarte Mary hurtig. „Jeg eier selv en automobil, jeg fik den foræret av min formynder paa min fire og tyvende fødselsdag. Jeg har aldrig før gjort en saadan god gjerning, og der er noget som sier mig, at jeg bør hjelpe Dem. Jeg tror, det er Deres ansigt som faar mig til det. Det har saa stor likhet med en som jeg holder meget av — en, der har været som en mor for mig, siden jeg for et aar siden kom hit til England. Deres øine ligner akkurat hendes. Det var det første, jeg holdt av hos hende, da hun tok imot mig, den forældreløse, paa kaien, da jeg kom. — Vil De la mig hjelpe Dem?“

„Jeg tør knapt be Dem løpe denne risiko,“ sa han og saa sig fortvilet om. „Men hvis De visste, hvor jeg længter efter at se hende, saa vilde De forstaa, hvor haardt jeg fristes til at ta mot Deres offer.“

„Hende?“

Marys stemme var blit litt haardere. Skulde hun vaage saa meget for at hjelpe ham at naa ind til sin kjæreste? Hun følte et underlig ubehag ved denne tanke, næsten som det kunde være skinskyke. Det var næsten som om denne flygtnings frihet betydde mer for hende end hun vilde tilstaa for sig selv.

„Ja, min mor,“ svarte fangen og uttalte ordet med den inderligste ømhet. „Hun er meget syk og hun har spurt efter mig. Jeg fik vite det for tre dage siden, og ti timer efter lyktes det mig at bryte ut av helvedet derborte.“

„Hun skal faa se Dem imorgen tidlig,“ sa Mary. „Min automobil er meget hurtig; men det er haabløst at tænke paa at ta avsted, før det blir mørkt. Indtil den tid maa jeg skjule Dem og forsyne Dem med andre klær. Det sikreste sted for Dem tror jeg er i mit mørkerum. Ingen andre end jeg har noget der at gjøre.“

Med disse ord førte hun ham hurtig bort til en dør og lukket op ind til et langt, smalt rum, hvor hun lot ham staa et par minutter, indtil hun kom tilbake med et teppe og nogen puter. Dem kastet hun paa gulvet og sa til flygtningen, at hun nu skulde hente litt mat til ham i spisestuen.

„Jeg tænker onkel Joe vil bli rasende, naar han hører hvad jeg har gjort,“ sa hun til sig selv, og et svakt smil kruset hendes læber, idet hun skar nogen skiver brød og et stort stykke kjøt av ved bufeten. „Han vil si at jeg er en

tosse, og true med at ringe op til tugthuset — men han vil ikke gjøre det; for slik er onkel Joe, han vil gjerne late som han er frygtelig streng og haard, og dog er han inderlig bløt og kjærlig.“

Hun rullet brødet og kjøttet ind i en serviet, listet sig forsiktig ut av spisestuen og skyndte sig gjennom korridoren ind til sit værelse og derfra til mørkerummet. Hun aapnet døren og rakte maten ind til flygtningen; men i det samme begyndte hendes hjerte at banke voldsomt, for hun hørte sin formynders stemme rope paa hende.

„Iaften klokken ti,“ hvisket hun hæst, „skal automobilen være parat. Læg Dem ned og forhold Dem for Guds skyld rolig og husk saa — klokken ti.“

Mange tak! Den dybe, harmoniske stemme fra mørkekammerets beboer fik hende til at rødme, idet hun smilende ved sig selv sprang ut til trappen, som førte op til anden etage. Her aapnet hun en dør, der var skjærmet av et tykt fillteppe, og gik lydløst ind i et pent møblert værelse.

„Hvad er det?“ spurte hun hviskende, da hun saa det spændte uttrykk i den gamle herres ansigt. „Hvad er det, onkel?“

„Hun er blit daarligere, Mary,“ svarte han og gik ut av døren.

Uten at si noget gik den unge pike tvers over gulvet bort til sykesengen, her saa hun straks, at hendes formynders ord bare hadde været altfor sande. Der var skedd en forandring til det værre med hendes tante. Hun boide sig ned og kysset hende paa den feberhete pande.

„Aa, min gut! Aa, min søn!“ stønnet hun.

Mary studset ved at høre disse ord fra den halvt bevisstløse patient, og hun tænkte paa, om mrs. Trevors tiltagende svakhet skulde være en følge av hendes søns John Trevors fravær i Afrika. Hun strøk tanten over haaret, denne aapnet med besvær øinene, og et smil gled over hendes ansigt da hun saa, hvem det var som sat ved sengen.

„Ak, kunde vi bare finde ham, Mary, min søn — min Ronnie; du vilde sikkert elske ham likesaa høit som jeg gjør, hvis du saa ham. Aa, hvor jeg skulde bli glad, hvis du blev forelsket i ham og kunde bli min datter — mrs. Ronald Trevor!“

„Ronnie? Nei, du mener vel John, kjære tante?“ hvisket den unge pike og rødmet over betydningen av den sykes ønske. „Du mener vel John, som er i Afrika?“

„Nei, jeg mener den yngste, kjære Mary — John er min ældste søn,“ svarte tanten.

Mary blev baade forbauset og forvirret, for hun hadde aldrig før visst at der var en yngre søn. Men saa meget forstod hun, at tanten trængte til hans trøst og omhu, og med stor ømhet la hun sin kjølige kind mot hendes feberhete.

„Hvad er det som piner dig, kjæreste tante?“ hvisket hun. „Kan du ikke fortælle mig det?“ Vi pleier jo ikke nu at ha hemmeligheter for hverandre. Kan jeg ikke ogsaa dele denne med dig?“

„Han løp bort — min kjære gut forlot mig,“ hvisket hun med svak stemme. „Det er næsten et aar siden han forlot mig, og til tider tror jeg, at Joseph kjender grunden. Der maa vist ha været en kvinde med i spillet. Han løp bort, Mary, uten at efterlate os den mindste forklaring, og fra den dag og indtil nu har jeg ikke set en linje fra ham. Kanske han er død, og dog — jeg tror jeg vilde ha følt det ved mig selv, hvis han var reist herfra — saadant noget føler

en mor altid, Mary. Og dog er der dage, hvor jeg tviler og tviler — og uvissheten vil tilsidst dræpe mig, kjære Mary.“

„Han vil sikkert komme tilbake, tante Alice.“ Hun lai gjen sin kind mot den syke og blev sittende slik, indtil tantens regelmæssige aandedrag sa hende, at hun igjen var sovnet. Da reiste hun sig og lot sig lydløst gli ned i en stol. Mens hun vedblev at se bort paa den sovende patient, henfaldt hun i urolige grublerier.

At hverken hendes tante eller hendes onkel hadde omtalt, at de hadde en yngre søn, var jo tilstrækkelig bevis paa, at de av en eller anden grund vilde at det skulde være en hemmelighet. Men hvad kunde det være for en søn, som tante Alice Trevor sørget saa dypt over? Hvor meget Mary saa end pintet sin hukommelse, kunde hun ikke erindre at general Trevor eller hans hustru hadde nævnt noget om, at de hadde nogen anden søn end John, som var ansat i politiet i Natal, og han var reist til Afrika to maaneder før hendes egen far var død og hadde overlatt hende til sin gamle ven Joseph Trevors formynderskap.

Mary skottet op til uret og saa til sin bestyrrelse, at hun hadde sittet deroppe i over en time. Ilden i kaminen holdt paa at gaa ut, og det begyndte at bli koldt derinde. Lydløst la hun litt kul i kaminen og gik derpaa bort til vinduet og stirret ut i den taakede aften. Hun saa da at taaken, som hele dagen hadde ligget saa tæt over egnen, nu næsten var forsvundet.

Hun stirret ut over den vide hedestrækning og øinet langt ut i horisonten de svakt blinkende lys, som viste hende hvor tugthuset laa. Tugthuset! Hun hadde næsten glemt fangen dernede. Et svakt smil kruset hendes læber, det var næsten med en viss tilfredshet hun tænkte paa, at han var avhengig av hendes hjelp, at det var hende som skulde yde ham bistand, saa at han kunde komme til at tale med sin mor. Likesom tante Alice Trever pintes ogsaa denne mor av længsel efter at faa se sin søn. Ak, hvor gjerne vilde hun, Mary, ikke ha git det halve av sin formue for at kunne bli istand til at gjøre det samme for den kvinde, hun elsket saa inderlig, som hun snart skulde gjøre for den mor, hun aldrig hadde kjendt.

„Hvor besynderlig!“ hvisket hun og tørret ruten av med sit lommeørklæ. „Ronnie! Ronnie — det lyder saa pent, det navn!“

Hun for sammen, da hun hørte dørhaandtaget bli dreiet om, skjønt hun nok kunde vite, hvem den indtrædende var; for general Trevor var likesaa regelmæssig i sit daglige liv nu, som han hadde været mens han var ved hæren. Han trak sig altid tilbake klokken ni, og nogen faa minutter før den tid gik han altid op for at si godnat til sin hustru. Han gik sagte bort til sengen og bøide sig over den sovende. Et langt, kvalfuldt suk undslap hans læber, idet han gjorde saa.

„Aa, Gud! Aa, Gud!“ hvisket han, „Stod det bare i min magt at gi dig din sundhet og styrke tilbake, min elskede hustru! Naar bare han —“

Trevor tidde brat, da han, idet han dreiet hodet litt, møtte sin myndlings medfølede blik. Han rettet sig og smilte svakt til den unge pike. Hun syntes at hans magre, sorgfulde ansigt var endnu blekere end sedvanlig.

„Kjære, lille Mary,“ hvisket han med kjærlig stemme — „paa din post som sedvanlig. Bare det ikke ender med at du ogsaa blir syk, min kjære pike.“

„Nei, jeg har for gode kræfter til at bli syk bare av at sitte og se paa den kjære tante,“ hvisket hun og la ømt sine hænder paa den gamle mands skuldre. „Aldrig, kjære onkel, vil jeg bli istand til at gjengjælde dere al den kjærlighet dere har vist mot mig.“

„Give Gud, at du kunde bli istand til at gjøre hende frisk, mit barn. Jeg synes at hun altid retter sig, naar du har været hos hende, likesom en blomst under duggens væte. Naar hun er sammen med dig, føler hun sig altid bedre.“

„Jeg vet dog en bedre medicin, kjære onkel,

en, som vilde tilbakegi hende hendes kræfter og skaffe hende hendes sundhet igjen.“

„Hvad er det for en medicin, kjære Mary?“

„Ronnie! Det er ham hun trenger til for at bli frisk, kjære onkel. Dit hjerte vilde bløde, hvis du hørte hende sukke efter ham, som jeg har hørt hende gjøre det.“

„Hysch, mit barn! Du vet ikke selv, hvad du sier!“ Trevors øine lynte av pludselig vrede og han gik tilbake for at befri sig fra hendes hænder. „Hvis du holder litt av mig, Mary, saa nævn aldrig dette navn for mig igjen.“

„Han er dog din søn,“ hvisket hun blidt.

„Kjære onkel, han er din søn!“

„Han har været det — men nu er han det ikke længer.“

Den gamle general rettet sig i sin fulde høide, og et øieblik var det, som om hele hans manddoms energi vendte tilbake. For første gang, siden Mary hadde kjendt ham, forstod hun helt, at han hadde faat ord for at være baade den dygtigste og strengeste officer i hæren.

Skjønt hun kjendte ham saa godt, følte dog ogsaa hun sig rent ræd, da den gamle soldat fæstet sine lynende øine paa hende.

„Kan han aldrig bli det igjen, kjære onkel?“

„Aldrig! Godnat, mit barn! Rop paa mig, hvis det skulde bli nødvendig.“

„Godnat, kjære onkel. Og hør —“

„Ja, hvad er det, Mary?“

„Jeg — jeg vil be for Ronnie inat. Han føler sig vist ene og forlatt, og jeg vet ogsaa hvad det vil si at ha mistet en far.“

Den gamle general bøide sig ned og trykket næsten med ærbødighet et kys paa hendes pande.

„Mary,“ sa han blidt, „maatte verden aldrig med sit smuds plette din ædle sjæl. Bed bare for ham, barn, kanskje vil bønnen bli hørt, og — og Ronnie kan nok trænge til en forbon.“

„Kanskje det blir litt bedre med hende imorgen,“ tænkte Mary, idet hun lukket sin bok, da uret hadde slaat halv elleve. „Godnat, kjære tante,“ sa hun, „jeg vil gaa op —“ Hun tidde, for i det samme aapnedes døren, og sykepleiersken, en ung pike med runde kinder, kom ind.

„Godaften, miss Jones,“ sa Mary smilende, „jeg skulde netop til at gaa ut og hente Dem.“

„Ja, jeg ser at klokken er slaat halv,“ svarte sykepleiersken. „Hvorledes synes De, mrs. Trevor har det iaften?“

„Hun er meget svak,“ sa Mary sukkende. „Skulde De trænge min hjelp i løpet av natten, saa maa De endelig ikke betænke Dem paa at vække mig. Godnat.“

Dermed forlot hun sykeværelset og gik op paa sit eget værelse.

Besynderlig nok var det ikke før hun hadde klædt av sig og skulde til at slukke lyset, at hun kom til at huske paa manden som hun hadde skjult i mørkerummet. Under al den bekymring som hendes tantes sygdom og hendes ord hadde voldt hende, hadde hun rent glemt fangen, som hun skulde hjelpe. Med dyp skam-

følelse reiste hun sig op og tænkte paa, at han nu sat og ventet paa hende dernede og naturligvis ikke kunde forstaa, hvor hun blev av. Kanskje hadde han, efterat han nu hadde hørt at det var bli stille overalt i huset, forlatt sit skjulested, fortvilet over at hun ikke var kommet, som hun hadde lovet.

Nedenfor hørte hun i det samme det gamle ur i forhallen slaa elleve.

Angstens kolde sved brøt frem paa hendes pande ved denne lyd. Hun kom til at tænke paa, at hun ikke hadde taat nøkkelen ut av døren til mørkerummet. Sæt nu, at tyvenaturen ved den gode leilighet som her tilbød sig blev vækket hos ham! Han hadde jo selv aapent erkjendt at han var en tyv. Ingen kunde i saa fald hindre ham i at stjæle, hvad han vilde, og der var nok at ta av i det velforsynte hus.

Med bankende hjerte sprang Mary ut av sengen; men tvilraadig blev hun staaende ved si-

Hun saa sin onkel, iført sin slaabrok og med en tung ildraker i haanden liste sig nedover trappen.

den av den. Den ene tvil efter den anden betok hendes sind, indtil hun med en resolut skuldertrækning hurtig vendte sig om og tok en morgenkjole som hang paa en stol ved enden av hendes seng.

„Nei, han er ikke nogen rigtig tyv, det tør jeg sverge paa!“ sa hun ved sig selv med et næsten lykkelig smil, og derefter tilføiet hun: „Jeg kan da heller ikke la den stakkars mand ligge der hele natten. Jeg vil springe ned til ham og si ham, at tante er for svak til at jeg kan reise fra hende inat, og at han maa ha taalmodighet til imorgen. Eller kanskje jeg kunde la ham faa litt av onkels klær, saa at han kan reise med det første tog til London. En ting er ialfald sikker: jeg tør ikke forlate tante inat.“

I en fart tok Mary paa sig morgenkjolen, lukket døren op og gik ut paa trappeavsatsen. Korridoren laa i mørke, det var bare et svakt lys fra maanen, som trængte ind gjennom vinduerne. Imidlertid kunde hun dog se saa meget, at hun temmelig hurtig kunde naa ned til den avsats, hvorfra en trap forte ned til forhallen. Men her stanset hun brat, for hun saa sin onkel, iført sin slaabrok og forsynt med en svær ildraker, liste sig nedover trappen.

Mary vaaget neppe at puste, og hun visste i det første øieblik slet ikke, hvad hun skulde gjøre. Men i neste øieblik hadde hun dog be-

sluttet sig til at følge efter ham. Hun hadde hurtig set at der var noget truende i generalens holdning og mine, og hun blev opfyldt av bange anelser, da hun saa det. Hadde han opdaget tilstedeværelsen av tugthusfangen i sit hus? Idet Mary kvalte et suk, fulgte hun meget forsigtig bakefter ham, og det var hendes beslutning at optræde som den stakkars flygtningens ven og beskytter, hvis han da ikke hadde krænket gjestfrihetens love og hadde gjort sig skyldig i tyveri. Ved tanken herpaa var det næsten som om hendes hjerte stod stille. Idet hun søkte støtte ved trappegelænderet, lyttet hun efter en svak lyd som hørted dernede fra mørket.

Det var en lyd som av metal, der skurer mot metal.

Idet Mary spændt lyttet efter, opfanget hun igjen den samme lyd, som hadde vakt saa stor uro hos hende. Der kunde ikke være nogen tvil om lydets natur. Med en følelse av skyld og rædsel gik det op for hende, at lyden kom nede fra dagligstuen, hvor der stod et skap der indeholdt en mængde sølvtoi, som hendes onkel i sin ungdom hadde vundet ved alle sine sportsseire.

Hun skyndte sig igjen at følge sin onkel, og det var hendes faste beslutning at fortælle ham aapent og ærlig, hvilken del hun hadde i det, som nu foregik dernede. Men hendes forsøk paa at indhente onkelen, før han naadde ned i dagligstuen, lyktes hende ikke. Da hun hadde naadd ned til den tunge fløielsportiere, som hang for døren, var han allerede kommet gjennom den.

Forundret over den dødsstilhet som hersket derinde og opfyldt av en isnende rædsel, trak hun de tunge portierer tilside og gik ind bak-efter ham. Men i det samme stanset hun brat og utstøtte et kvalt skrik, for hun saa tugthusfangen staa med hævet revolver og sigte paa en anden mand, som saa meget forvirret og forskrækket ut.

Skjult for de to mænd i fordypningen, hvori døren fandtes, stod hun et øieblik tvilraadig; for den gamle general, som ikke hadde tilkjendegil nogen forbauselse over hendes tilstedekomst, grep hende om haandleddet og trykket hende tilbake i doraapningen, og herfra iagt- tok hun nu det dramatiske optrin som blev utspillet foran hende.

Det varte ikke længe før hun blev opfyldt av tilfredshet, for det viste sig nu, at den mand, hun hadde lovet at hjelpe, ikke var av den slags som hun hadde mistænkt ham for at være for et øieblik siden.

„Og nu, naar du har faat fat i mig, hvad har du saa tænkt at gjøre?“ snerret den mand som fangen truet med revolveren. „Vil du kanske vække huset?“

„Husker du ikke vor avtale?“ svarte den anden, idet han hurtig løftet revolveren, da den anden gjorde en mistænkelig bevægelse. „Hold dig rolig, John; jeg vil nødigt tvinges til at skyte, naar jeg kan undgaa det. Men ved himlen, blir du ikke staaende, hvor du er, saa sender jeg en kule gjennom dig. Jeg har jo engang før maattet tvinge dig, men —“

„For pokker!“ avbrøt den anden ham sint, idet han uvilkaarlig bøide sig, da revolveren rettedes mot hans hode, „du kunde da ikke vente at jeg skulde bli i utlandet bestandig. Desuten kan du da ikke kalde mig en tyv i dette ords almindelige betydning. Naar far ikke vilde gi mig saa mange penger at jeg kunde tilfredsstille de nødvendigheter, som jeg godt vet du kalder ekstravagancer, hvorfor pokker skulde jeg saa ikke ha lov til av hans eiendom at ta selv, hvad jeg behøvde?“

„Av hans eiendom?“

„Se dig om i værelset. Du vil da vel ikke indbilde mig, at du ikke kjender møblerne og malerierne?“ snerret den anden. „La være at spille den uskyldige. Jeg antar at du selv er her for at forsyne dig med litt av den gamles sølvtoi, og saa er du blit ubehagelig overrasket ved at en anden har villet være din medarbeider.

Jeg tænkte nok, at du ikke vilde bli i det fangehul længe, og jeg vil la mig henge, om jeg bebreider dig noget i —“

„Hund!“ ropte tugthusfangen. „Gud er mit vidne, at jeg ikke hadde fjerneste anelse om hvem som bodde her. Men du har ret, nu kjender jeg de forskjellige ting her i huset. Hadde jeg set nøiere efter, vilde jeg straks ha gjenkjendt min kjære, gamle fars eiendele. Jeg trodde de endnu bodde i London — baade de gamle og —“

„Ja, si du bare det til slutterne, naar de finder dig, gamle ven,“ sa den anden spottende. „Hvordan er du forresten kommet hit? Ikke gjennom gangdøren, tør jeg nok svare for. — Naa, du skal ikke ta det fortrydelig op! Aa, for pokker, kan du ikke engang taale en liten, uskyldig spøk nu?“

„Du skulde være den sidste her paa jorden, som skulde komme med spot og spøk til mig, John, og dette er det sidste hus, hvor du skulde vaage at gjøre det.“

Flygtningen holdt fast paa revolveren med et krampagtig grep og bøide sig forover næsten som en tiger der vil til at springe løs paa sit bytte.

„Du haante mig før, fordi jeg var flyttet ut av fængslet. Vilde det kanskje forbause din feige sjæl meget at høre, at jeg har gjort det for at komme til at tale med mor? Hun ligger for døden! Det er derfor jeg har brutt ut med fare for at faa min straf forlænget. Jeg gjorde det for at faa se hende før hun gik herfra. Jeg skal si dig, denslags nyheter kan undertiden sive gjennom fængslets tette mure!“

„Min Gud, det er der ingen som har latt mig vite!“

„Du har vel heller ikke latt dem vite at du har forlatt din stilling i Natals politi?“

Den anden krympet sig.

„Nei,“ svarte han hæst. „Jeg har skrevet fem brever til den gamle, men paa det sidste svarte han, at han før vilde se mig hængt end forsyne mig med flere penger. Det er nu tre maaneder siden, og siden dengang har vi ikke skrevet til hverandre. Det er av den grund jeg sa politiet farvel, og det er av den grund jeg er kommet hit inat for at ta hvad jeg trængte til — for jeg visste, at jeg likesaagodt kunde tigge en sten om penger som gaa til den gamle. Du vet jo, hvorledes han er, naar han engang har sagt nei. Han skrev, at jeg ikke, saa længe han levte, fik en eneste penny herfra; for han visste at jeg ødslet bort alt hvad han sendte mig.“

„Likesom du gjorde med det andet, du —“

„Stop! Det hører fortiden til. Du behøver ikke igjen at fortælle mig at jeg hjemsoekte gamle Falconers pengeskap, da vi var paa besøk der. Vi gjorde jo en avtale om det, du og jeg, og hvorfor skal du saa rippe op i den gamle historie igjen? Det var jo heller ikke mig som fik godt av pengene, det var den gamle aagerkarl Brooke, som jeg hadde laant av for at betale min spillgjæld.“

„Naa — saa det var paa den maate de forsvandt?“ mumlet flygtningen med mørk mine. „Du sier, at vi har truffet en avtale vedrørende den affære, og saa har du netop nu vist at du har brutt dit ord. Mit offer har altsaa ikke hjulpet det mindste. Nu kan det ikke nytte at du igjen vil forsøke at lyve for mig, for jeg har grepet dig paa fersk gjerning ifærd med at stjele fra far!“

„Hold op med din præken, Ronnie! Jeg gjorde det bare fordi jeg var i den yderste nød. Jeg har maattet spasere hit fra London. Jeg hadde ikke raad til at ha skrupler — det er far, som har drevet mig til det!“

„Hvorfor har du ikke forsøkt at henvende dig til ham? Hvorfor har du ikke som en ærlig mand fremstillet din forlegenhet for ham?“

„Fordi jeg ikke var saa taapelig at risikere at bli sparket ut,“ sa broren. „Men nu er spillet jo tapt, min dygtige hr. bror; hvad har du nu tænkt at gjøre med mig?“

Mary grep fat i generalens haand.

„At la dig gaa samme vei du kom — ut gjen-

nem vinduet,“ svarte fangen. „Imorgen kan du komme tilbake gjennom gangdøren. Du vil nok bli budt velkommen, du har jo altid været hendes yndlingsson.“

„Tak!“ Trevor og Mary kunde høre hvorledes han trak et dypt lettelsens suk. „Men hvad vil du saa gjøre med dig selv?“

„Vende tilbake den vei jeg kom.“

„Tilbake til fængslet?“

„Ja, naar jeg har talt med mor. Jeg vil se at faa andre klær paa, saa vil hun ikke faa vite noget om sammenhængen.“

Fangen la revolveren paa bordet og gik henimot vinduet; men han stanset brat, da han hørte generalens faste stemme bryte den taushet, som var fulgt paa hans sidste ord.

„Før du gaar videre, John, er det vist bedst at ogsaa jeg faar et ord at si i saken.“ Dermed skjøv han Marys haand tilbake og gik ind i stuen.

„Far!“

Dette utrop lød samtidig fra begge sønnerne, og da den yngste i det samme fik øie paa Mary, som ogsaa var gaat frem, blev han blussende rød av skam.

„Du behøver ikke at rødme og endnu mindre at flygte, Ronnie, min kjære gut,“ utbrøt generalen og la haanden paa hans skulder. „Jeg har hørt det hele. Hvad dig angaar, John, saa vil det vist glæde dig at høre, at det du stjal fra lord Falconer ikke var andet end de falske efterligninger, som hans herlighets kammertjener hadde anbragt i pengeskabet for at skjule, at han selv hadde tømt det for dets værdisaker. Der er en arrestordre utstedt mot kammertjeneren, og hans herlighet har tat sin anklage mot Ronnie tilbake. Denne etterretning fik jeg med den sidste post iaften.“

„Saa er Ronnie altsaa uskyldig dømt!“ ropte Mary, idet hun med et beundrende blik betragtet manden i fangedragten.

„Ja, og nu har han bevist mig hvor haard og uretfærdig jeg har været,“ sa generalen. „Ronnie, du har meget at tilgi. Kan du det?“

Den undvegne grep den gamle mands haand. „En yndig familiescene!“ mumlet John Trevor. „Hvad mig angaar, saa blir jeg formodentlig jaget ut. Selv om jeg lovet at beflitte mig paa et nyt levnet, saa blev jeg vel ikke tat til naade — hvad, far?“

„Jo, det er jeg sikker paa du blev, om ikke for andet saa for mors skyld,“ svarte Ronnie hurtig. „Vil du ikke gi John endnu en chance, far? Du husker jo, hvad der staaer i den hellige skrift: ‚Tilgiver, saa skal eder tilgives!‘“

„Ja, sa den gamle general og tok den ældste søns haand, „jeg vil gi dig endnu en chance. Vis mig en smule mer fast karakter i fremtiden, John, og skulde du falde for fristelsen igjen — hvad Gud forbyde — saa vær mand nok til at ta skylden selv.“

„Det var mig som tilbød ham at gjøre det,“ svarte Ronnie. „Du vet jo, han var mors kjæreste søn og —“

„Kjære Ronnie, hvis du hadde hørt hende rope paa dig i alle disse sørgelige uker, saa vilde du ikke tro eller si dette,“ sa generalen med brutt stemme. „Følg nu med mig og faa paa dig andre klær. Du vil bli den bedste lægedom hun kan faa, og naar du imorgen blir arrestert igjen, vil det bare bli nogen faa dage, du kommer til at sitte i fængsel nu, før du faar din benaadning.“

„Vil du kjøre mig tilbake til fængslet imorgen, far?“

Generalens øine fyldtes med taarer, og han nøiet sig med at nikke sit Ja til ham.

„Gud velsigne dig, min søn — ja, det vil jeg,“ hvisket han saa.

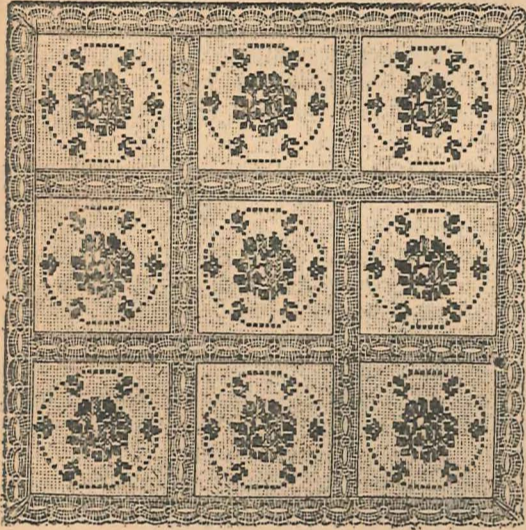
Igjen tok han sine to sønners hænder, og en sølsom fred kom over det hjerte, hvor den hadde været ukjent i lang tid, og glæden og freden blev fuldkommen, da mrs. Trevor, som nu fuldstændig hadde gjenvundet sin sundhet, nogen maaneder efter ventet paa sin søn Ronnies og hans bruds tilbakekomst.

HVAD DER INTERESSERER DAMERNE

Teppe, sammensat av broderte firkanter.

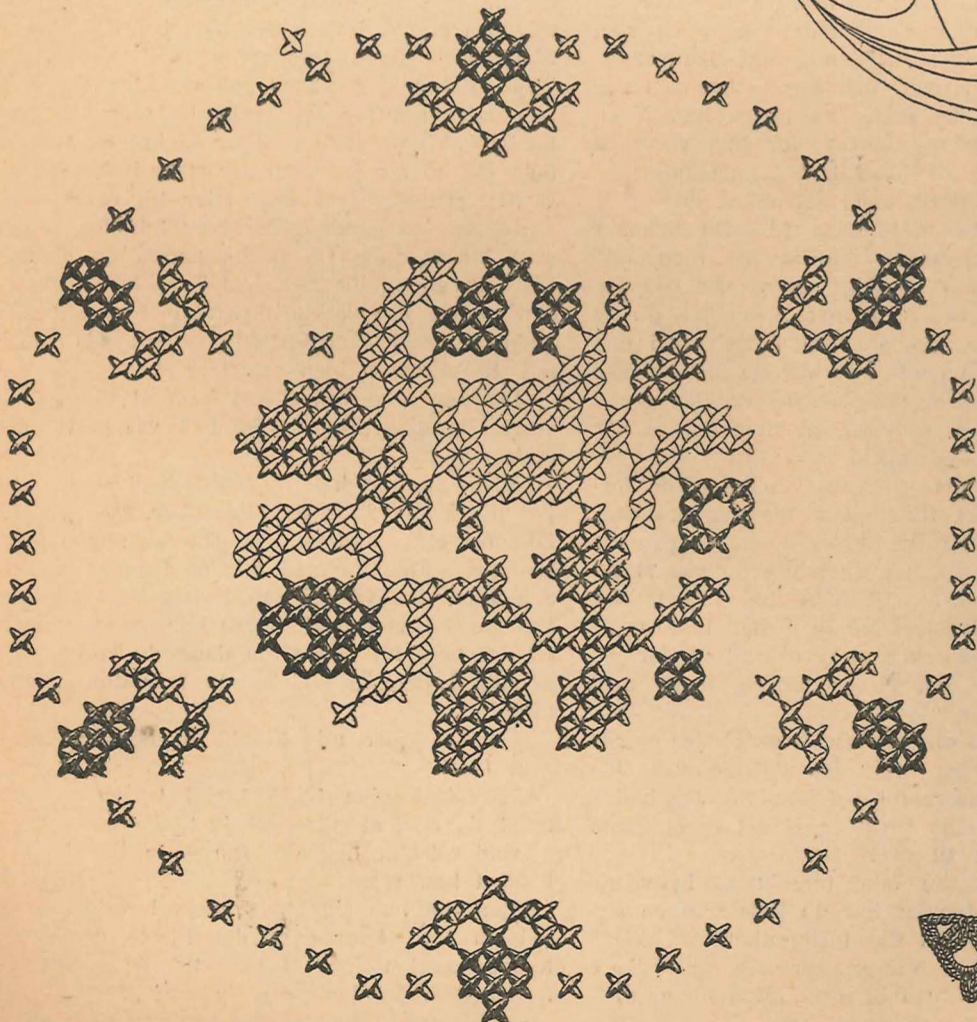
(Hertil hører bill. 1 og 2.)

Til forfærdigelsen av dette teppe, som bestaar av 15 cm. store firkanter med let korsstingsbroderi, kan man som grundstof ta hvitt eller sandfarvet lerret. Det vakre rosenmonster overføres paa stoffet med blaåt kopierpapier eller syes over kaneva, hvis traader derefter trækkes ut. Broderimaterialet er glansegarn i tre farver. Bill. 2. viser en firkant i naturlig størrelse. Vælger man at sy korsstingene over kaneva, vælges dettes finhet slik, at tre korssting dækker 1 cm.

Bill. 1. Tepper sammensat av firkanter med rosenmonster i korsstingsbroderi.

i bredden. Teppet kan syes i hvilken som helst størrelse. Firkanterne forbindes ved kniplingsmelleverk og en blonde i samme monster danner den ytre avslutning.

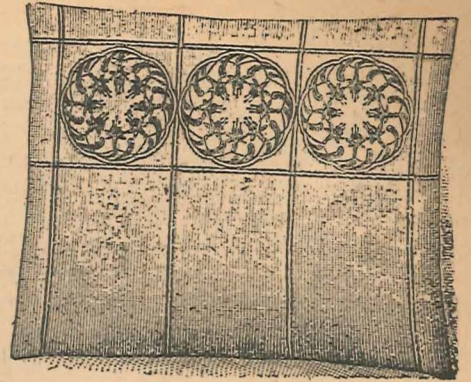

Afbd. 2. Monster til Tæppet Afbd. 1. Naturlig Størrelse.
Forklaring af Tegnene: \boxtimes grøn, \boxtimes mørkerød, \boxtimes lysereød.

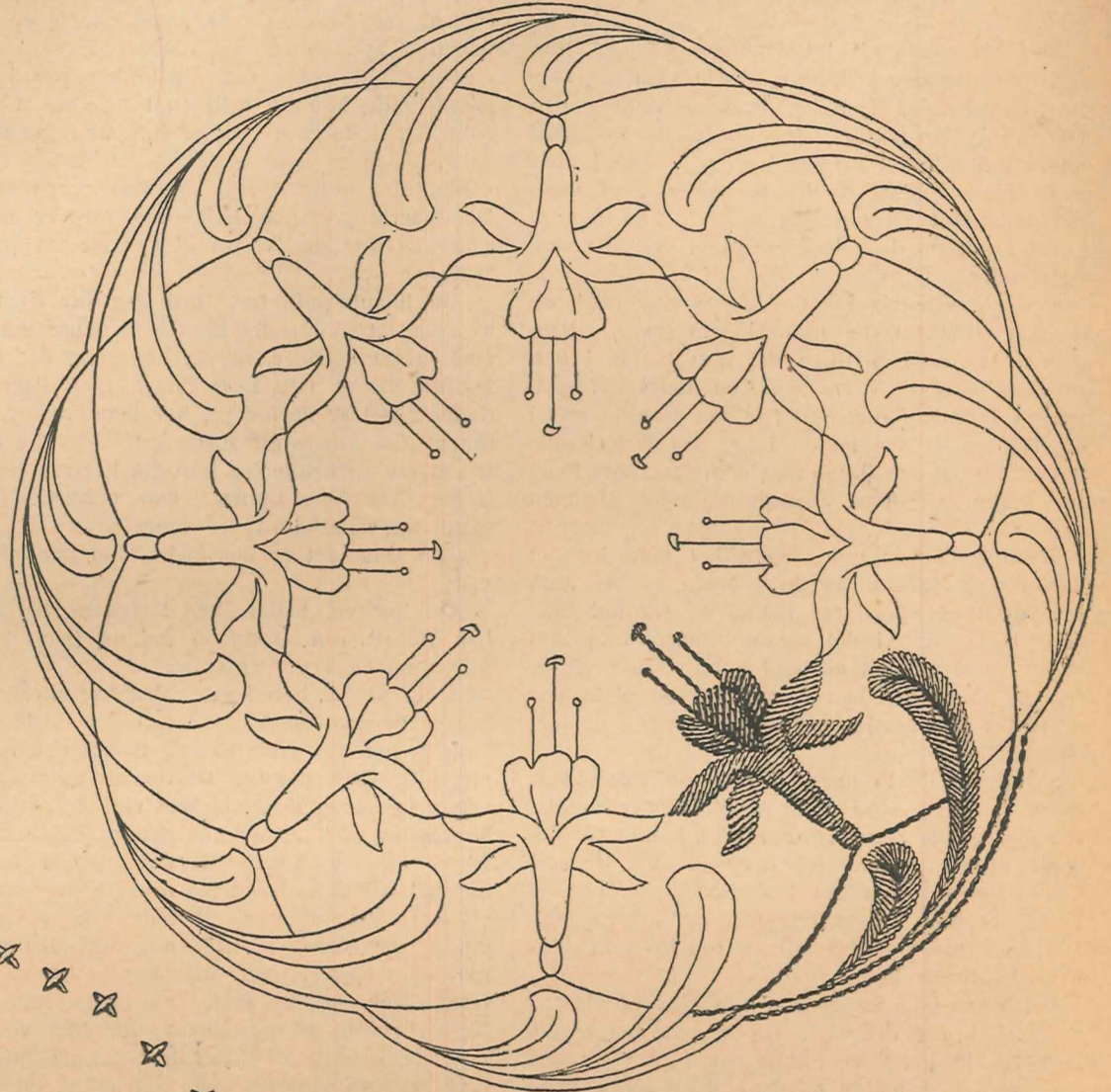
Rygpute med let broderi.

(Hertil hører bill. 3 og 4.)

Rygputen er sydd paa fint graat lerret. Mønsteret overføres paa stoffet ved hjælp av blaåt kopierpapier og syes med perlegarn nr. 5 i to farver rødliga til blomsterne og en grøn farve til bladene. Bill. 4 viser mønsteret i naturlig størrelse. Mønsteret anbringes med 5 cm.s mellemrum, linjerne trækkes op efter linjal. Paa bill. 4 ses tillike et stykke av det færdige broderi, som er utført i almindelig plattsøm.

Bill. 3. Rygpute med let plattsømsbroderi.

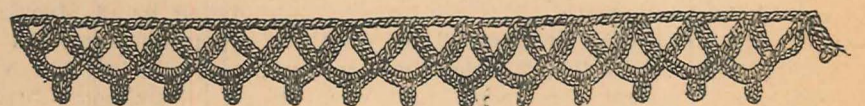
Bill. 4. Mønster i naturlig størrelse til en av medaljongerne til rygputen bill. 3.

Smal, heklet blonde til barnelinnet.

(Hertil hører bill. 5.)

Forklaring av forkortelserne: l. (luftmaske), f. m. (fast maske), dblst. (dobbelstang- eller pindmaske), tredblst. (tredobbelstang- eller pindmaske), pkt. (pikot).

Med hvitt heklegarn nr. 60 hekles man fortløpende uten at vende slik: 5 l., 1 dblst. 1 den 1. l., 5 l., 1 dblst. om hodet paa den første dblst., 1 tredblst. i den første opslagmaske, 5 l., 1 dblst. i den tredblst., 6 l., naalen tas ut av slyngen. Slyngen hentes gjennem hodet av den første dblst., * 5 f. m. om den derved dannede luftmaskebue, 1 pkt. (pkt. d. v. s. 5 l. og 1 f. m. i den sidst heklede f. m.), 4 f. m. om den samme luftmaskebue, 1 f. m. i hodet av den følgende dblst., 5 l., 1 dblst. om sideledet av den sidste f. m., 1 tredblst. i den tredblst. i kanten, 5 l., 1 dblst. i den tredblst., 6 l., slyngen trækkes som ovenfor gjennom det øverste led av den sidste f. m. av den foregaaende bue, og saa fra * gjentagende indtil blonden har naadd den fornødne længde.

Bill. 5. Smal, heklet blonde til barnelinnet.

Kjob vore anerkjendte Fabrikata af tislage **TRICOTAGE**

Absolut stærste Udvalg i ubestregte billigste Priser!
— for alle Aarstider. —
En gros & en detail.
A./S. Lauritsen & Sørensen
Tricotagefabrikker,
Apothekergade 10 Hj. Pilestrædet. Tlf. 6116

Kunstige lemmer,

alle slags bandager av celluloid og læder. Rygholdere, brokbind, mavbind, elastiske strømper, Rullestole, natstole, kunstige øine og hørerør.

Urinaler for dag- og natbruk.
M. Gallus,
Teatergaden 15 ved Pilestrædet, Kristiania.

Bang & Tegner & Co.
Medicinske Sæber
Exemsæbe

Uffelbarlig mod Exem og andre Hudsygdomme, sprukken, rød og rynket Hud, Finner, og Fregner. Faaes paa alle apotek. Pris pr. st. 0.80.

Etableret 1847.

Allcock's Plastre

ØRNE MÆRKET.

Verdens mest udbredte udvortes Middel.

Allcock's Plastre er uforlignelige. Styrker Ryggen som intet andet.

Allcock's Plastre mi'dner straks, styrker samtidigt Lænderne og genopvækker Energien.

Allcock's er det originale og ægte porøse Plaster. Det er et Middel, som kan faas hos enhver Apoteker overalt i den civiliserede Verden.

Læg det paa hvorsomhelst der føles Smerte.

Naar De trænger til en Pille Rent vegetabilske.

TAG EN Brandreth's Pille (Etab. 1752.)

FAAS PAA ALLE APOTEKER.
ALLCOCK MANUFACTURING CO., Birkenhead, England.

Musik. 382

Illustrationer indeholder den nye 28 sidige Pragtkatalog over alle nulige Instrumenter og Tilbehør fra **Olaf T. Ranums** Musikhandel, Trondhjem. Katalogen sendes gratis og franko bandede til Musik-Foreninger og private.

The Carter Cigarettes

Jeg tør paastaa, at De aldrig har røgt noget lignende. mmmmm
Jeg tør ikke paastaa, at De vil like den; men jeg ber Dem prøve. mmm

Tiedemann
10 stk. - 35 øre

Hallo!
A Bergens
2
Chokolade.

Ved Kjob af **Lotus**

I Stedet for Natursmør, spares nu ca **Kr. 1,50 pr. Kilo.**

Lotus

sælges hos de Handlende
à **Kr. 1,50 pr. Kilo.**

Dammann & Baltzersen
CHRISTIANIA
VINE & SPIRITUOSA
Forlang Priskuranten

„Blue Star“ nydende Pudsecreme [smrk. Opfindelse, norsk Fabrikat] er Verdens bedste Pudsemiddel for Metaller. Af Pressens mange rosende Udtalelser om „BLUE STAR“ hidsettes: „Husmoderen“: Intet kan i saadan Fei og Fart give Selv, Plet, Kobber og Messing en saa nyskinnende og holdbar Glans som „Blue Star“. „Ørebladet“: „Man staar her foran en Opfindelse, der er naaet frem til det fuldkomne paa dette Omraade.“

„Allers Familie-Journal“s Sykurv

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tilhuke med et 5-øres frimerke, til „Allers Familie-Journal“, Nedre Voldgate 5, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Høit tilknapet kaape med kimono-ærmer.

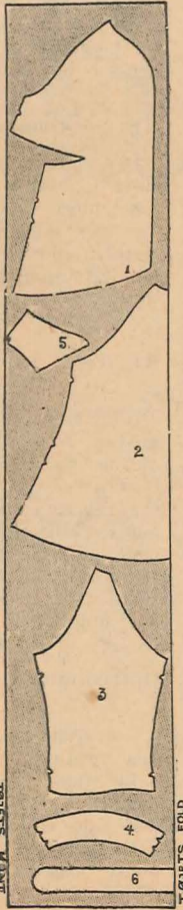

Denne kaape er bak lagt i et dobbelt, oventil utspringende Wienerlæg og tverdelt kanter er indvendig belagt kanter er indvendig forsynete med et 10 cm. bredt stykke mellemfor. Oventil sættes der tilhøre snorløkker, tilvenstre stofknapper.

Der medgaar til størrelse 48 2 1/2 m. stof av 130 cm.s bredde. Mønsteret bestaar, som bill. viser, av 6 dele.

Fig. 1. Forstykke.
2. Den halve ryg.
3. Ærme.
4. Ærmeopslag.
5. Den halve krave.
6. Det halve belte.

Ved tilklipningen lægges mønsteret langsmed stoffet. Midten av beltet og ryggen langsmed stoffets bret.

Sykurv nr. 2

Navn

Adresse

32. bind Bilag til „Allers Familie-Journal“ Nr. 2

„Skum ikke av fløten!“

En gammel bedstemor pleier at si:
„Naar dere gir nogen et glas melk, saa skum ikke av fløten!“
Dette mente hun saaledes, at naar man viste nogen en gunst eller gjorde dem en tjeneste, saa maatte man ikke ødelægge handlingen ved den maate, hvorpaa den blev utført.

Har man ikke ofte nok i familier leilighet til at se, hvorledes fløten skummes av?
En søster ber en bror om at ta med sig en eller anden gjenstand for hende, naar han skal til byen; han svarer grættent:
„Er der igjen noget som skal tas med, jeg kommer aldrig til byen uten at ha over et dusin erend at utrette for andre!“
Han avslaar ikke helt at gjøre hende den forlangte tjeneste, men han skummer fløten av sin føielighet og gjør det til en plage at ta imot den.

Eller broren ber søsteren sy et par sting for ham paa hans hansker.

„Allerede igjen? Jeg synes det er anden hver dag, dine hansker gaar istykker,“ sier hun, mens hun syr paa dem. Det er slet ikke hendes mening, at han skal gaa med de iturevne hansker eller at han skal tro, at hun ikke vil hjelpe ham, men hun gjør ham det vanskelig ved sit uventlige svar at komme igjen til hende med en anmodning.

Hun har „skummet“ sin tjenestevillighet.

Saaledes hænder det dag efter dag, at mennesker som elsker hverandre og i virkeligheten er villige til at gjøre alt for hverandre, skummer det bedste av sine kjærlighetshandlinger ved maaten, hvorpaa de vises.

Bedste Mærke for Hermetik

CONCORD CANNING Co. Stavanger.

Chr. L. Østergaard,
Storgaden 37. Chr.a.
Trikotagefabrik
og Garnhandel.
Uldstrømper i
mange kvaliteter.
Eget Fabrikat.
En gros, en detail.
Telef. 8626.

FRIMÆRKER
Særlig fordelagtig Prislister gratis.
PAUL KOHL, G. m. b. H. Chemnitz 33 U.

Urmakere Fournitur og verk-
tøi for urmakere.
Billigst og bedst!
Skriv efter katalog!
Aktieselskabet „JUDITH“
Christiania St. H. 3.

TOMTEN

LAGERMAN'S
**KRAFT-
SKUREPULVER**

Ennas fotografi-
apparater er de bedste,
med dem kan enhver
straks fotografere over-
alt. Pris fra 6 kr.
komplet.
„Amator-
Fotografen“ Vilm-
mølskaftet 47. Kbhvn.
Forlang prislister!

Deres graa Haar
gjenantager sin naturlige farve ved
8 dages bruk av det prisbelønnede,
vandklare, franske haarmiddel
Jouventine de Junon. Faas å
kr. 2,50 pr. flaske i parfumerier,
damefrisørsaloner. Hovedoplaget
i Olga Bakke, Akersgt. 20, Chr.a.

Wangs Handelsskole,
Hansteensgate 8. Kristiania.
Ettaarige, halvaarige og tremnd. kurser.
Undervisningsplan tilstilles.

Nyt „Everclear“ Nyt
Anti dugg polermiddel holder dugg
og rimfrost borte fra vinduerne. „Ever-
clear“ gjør glasset blankt og klart.
Æske å kr. 1,80 sendes mot forut
indsendelse av beløpet i postanvisn.
eller frim. Generalagent for Norge:
O. L. BRUGAARD, Peder Claussonsgt. 3.
Kristiania.

33 Kr. koster et col. Bordstel
til 12 Pers. 48 Dele fra
JOHNSON BROTHERS
Rafens Eftf. Christiania. Grænsen 19 x.

500 Frimærker
alle forskjellige fra alle Lande deribl.
10 Stk tyske Kolo-
nim. med Skibe kun
3 Kr. + Porto. Stor
Ill. Katalog gratis.
Frimærkebrøen,
Klosterstræde 9,
København K.

Nyegaard & Co.
Fabrik for pharmaceutiske Præparater anbefaler følgende:

Globoid Acetocyl Anerkjendt mod Influenza og Hodepine.	Globoid Blaudspiller Bedste Middel mod Blegstot.
Pectorin Velsmagende Hostesaft.	Opposum Ægte russisk Frostbalsam.
Rostikon Bedste Styrkemiddel.	Pinethol Hostebonbons. (Furunaalspastiller).
Rostikon med Jern Bloddannende Styrkemiddel.	Ignol Øieblikkelig smertestillende Brandsalve
Syrup Otto Mod Overanstrengelse. Nerve- styrkende. Faas kun mod Recept.	Oxygenol Tandcreme, Tandpulver, Mundvand.

Erholdes paa alle Apothek.

Kraftig Velsmagende. Har De forsøgt
„Bee Brand“ Ceylon The i Blypakker. Meget
Tilsalgs i de fleste Kolonialfor. inden- og udenbys. En gros hos Fr. Werring, Christiania. droj.

Hunyadi János
NATURLIGE
BITTERVAND
DET BEDSTE
AFFØRINGSMIDDEL.
KUN ÆGTE
NAAR FRMAET ANDREAS SAXLEHNER EVIDES PAA
ETIKETTEN.

Gammelt Kobber, Messing,
Aluminium m. m.
kjøpes. Kristiania Kunst- & Metalstøberi
Øvre Gade 7 og Kongensgade 29, 2. etg.

Norsk Medicinsk Varehus
Akersgaten 53, Kristiania,
Barnesaaper og andre medicinske
saaper.
Smokker, brystglas, taateflasker,
Biteringer, vaskesvamper,
Gummisvamper, neglebørster,
Irrigatorer, sprøiter i flere sorter,
Bidder, underlivsbind og
Damebind i flere kvaliteter.

Ægte grammofoner
og alle i verden utkomne
grammofonplater i glim-
rende kvalitet skaffer jeg.
Forlang katalog.
L. ERIKSENS grammofon-
forretning, DRAMMEN.

Haarklippemaskine
udmerket god,
klipper
3, 5, 8 mm;
forniklet
Kr. 3,75
mot post-
opkrav fra
COWARD & THOWSEN, Christiania.

For gemytlige Mennesker
Humoristiske Gemyt, Fixer og Trylle-
Artikler til Moro i Selskaber. Illustreret
Prislister sendes for 20 Øre i Frimærker
J. A. LARSEN, L. KONGENSGADE 39, KBHVN

Frels livet
med redningsvesten „Sikker“. Bærer
2 mand i vandet. Passer for alle paa
sjøen. Eneste vest, tilkjendt guld-
medaljer. Alm. vest kr. 7,00, finere
vest kr. 10,00 + porto. Sendes pr.
opkrav overalt. E. LEONARD HASVOLD,
Munthesgate 25, Kristiania.

Musikinstrumenter
Norsk Katalog Nr. 189 gratis.
Edmund Paulus,
Marknaukirchen Nr. 189, Tyskland.

- 6 -

Det mente bedstemor, naar
hun sa:

„Naar du gir nogen et glas
melk, saa skum ikke først flø-
ten av!“

I faderens haand.

To herrer saa opmuntrende
bort paa den unge, kraftige skot-
lænder, som stod tvilraadig foran
dem.

„Ikke sandt, unge mand, De
prøver det?“ sa den ene.

„Jeg forstaar Dem saa godt,
hr. professor,“ sa ynglingen, „De
ønsker den fjeldplanten dernede
og De byr mig, for at hente den
til Dem, en for os forbausende
stor sum penge, som vi godt
kunde trænge til, da mor ligger
syk hjemme og der ikke er me-
get arbeide at faa. Vi skylder
forpagtningsavgiften og miste
kanske snart tak over hodet!“

„Og allikevel betænker De
Dem?“

„Ja, det er farligere end her-
rerne tror.“

„Hør, min unge ven,“ sa den
herre, der var tiltalt som „pro-
fessor“, „jeg vil gjøre Dem et
forslag, hvis De tror at det er
for farlig at klatre frit ned, saa
skal jeg binde dette taug om
Dem, jeg skal nok holde Dem,
det kan De stole paa.“

Skotlænderen rystet paa hodet,

men pludselig fik han en lys idé.

„Nu har jeg det, hvis min far
vil holde taug, saa vil jeg stige
derned, han slipper ikke, han
holder mig fast og lar mig ikke
falde ned.“

Dermed blev det.

Faren holdt taug, mens son-
nen steg ned av den bratte klip-
pøvæg for at hente den sjeldne
plante til de to naturforskere.
Og da den unge saa vendte til-
bake fra sin farlige færd, blev
den sum, som for en tid skulde
stille sorgen i hans hjem, ham
beredvillig overgilt. Hver især
taknemlige tok de avsked med
hverandre.

Hvorfor skulde menneskene,
der har en almægtig far, ikke
tænke paa samme maate?

Hvorfor skal de ikke tænke
som den unge mand:

„Min Faders haand holder mig,
den slipper ikke; jeg har ingen
grund til frygt!“

Hjemmet.

At ta mønstre.

Man sparer tid og uleilighet, hvis
man, naar man skal overføre mønstre
fra snitmønstrearket, tegner det gjen-
nem paa tynd forgaze, saaledes at
man lægger forgazen over snitmønste-
ret og trækker op omridsene med
en kulørt blyant. Man tegner tillike
alle taltegn og bokstaver som hører
til dette. Naar man paa denne maate
har tegnet de forskjellige snitdele,

- 7 -

der hører til det paagjældende klæ-
desplag, klipper man ut alle møn-
strene 1 cm. utenfor konturerne (det-
te beregnes til sømmer og sam-
mensyningen) traakler dem sammen
efter de likelydende tal og prøver
denne form, før man klipper ytter-
stoffet efter den. Naar man anvender
forgaze istedetfor papir, har man den
fordel, at man kan prøve mønsteret
først og foreta de nødvendige foran-
dringer før man klipper foret.

Symaskiner i kolde værelser.

Den som sætter pris paa sin syma-
skine tilraades det ikke å la den
om vinteren staa i et værelse, hvor
der slet ikke fyres i kakkellovnen.
Desuten bør der altid lægges en li-
ten lap tui under den sænkede stof-
trykker.

At træ i en finere synaal med grov traad.

Naar det er vanskelig å føre en
grovere traad gjennom et finere naal-
oie, tar man først en meget fin traad
trær begge ender av den i naaleoiet;
saa lægger man den grovere traad i
den derved opstaaede løkke og træk-
ker den med de tynde traadender
forsigtig gjennom naaleoiet; hvis ikke
traaden er altfor grov, saa lykkes
det somoftest.

Opfriskning av slitte presenter- bret.

I de fleste husholdninger findes der
vist bretter, hvis lakering er saa
mangelfuld, at de absolut kræver en
dækkende bretserviet. Paa den an-
den side er dog brettene for gode
til at kasseres mener husmoren, og
ponser paa, om de ikke kan gjøres
istand uten allfor store utgifter, og

især om hun ikke selv kan reparere
dem — og det kan hun, og det er
endda slet ikke saa vanskelig. De
kan strykes over med emaljelak.
Hvit eller mørk, som man ønsker
det, men de maa først gjøres istand
til det. Først renses brettene i
varmt sodavand, saa gnis de om-
hyggelig og regelmæssig over med
mellemfint sandpapir, for at ingen
ujevnheter, farve- eller lakrester,
eller paa bretter av jernblik, rust-
flekker blir staaende igjen, for at
den nye lakering ikke skal bule og
snart springe av. De nu ganske glatte
og støvri bretter blir saa strøket
tyndt og regelmæssig over med godt
omrørt emaljefarve; det gjør ikke no-
get at bunden ved denne første over-
strykning skinner litt igjennem, der-
imot skader det jevnheten, hvis der
første gang strykes for tykt paa.
Efter den første strykning maa bret-
tet staa til tørring i tre dage. Saa
gjentas overstrykningen endnu en
gang, og hvis det er nødvendig, hvil-
ket forresten er sjelden, endnu en
gang. Man stryker heller ikke her
for tykt paa; til paastrykningen bruk-
er man en bløt børstepensel og
trykker den temmelig fast mot bret-
tet; for hver ny paastrykning maa
brettet være aldeles tørt!

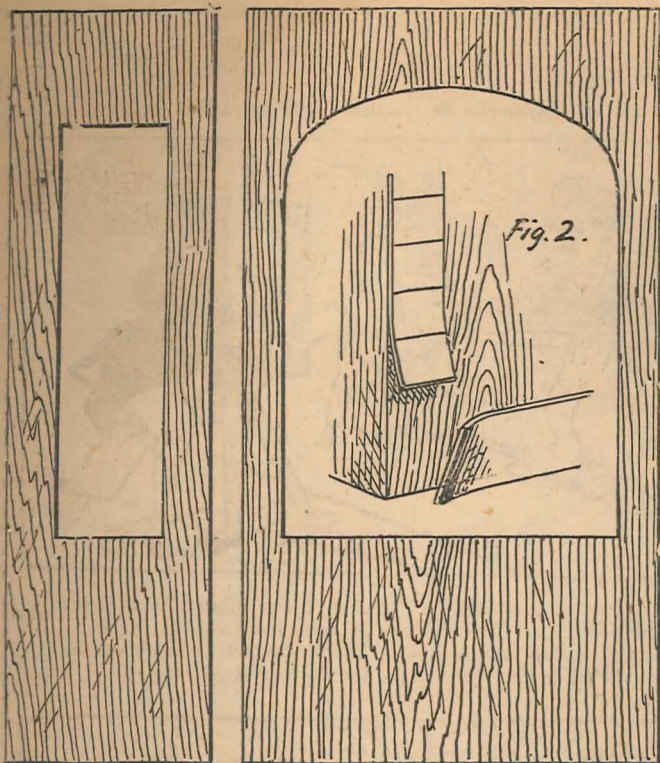
Bestillingsseddel

for

„Allers Fam.-Journal“s
sykurv.

Nb. Mønsteret sendes kun mot lad-
sendelse av denne seddel og 5 øre
i frimærker.

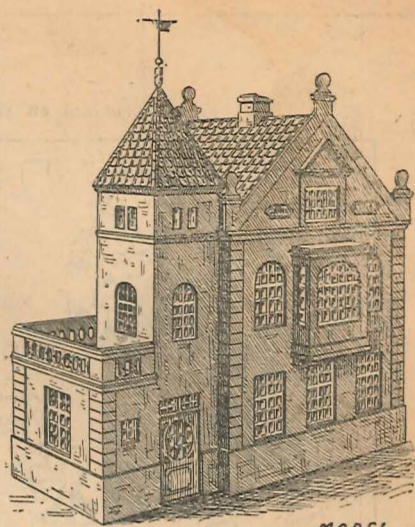
Et dukkehus. 2. ark.

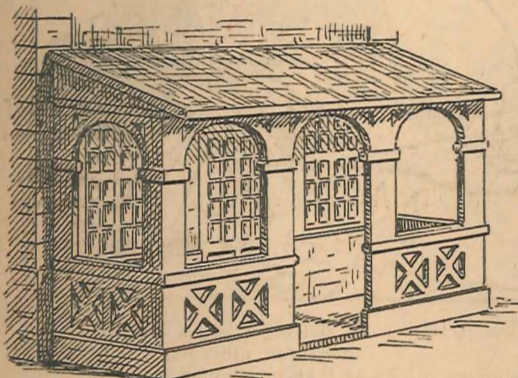
KARNAP. 1/2 STØRRELSE.

Naar alle kanter og lister er sat paa, først da males hele villaen over med en pen, lys, gulgrøn oljefarve, hvori der er blandet meget terpentin, for at facaderne ikke skal bli for blanke, men mer med en halvmat farve, som kan minde om kalkmaleri.

Blandt tegningerne er ogsaa vist indgangsdøren (gatedøren) i fuld størrelse. Denne saavel som de andre dører i huset skjæres ut og passes til efter døråpningerne, men bør helst være av tyndere krydsfiner end selve huset. For saa at faa plastiske rammestykker og fyldinger paa dørene tegnes, denne gang paa papir, størrelsen av de forskjellige dører, og paa disse papstykker tegnes saa inddelingen av dørene. Fyldingerne skjæres bort og rammestykkerne limes paa de flate dører av finer. Paa denne maate kan der komme virkelig stilfulde dører paa huset, og paa denne maate kan der lages virkningsfulde paneler paa væggene i stuerne. Men — huset staar endnu uten vinduer, eller i det mindste med store, uhyggelige glassflater som vinduer. Der maa lages smaa ruter. Hertil er et ark karton bra. Paa dette ark karton tegnes først omridset av de forskjellige vinduer, smaa og store. Derefter inddeles de, som vist paa tegningen av et vindu i hel størrelse. De smaa ruter skjæres ut med en skarp kniv, bedst paa et stykke glas, og disse vinduer av karton limes saa paa den utvendige side av glassene i huset, og huset faar mer karakter og ser pent og fint ut. Taket paa huset kan være av sorte eller røde — glasserte — taksten, efter behag, og til dette øiemed males taket, baade paa huset og taarnet, over med en gulrød eller en mørkebrun farve og ovenpaa denne bundfarve males skablonen, som er vist paa tegningen i fuld størrelse. Den klæbes paa stivt papir og det sorte paa tegningen skjæres ut og gjennom disse aapninger males saa med helt sort farve, enten taket er rødt eller

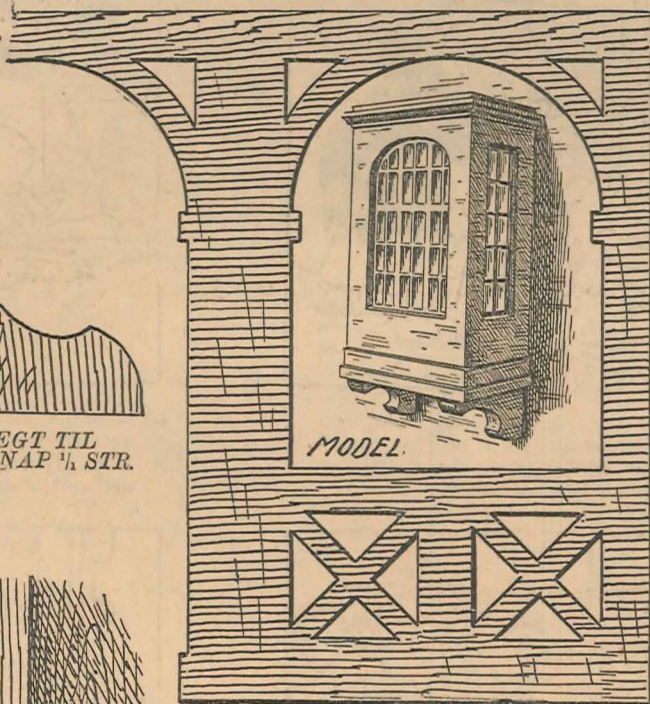
MODEL.

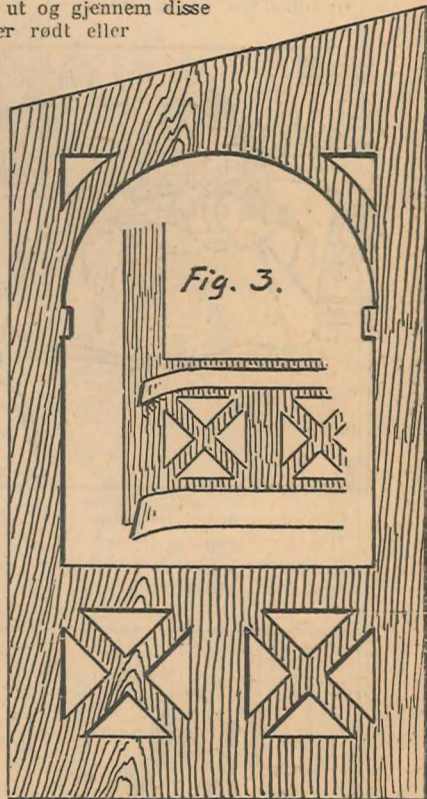
MODEL.

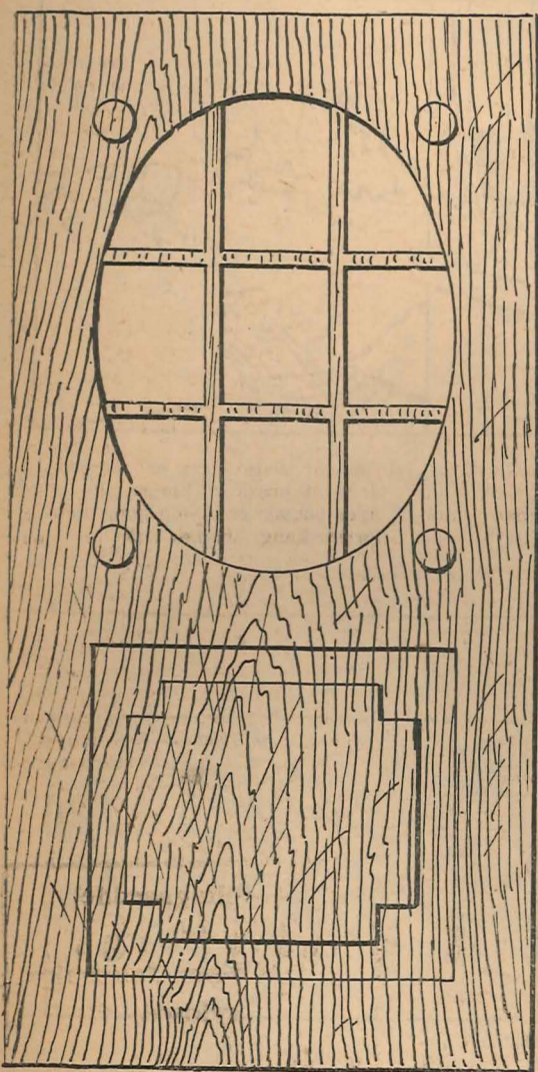
KNÆGT TIL KARNAP 1/2 STR.

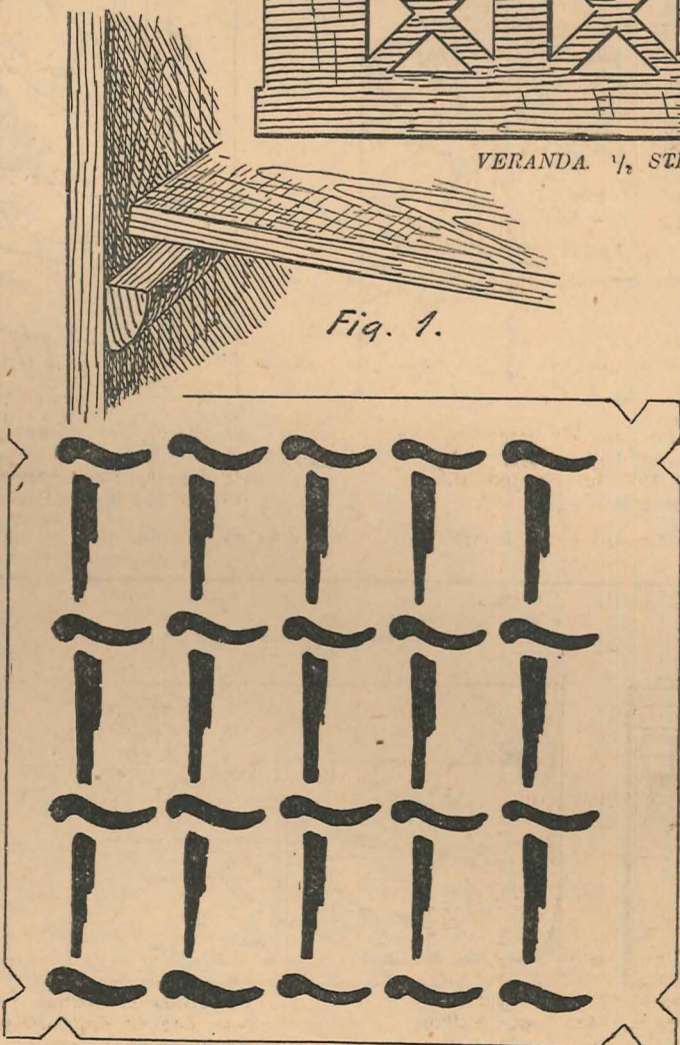
MODEL.

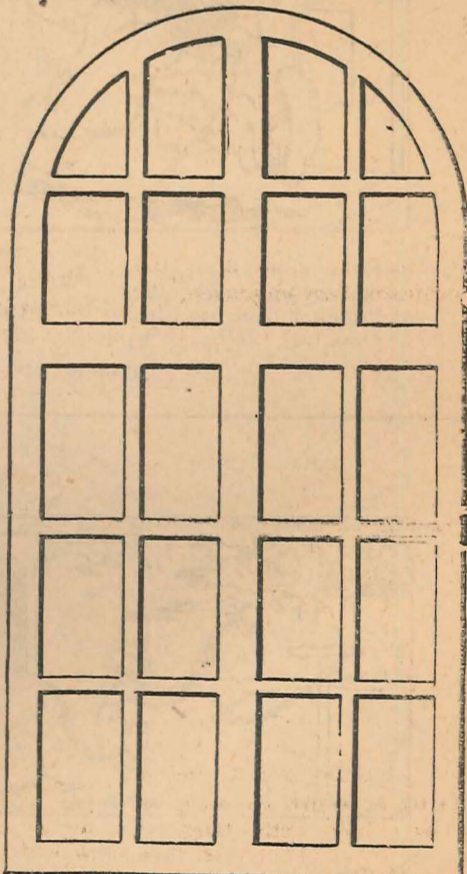
VERANDA. 1/2 STR.

INDGANGSDØR. 1/1 STØRRELSE.

SKABLON TIL TAGSTEN. 1/1 STR.

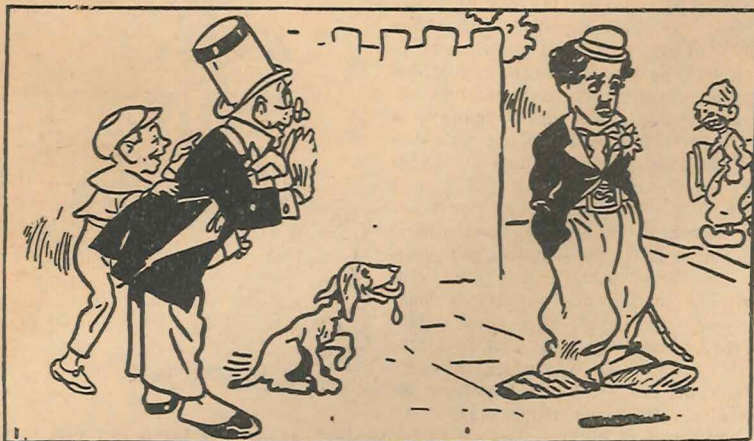

ET VINDUE. 1/1 STR.

brunt. Skorstenspipen skjæres ut av fire smaa stykker krydsfiner, og utenpaa de samlede stykker limesaa papstrimler til sokkel og krans som vist paa tegningen. Den indvendige dekoration maa vi overlate til vedkommendes egen kunstsans.

Den falske filmsskuespiller.

En historie om en skuffende likhet, som bragte en overmaade dramatisk løsning paa en tilsynelatende vellykket filmsoptagelse.

1. Professor Rahr i filmens guld ei før har spekulert, men nu har han et camera til filmsbruk konstruert.

„Er ikke det den yndede filmneur, hr. Ragudolle, som kommer der, ham har jeg nu tiltænkt en større rolle!“

2. „Filmeuren“ til et gjestespil er ikke helt uvillig; „men,“ sier han, „De vet jo nok, at jeg er ikke billig?“

„Nei, kjære mester, De skal faa av mig, hvad De forlanger. En filmens helt er mere værd for tiden end en sanger.“

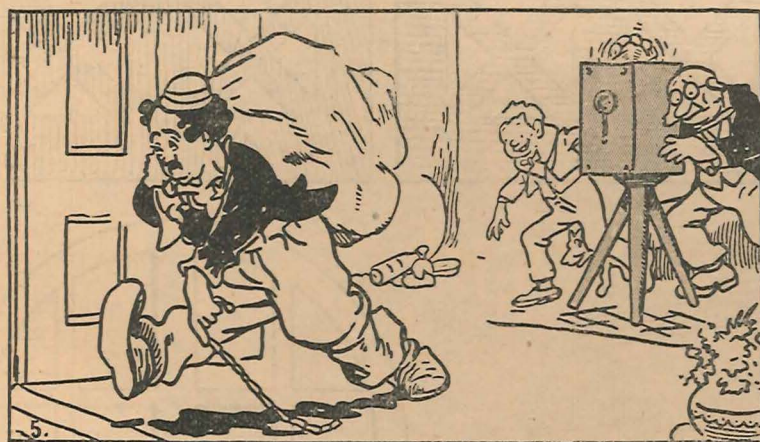
3. Det er en meget morsom film, Max og Pasop sig fryder. Filmeuren spiller indbrudstyv, som ind i huset bryder.

Først tømmer han en flaske med champagne av den bedste. Saa er den første scene endt, og nu begynder næste.

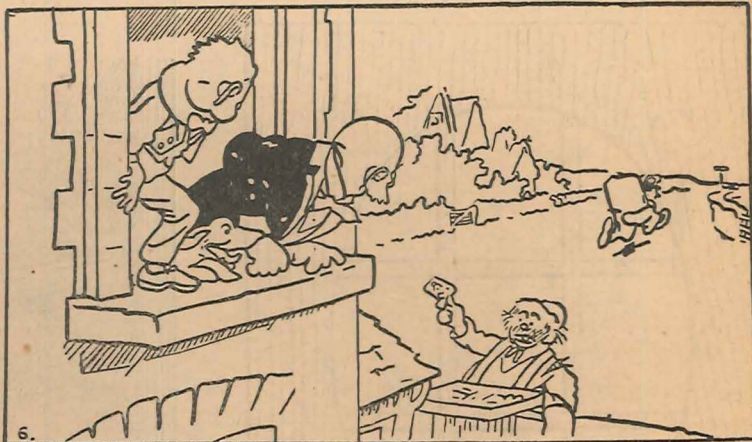
4. Professor Rahr sig morer selv og ivrig sveiven dreier, mens „lyven“ samler sammen alt det solvtøi huset eier.

„Ja, det er realistisk kunst!“ Professoren utbrøder, „og ikke noget juks som det, man mange steder byder!“

5. Nu kommer stykkets clou, da bort med byttet „lyven“ iler. Professor Rahr begejstret er, mens træt han armen hviler.

„Det blir nok en udmerket film. Succes'en den er sikker!“ Pasop og Max er enige med ham heri og nikker

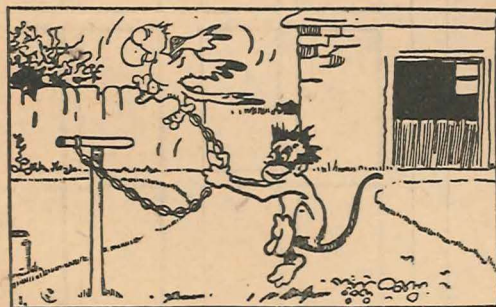

6. „Ti øre for et brevkort med filmshelten Ragudolle, som spiller i Amerika for tiden Hamlets rolle!“

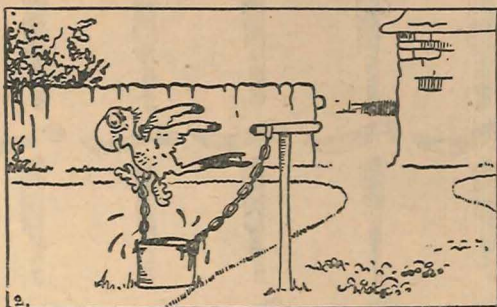
Professor Rahr med bange sind i hast et brevkort kjøper. „O, ve! O, skrek! Stop tyven der, som med mit solvtøi løper!“

(Professoren hadde nemlig ganske simpelt latt sig narre av en tilfældiglikhet — og tat feil av personen!!!)

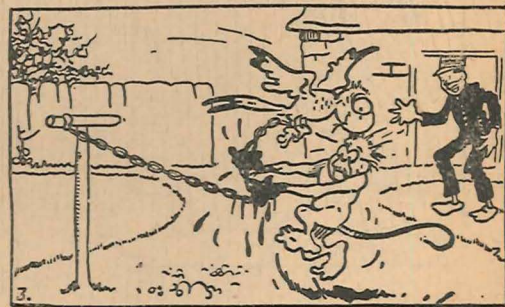
Hevnen er søt.

1. Polly er en kakadue, snakker daglig med sin frue, Monkey er en apekat, vil i Polly have fat: „Kom herved, min glut, til mig, saa skal Monkey plukke dig!“

2. Polly faar en god idé, hun, som nok du her kan se, dypper kjeden ned i tjære: „Nu skal jeg nok fyren lære! Han skal ikke plukke mig denne gang, det lover jeg!“

3. Monkey kommer snart igjen, griper fat i kjeden, men henger fast med begge hænder, danser rundt og skjærer tænder, medens Polly hevner sig: „Nu skal Polly plukke dig!“

F. WOLFF & SOHN's
Kaloderma-Præparater
 de idealeste Hud-Plejemidler!

Kaloderma-Gelé virker lige straks lindrende og glattende paa sprukken Hud. Fedter ikke, da den er tilvirket uden Olie og Fedt.

Kaloderma-Sæbe tilberedt med Glycerin og Honning er uovertruffen til bevarelse af en hvid og blød Hud.

Kaloderma-Rispudder.
 Yndet Toiletmiddel, slutter sig paa det intimeste sammen med Huden.

Kaloderma-Pudderblade
 danne ved deres nemme og praktiske Form et velkomment Supplement til de yndede Kaloderma-Præparater.

Faas i Apoteker, Materialhandeler; hos Frisører og i Parfumerforretninger.

SKI
 og alslags
SKIUTSTYR,
Kjælker, Skøiter,
Tennis-Artikler, Fotballer
Vaapen og Ammunition,
 Fiskeredskaper, Boxehandsker,
 Floretter, Hjemme-Gymnastik
 m. m. i stort udvalg og billigt hos
Ludvig Munthe,
 Mellem Grænsen og „T. T.“
 Tlf. 6811, 16791. Akersgaten 32.

Gütermanns
 Sy - Silke
 er den bedste

Apotheker Wolff's Haarfornyer.
 Frembringer nyt Haar og Skjæg. Giver Haarrodde sin naturlige Næring, styrker Haaret og stanter dets Affalden. Borttager Flas og frembringer en blød, silkeagtig Haarvækst. Talrige anbefalinger.
 Pr. Æske Kr. 3.50 Grændsen 12, Christiania.
 Utenbys Porto 50 Øre. **Parfumerie Wolff,**

Grosserer og Købmænd
 som vil forhandle vor nye
„Magnat“
 Barbermaskine, Patent am.,
 bedes forlange Tilbud.
 The Magnat Safety Razor Co.
 Aarhus, Danmark.

Ferrin
 er en kemisk forbindelse av melk og jern. Er i høj grad bloddannende og stykende. Skader ikke tænderne. Originalflaske à 500 Gr. Kr. 2,65.
Ferrinpiller kr. 1.25 pr. æske = 100 piller.

Største Udvalg i Artikler for
Kunstmaleri.
 Andersen & Engebretsen.
 Farvehandel,
 En gros. En detail.
 Pilestræde. — Christiania.

Vestres orgelfabrik,
 Hårmsøen om Aalesund,
 leverer udmærkede orgler for kirker, skoler og hjem. Bed om illustreret prisliste.

Alf Bierckes
MALERVARER

MAZAWATTEE
TE
 En gros: R. L'Orsa, Kristiania.

Barberkniven C. M. E.
 Efter 40 aars erfarling som barber har det lykkedes mig at kunne berede mine skjægede medmennesker en nydelse for livet ved at anskaffe sig denne barberkniv C. M. E. Pris: Kr. 6,00, 4,00 og 2,50. Barbermaskiner, strygeremme, børster og sæber.
 Tablette Pharmacia Kr. 1,50 + porto 0,30. Sendes overalt. C. M. Engelsen, Stavanger.

(Fortsættelse fra side 11.)

Da De forenede Staters danselærere holdt kongres under utstillingen i San Francisko, blev der foreslaaet flere danse, og av disse bar den av balletmester Duryea komponerte „Modern waltz“ prisen hjem. Den er i virkeligheten ogsaa typisk for de moderne langsomme danse, og den rummer det smukkeste av dem. „Modern waltz“ og nogen variationer av den danses nu over hele Amerika. I vinter har man den sikkert ogsaa i de europæiske balsale.

Det er vel ikke mulig at gi en fuldstændig beskrivelse av fotstillingerne i en dans. Det lærer man bare naar man er ute paa det bonede gulv. Men av billederne paa side 11 vil man dog saa nogenlunde kunne slutte sig til, hvorledes den danses. Man følger det dansende par fra

figur 1 øverst tilhøre til figur 6 nederst tilhøre, og i figur 7 vil man saa endvidere av fotavtrykkene kunne se, hvorledes der danses. Herren fører sin dame fra venstre til høire — med urviserens gang, — altsaa som i de ældre danse. Der kan lægges megen ynde ind i denne moderne vals, men det kommer naturligvis an paa, hvem som danser den, og hvorledes man forstaar at danse den. Hvad musikken angaar, vil man vel faa adskillige snese amerikanske dansemelodier, hvis takt vil passe til valsens trin.

Hvorfor han var træt.

En from klosterbror spurte engang sin abbed, hvorfor han saa saa træt og blek ut, Han fik følgende svar:

„Jeg maa stadig springe efter to harer, fange to falker, tæmme to høker, betvinge en løve, underkue en lindorm og endelig pleie en syk.“

Klosterbroren spurte forbauset:
 „Hvem kan ha bebyrdet dig med saadanne underlige opgaver?“

Abbeden svarte:
 „De to harer er mine føtter som jeg maa holde tilbake fra overilte skridt, de to falker er mine øine øine som altid vil flyve for høit, de to høker er mine hænder som jeg maa hindre fra at gripe ind i næstens rettigheter, lindormen er min tunge som det undertiden er vanskelig at holde i ave, løven er mit hjerte som endnu er fuldt av hoffærdighet, misundelse, had og vrede, og den syke jeg maa pleie er mit svake, jordiske hylster. Bror, tror du ikke, at alt dette kan gjøre mig træt?“

Svagelege Børn, der staaer tilbage i Udviklingen eller ved Undervisningen, saavel som blodfattige Voksne, der føler sig trætte og nervøse, overarbejdede, let pirrelige og tidlig udmattede benytte som Styrkelsesmiddel med udmærket Resultat

Dr. Hommel's Haematogen

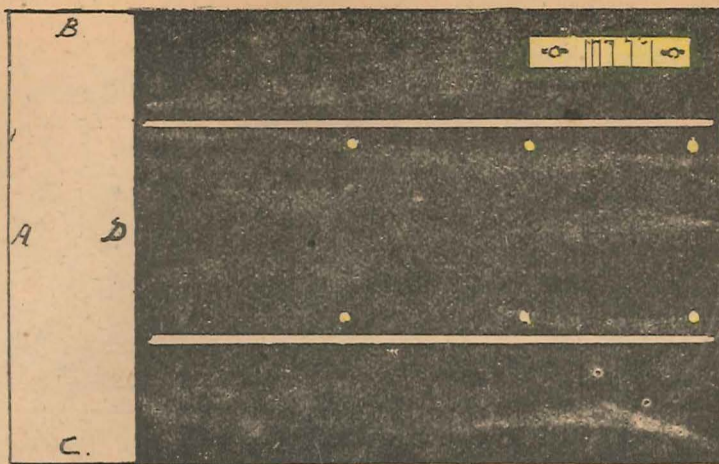
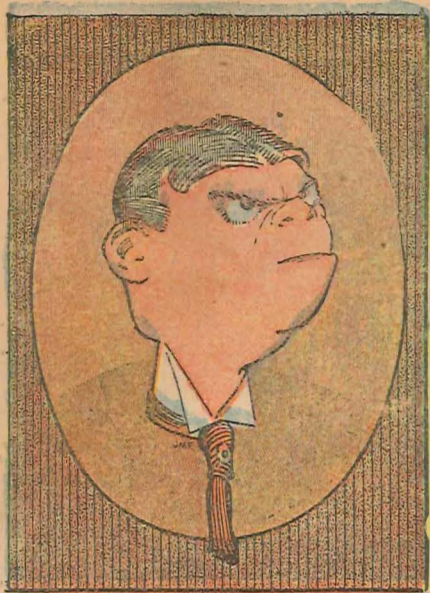
som vækker Appetiten, hurtig forøger de aandelige og legemlige Kræfter og styrker hele Nervesystemet.

Man maa udtrykkelig forlange den ægte Dr. Hommel's Hæmatogen, som faas i Apotekerne.

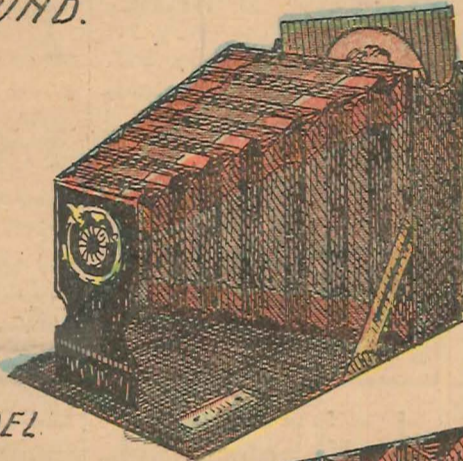
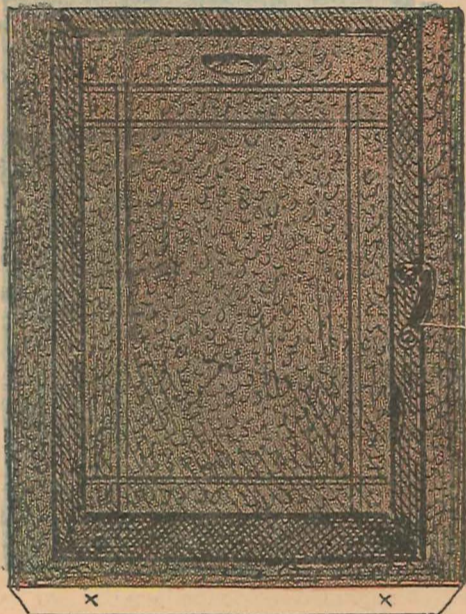
Aktieselsk. Hommel's Haematogen, Zürich, (Schweiz).

Anerkendt i Lægeverdenen efter 25 Aars Praksis som idealt Styrkelsesmiddel mod Blodfattigdom, Blegst, Mavesaar, Malaria, Sukkersyge, Neurasthenie og andre Nervalidelser, under og efter Febersygdomme (Influenza, Lungebetændelse, Brysthindebetændelse, Tyfus, Skarlagenfeber, Mæslinger o. s. v.), for Smaabørn og Modre, der ammer, ved Rachitis, Kirtelsyge, Kighoste samt ved kroniske Lungelidelser og tuberkulose Sygdomme i Lungerne, Benbygningen og Kirtlerne.

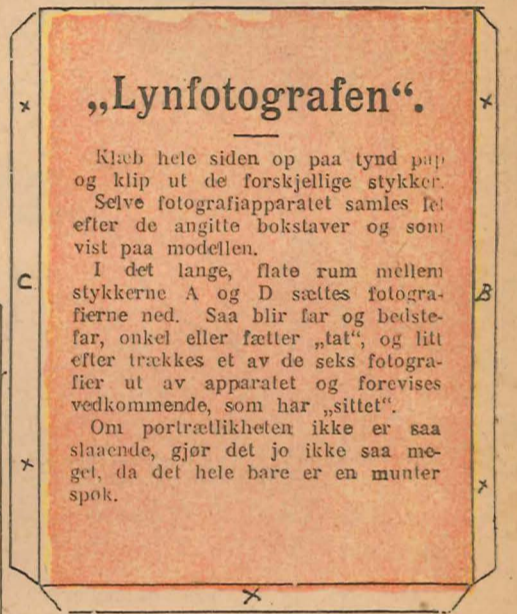

BUND.

H.C.M.

MODEL

„Lynfotografen“.

Klæb hele siden op paa tynd pap og klip ud de forskellige stykker.
 Selve fotografiapparatet samles færdigt efter de angitte bokstaver og som vist paa modellen.
 I det lange, flate rum mellem stykkerne A og D sættes fotografierne ned. Saa blir far og bedstefar, onkel eller fætter „tat“, og litt efter trækkes et av de seks fotografier ut av apparatet og forevises vedkommende, som har „sittet“.
 Om portrætligheten ikke er saa slaaende, gjør det jo ikke saa meget, da det hele bare er en munter spøk.

